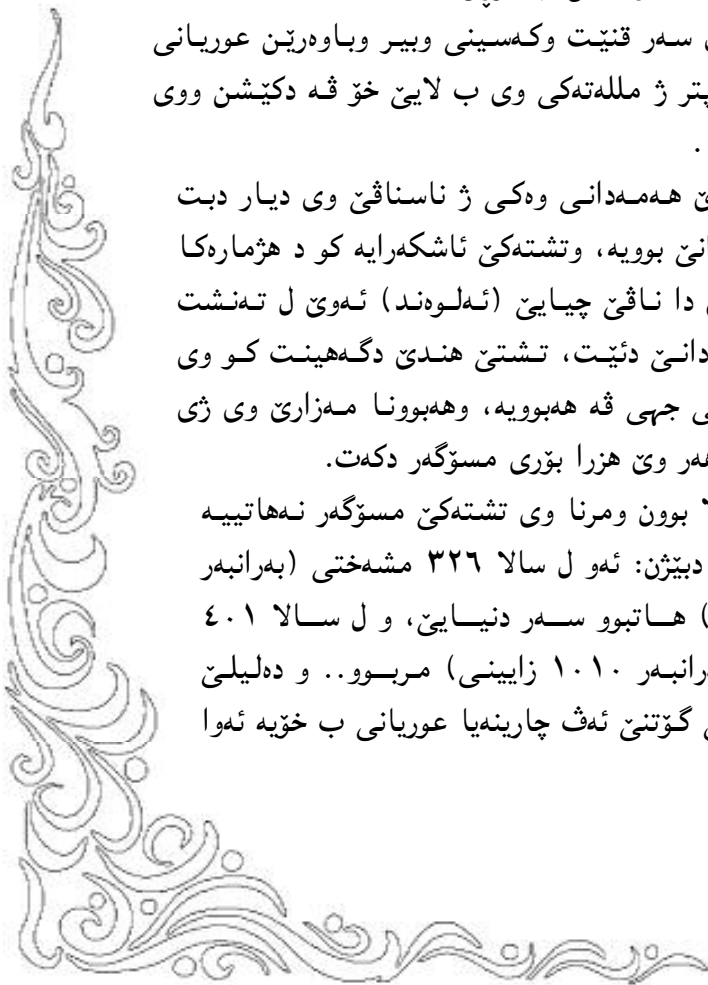

بابا طاهرئ عوریان

بابا طاهرئ هممه‌دانی یئی لوری، ئه‌وئ ب ناسناقئ
 (عوریان) هاتییه ناسین، شاعره‌کئ ده‌سته‌ل وناقداره، خودانئ
 وان چارینه‌یین ناقداره ییین ب لوری هاتینه فه‌هاندن، وهیشتا
 دان وستاندن ل سهر قنیت وک‌ه‌سینی و بییر و باوه‌رین عوریانی
 دبه‌رده‌وامن، و پتر ژ ملله‌ته‌کی وی ب لایئ خو فه دکیشن ووی
 ژ خو دهرمیرن..

بابا طاهرئ هممه‌دانی وه‌کی ژ ناسناقئ وی دیار دبت
 خه‌لکئ هممه‌دانی بوویه، وتشته‌کئ ئاشکه‌رایه کو د هژماره‌کا
 چارینه‌یین وی دا ناقئ چیا یئ (ئه‌لوه‌ند) ئه‌وئ ل ته‌نشت
 باژئیرئ هممه‌دانی دئیت، تشتئ هندئ دگه‌هینت کو وی
 په‌یوه‌ندی ب قی جهی فه هه‌بوویه، وه‌ه‌بونا مه‌زاری وی ژئ
 ل قی باژئیری هه‌ر وی هزرا بۆری مسۆگه‌ر دکه‌ت.

ل دۆر سالا بوون و مرنا وی تشته‌کئ مسۆگه‌ر نه‌هاتییه
 زانین، هنده‌ک دبیژن: ئه‌و ل سالا ۳۲۶ مشه‌ختی (به‌رانبه‌ر
 ۹۳۷ زایینی) هاتبوو سهر دنیا یئ، و ل سالا ۴۰۱
 مشه‌ختی (به‌رانبه‌ر ۱۰۱۰ زایینی) مریوو.. و ده‌لیلی
 وان ل سهر قئ گۆتنئ ئه‌ف چارینه‌یا عوریانی ب خو یه ئه‌وا
 تیدا هاتی:

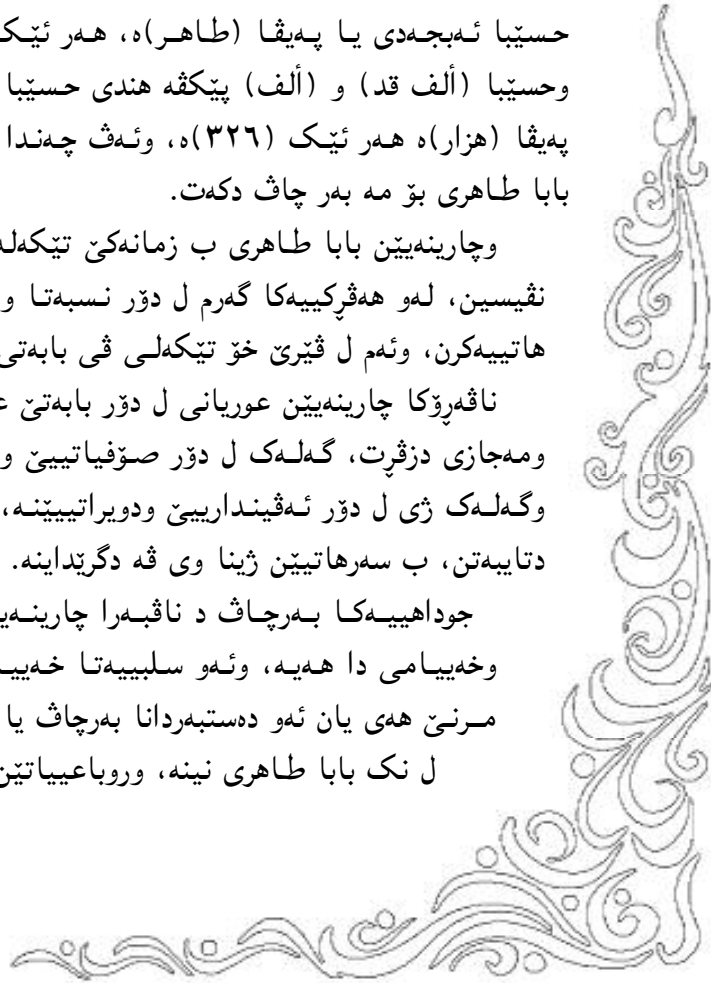
ئەزم بەحرا د يەك زەرفى دە هاتم
 وهكى نوقطنى ب سەر حەرفى دە هاتم
 د هەر ئەلفى ئەليف قەدەك دئىتن
 ئەليف قەدەم د ئى ئەلفى دە هاتم

ژ ئى چارنى و ب رىكا حسىبا ئەبجەدى سالا بوونا شاعرى
 ب ئى رەنگى ئاشكەرا دبت:

ألف قد = ٢١٥، ألف = ١١١، و ٢١٥ + ١١ = ٣٢٦.
 ويا غەرىب ئەو حسىبا ئەبجەدى يا پەيشا (ألف قد) هندی
 حسىبا ئەبجەدى يا پەيشا (طاهر)ه، هەر ئىك (٢١٥)يه،
 وحسىبا (ألف قد) و (ألف) پىكته هندی حسىبا ئەبجەدى يا
 پەيشا (هزار)ه هەر ئىك (٣٢٦)ه، وئەش چەندا هە زىرەكيا
 بابا طاهرى بۆ مە بەر چاڤ دكەت.

وچارىنەبىن بابا طاهرى ب زمانەكى تىكەلە بىن هاتىنە
 نقىسىن، لەو هەڤرەكيا كەرم ل دۆر نىسبەتا وان چارىنەيان
 هاتىبەكەرن، وئەم ل ئىرى خۆ تىكەلى ئى بابەتى ناكەين.
 ناڤەرۆكا چارىنەبىن عورىانى ل دۆر بابەتى عشقا حەقىقى
 ومەجازى دزڤرت، گەلەك ل دۆر صۆڤياتىبى و خوداناسىبىنە،
 وگەلەك ئى ل دۆر ئەڤىندارىبى و دويراتىبىنە، وھندەك ئى
 دتايبەتن، ب سەرھاتىبىن ئىنا وى قە دگرىداينە.

جوداھىبەكە بەرچاڤ د ناڤەرا چارىنەبىن عورىانى
 وخەبىيامى دا ھەبە، وئەو سلبىبەتا خەبىيامى بەرانبەر
 مرنى ھەى يان ئەو دەستبەردانا بەرچاڤ يا وى ھەى،
 ل نك بابا طاهرى نىنە، وروباعىياتىبىن بابا طاهرى

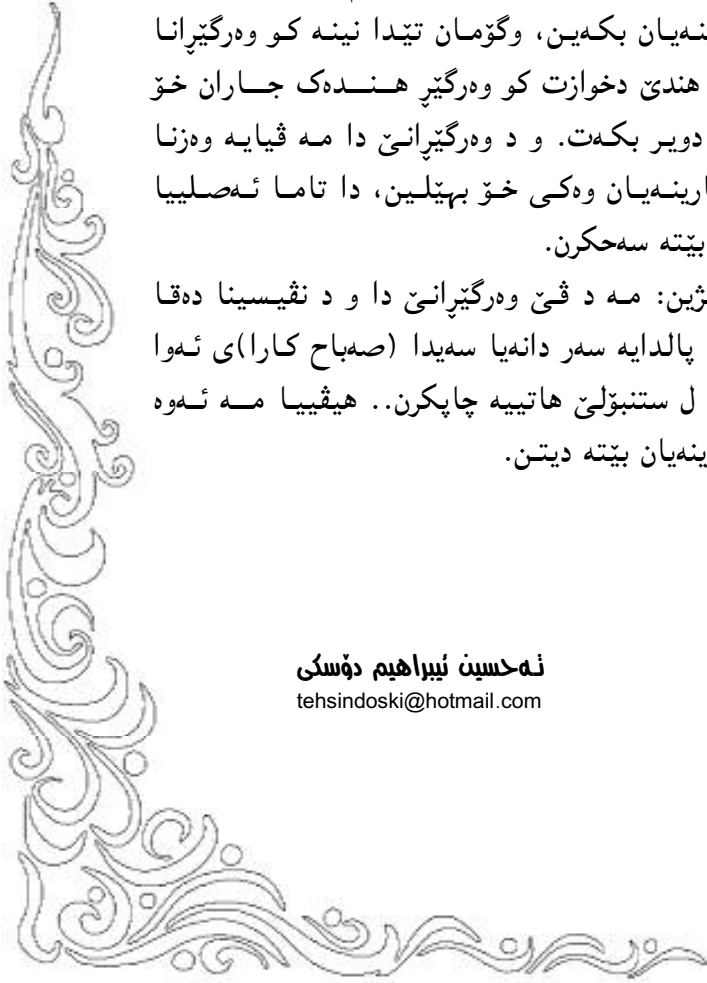
ئەگەر حەقى خۆب دورستى ژ لايىن شەكۆلەران شە وەرگرتبا من
باوهره ئەو ژ روباعىياتىن خەيامى كىمتر نەدبوون.

بابا طاهرى چارینه يىتین خۆل سەر به حرا (الهزج المسدس
المحذوف) شەهاندينه، ئەو به حرا ژ شان تەفعيلاتان پىك
دئىت: (مفاعيلن مفاعيلن فعولن).

وئەف چارینه يىتین ل بەر دەست هژمارەكا چارینه يىتین بابا
طاهرينه مە يىتین وەرگىراينه سەر زارى كرمانجى، ومە
د وەرگىرانى دا كار كرىيه هندی ژ مە بيت ئەم خۆ نىزىكى دەقا
ئەصلىيا چارینه يان بکەين، وگۆمان تىدا نينه كو وەرگىرانا
شعري ب شعر هندی دخوازت كو وەرگىر هندیك جاران خۆ
ژ دەقا ئەصلى دوير بکەت. و د وەرگىرانى دا مە قىايە وەزنا
ئەصلى يا چارینه يان وەكى خۆ بهتيلين، دا تاما ئەصلىيا
چارینه يان پتر بىتە سەحکرن.

وهره ژىيه بىژين: مە د قى وەرگىرانى دا و د نقيسينا دەقا
چارینه يان دا پالدايه سەر دانەيا سەيدا (صباح کارا) ي ئەوا
ل سالا ۱۹۹۸ ل ستنبۆلى هاتىيه چاپکرن. هيقىيا مە ئەوه
مفا ژ شان چارینه يان بىتە دىتن.

ئەحسین نىبراھىم دۆسكى
tehsindoski@hotmail.com

(۱)

تن محنت کشی دیرم خدایا
 دل حسرت کشی دیرم خدایا
 ز شوق مسکن و داد غریبی
 به سینه آتشی دیرم خدایا

(۲)

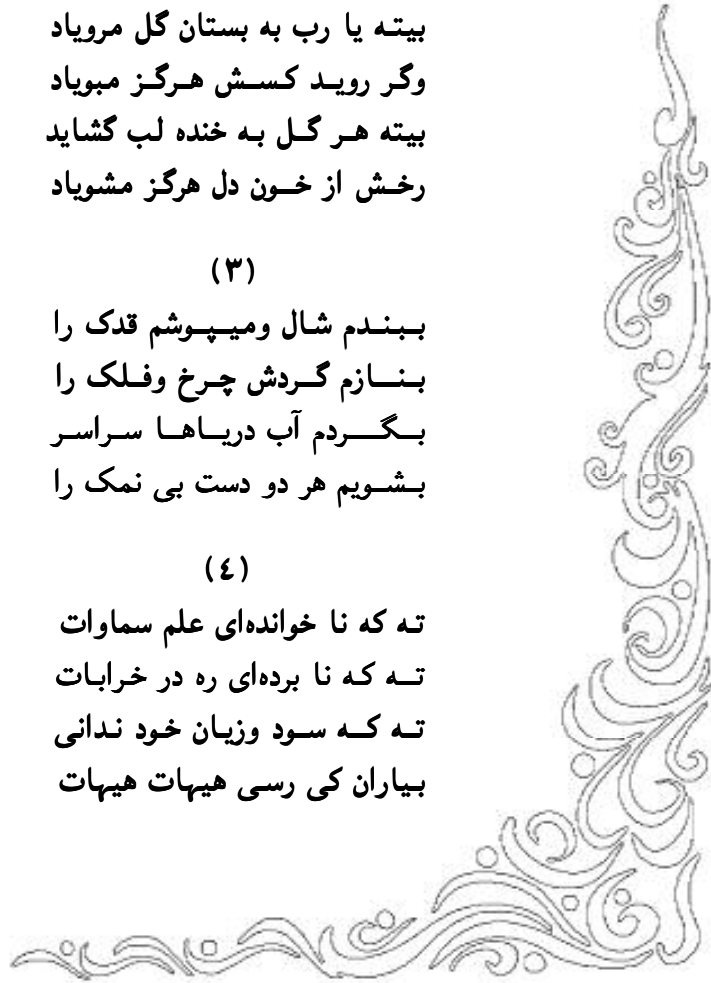
بیته یا رب به بستان گل مرویاد
 وگر روید کسش هرگز مبوبیاد
 بیته هر گل به خنده لب گشاید
 رخس از خون دل هرگز مشویاد

(۳)

ببندم شال و میپوشم قدک را
 بنازم گردش چرخ و فلک را
 بگردم آب دریاها سراسر
 بشویم هر دو دست بی نمک را

(۴)

ته که نا خوانده‌ای علم سماوات
 ته که نا برده‌ای ره در خرابات
 ته که سود و زیان خود ندانی
 بیاران کی رسی هیهات هیهات

(۱)

لهشئ من ئه‌ی خودایا دهرده‌مه‌نده
 که‌س‌ه‌رداره دلی من دیل وینه‌نده
 ژ شه‌وقا مه‌س‌کمن وده‌ردئ غه‌ریبیئ
 خودا.. پیتا د ئی سنگی ده چهنده!

(۲)

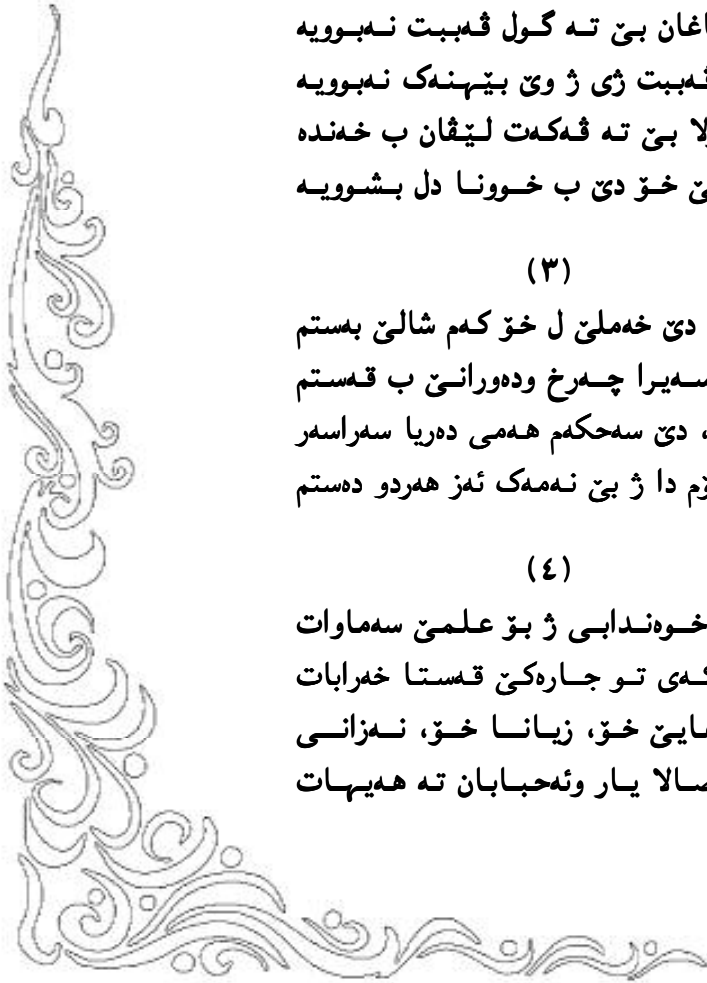
د باغان بی ته گول فه‌ببت نه‌بوویه
 کو فه‌ببت ژئ وئ بی‌هنه‌ک نه‌بوویه
 گولا بی ته فه‌که‌ت لیقان ب خهنده
 رویئ خو دئ ب خوونا دل بشوویه

(۳)

ئه، دئ خه‌ملئ ل خو کم شالی به‌ستم
 ل سه‌یرا چه‌رخ وده‌ورانی ب قه‌ستم
 ئه، دئ سه‌حکم هه‌می ده‌ریا سه‌راسه‌ر
 بشۆم دا ژ بی نه‌مه‌ک نه‌ز هه‌ردو ده‌ستم

(۴)

نه خوه‌ندابی ژ بو علمئ سه‌ماوات
 نه‌که‌ی تو جاره‌کئ قه‌ستا خه‌رابات
 مفایئ خو، زیانا خو، نه‌زانی
 ویصالا یار وئه‌جبابان ته هه‌یه‌ات

(۵)

اگر دل دلبری دلبر کدامی
وگر دلبر دلی دل را چه نامی
دل ودلبر بهم آمیته وینم
ندانم دل که ودلبر کدامی

(۶)

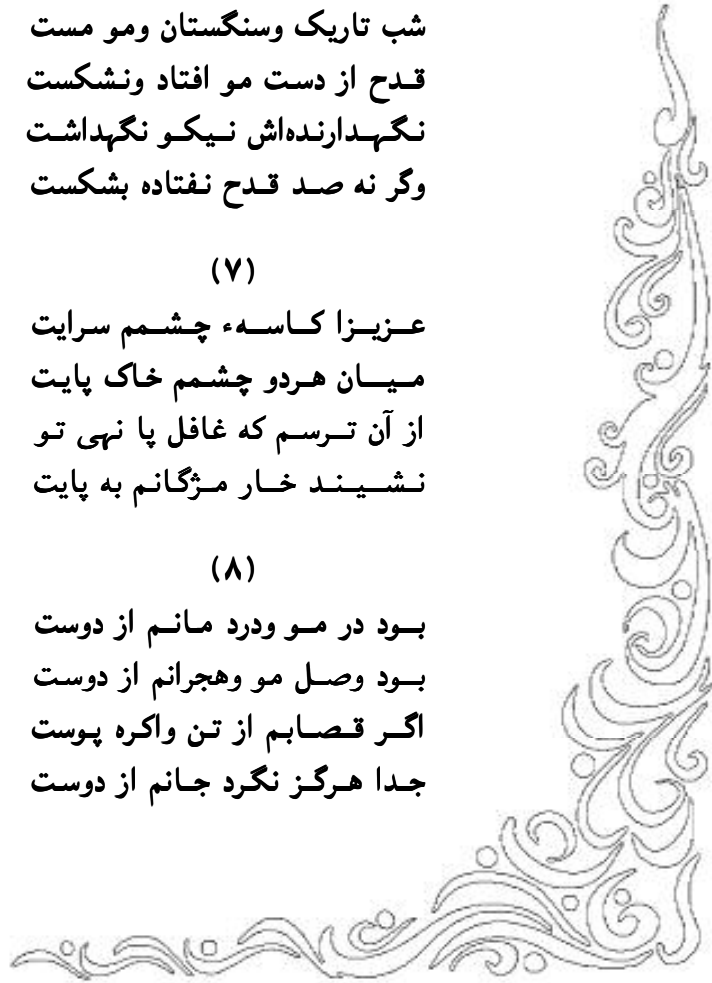
شب تاریک وسنگستان ومو مست
قدح از دست مو افتاد ونشکست
نگهدارنده اش نیکو نگهداشت
وگر نه صد قدح نفتاده بشکست

(۷)

عزیزا کاسهء چشمم سرایت
میان هردو چشمم خاک پایت
از آن ترسم که غافل پا نهی تو
نشیند خار مرگانم به پایت

(۸)

بود در مو ودرد مانم از دوست
بود وصل مو وهجرانم از دوست
اگر قصابم از تن واگره پوست
جدا هرگز نگرد جانم از دوست

(۵)

نهگمر دل دلبره بيژه: كي يه دل؟
 وهگمر دلبره دله بيژه: چي يه دل؟
 دل ودلبره دبينم نهزل ههف تين
 نزانم لهو كي يه دلبره كي يه دل!

(۶)

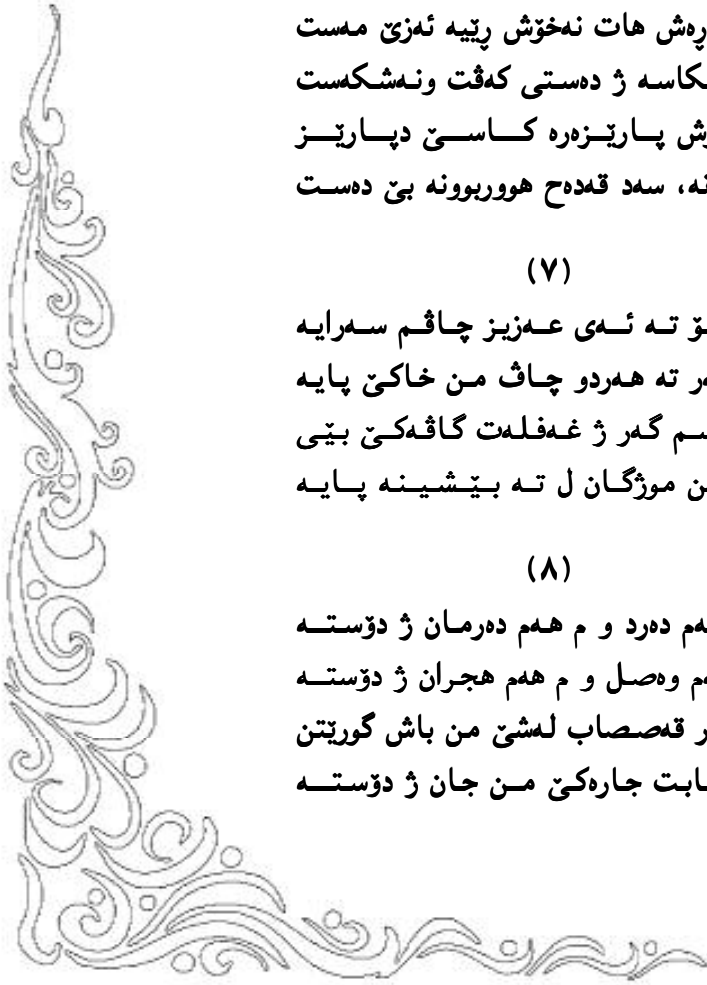
شهفا رهش هات نهخوش پتیه نهزئ مهست
 م شهكاسه ژ دهستی كهفت ونهشكهست
 چ خوش پاريزهه كاسی دپاريز
 وهگمر نه، سهد قهدهح هووريونه بي دهست

(۷)

ژ بوته نهی عزيز چاقم سهرايه
 ل بهر ته همدو چاڅ من خاكي پايه
 دترسم گهر ژ غفلهت گافهكي بيی
 ژ من موژگان ل ته بييشينه پايه

(۸)

م همم دهره و م همم دهрман ژ دوسته
 م همم وهصل و م همم هجران ژ دوسته
 نهگمر قهصصاب لهشت من باش گوريتن
 قهنايت جارهكي من جان ژ دوسته

(۹)

ته دوری از برم دل در برم نیست
 هوای دیگری اندر سرم نیست
 بجان دلبرم کز هر دو عالم
 تمنای دگر جز دلبرم نیست

(۱۰)

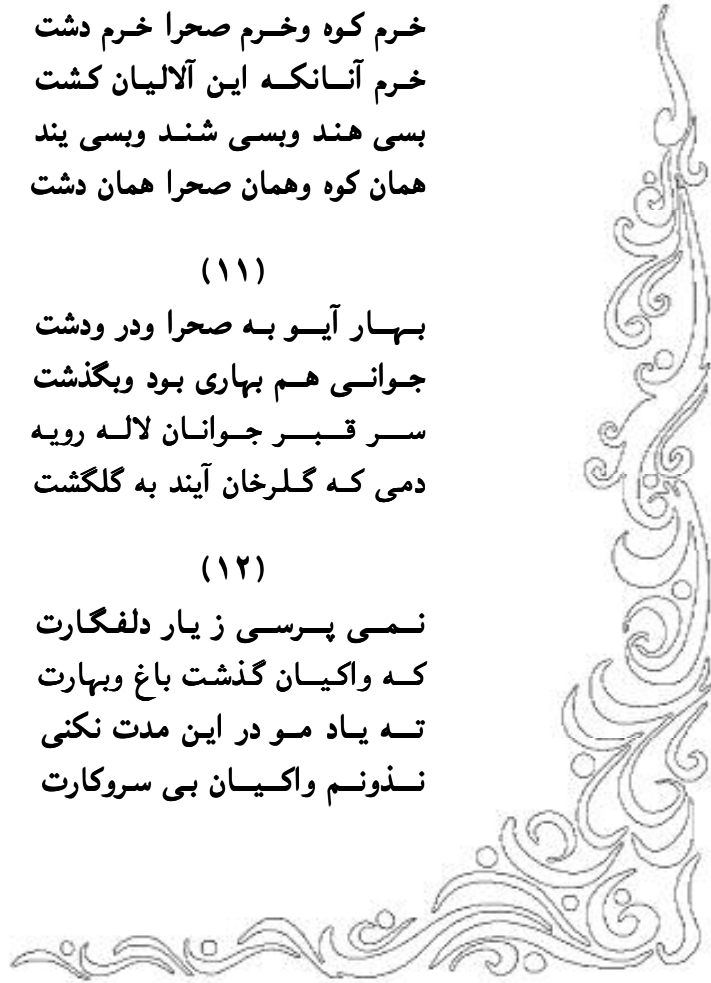
خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت
 خرم آنانکه این آلالیان کشت
 بسی هند و بسی شند و بسی یند
 همان کوه و همان صحرا همان دشت

(۱۱)

بهار آیو به صحرا و در و دشت
 جوانی هم بهاری بود و بگذشت
 سر قبر جوانان لاله رویه
 دمی که گلرخان آیند به گلگشت

(۱۲)

نمی پرسی ز یار دلفگارت
 که واکیان گذشت باغ و بهارت
 ته یاد مو در این مدت نکنی
 نذونم واکیان بی سروکارت

(۹)

نهگهر دووری ژ من دووره دلّی من
 سهری دا من نهمایه عشقهکا دن
 ب جانئ ته د همدو عالهمان دا
 تویی دلبر تهمهننا ورجا من

(۱۰)

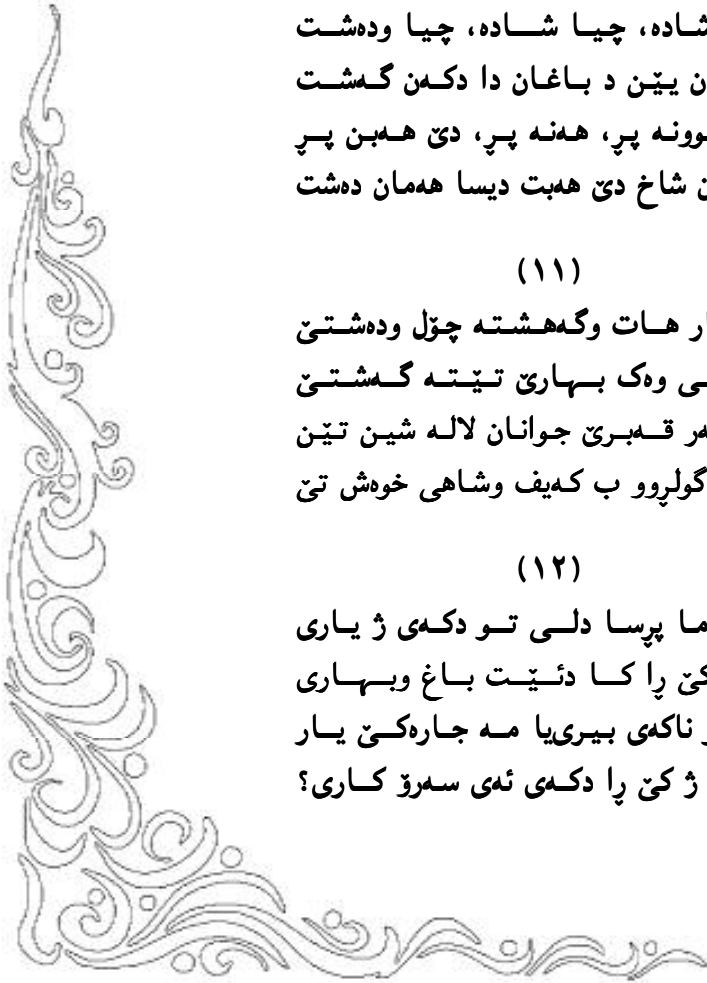
چیا شاده، چیا شاده، چیا ودهشت
 دشادن یئین د باغان دا دکهن گهشت
 ههبوونه پر، ههنه پر، دئ ههبن پر
 ههمان شاخ دئ ههبت دیسا ههمان دهشت

(۱۱)

بهار هات وگههشته چۆل ودهشتی
 جوانی وهک بهاری تیتته گهشتی
 ل سهر قهبری جوانان لاله شین تین
 دهما گولروو ب کهیف وشاهی خواهش تی

(۱۲)

نهما پرسا دلی تو دکهی ژ یاری
 ژ کنی را کا دئیت باغ وبهاری
 تو ناکهی بییری یا مه جارهکنی یار
 نزا ژ کنی را دکهی نهی سهرۆ کاری؟

(۱۳)

شیر مردی بدم دلم چه دونست
 اجل قصدم کره وشیر ژیونست
 ز موشیر ژیان پرهیز می کرد
 تنم وا مرگ جنگیدن ندونست

(۱۴)

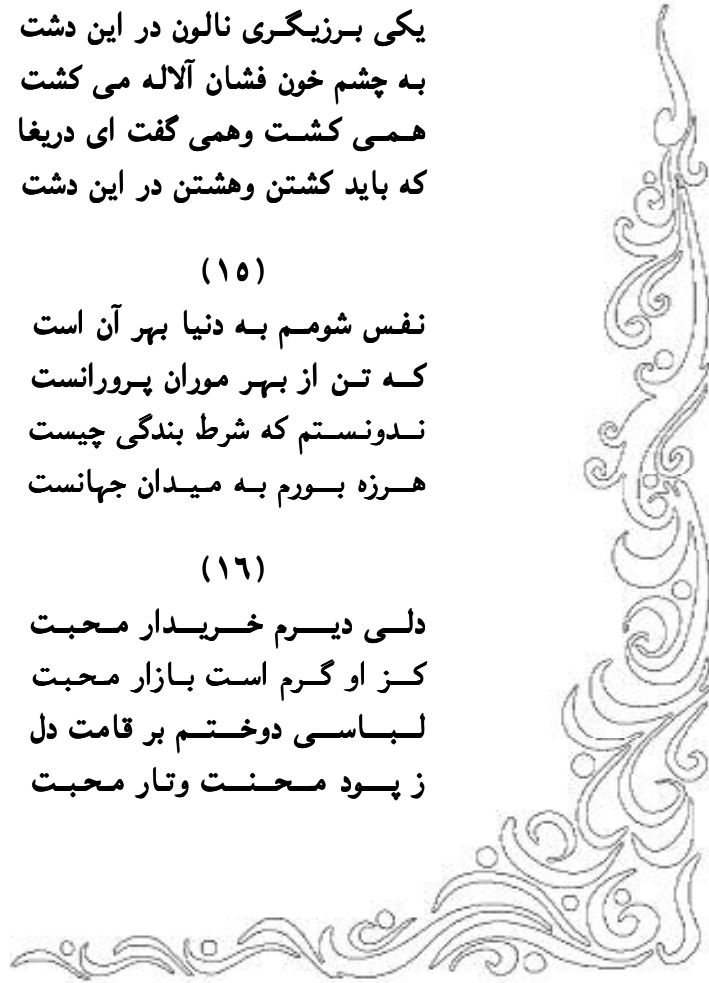
یکی برزیگری نالون در این دشت
 به چشم خون فشان آلاله می کشت
 همی کشت وهمی گفت ای دریغا
 که باید کشتن وهشتن در این دشت

(۱۵)

نفس شومم به دنیا بهر آن است
 که تن از بهر موران پرورانست
 ندونستم که شرط بندگی چیست
 هرزه بورم به میدان جهانست

(۱۶)

دلی دیرم خریدار محبت
 کز او گرم است بازار محبت
 لباسی دوختم بر قامت دل
 ز بود محنت وتار محبت

(۱۳)

ژ رهنگی شیره کی بووم، من نه زانی
 مرن شیره ده ما هیرش کو نانی
 چ شیرئ هه ی ژ ترسا من دکر رهف
 بهلی مرنئ سهرئ من ژورده دانی

(۱۴)

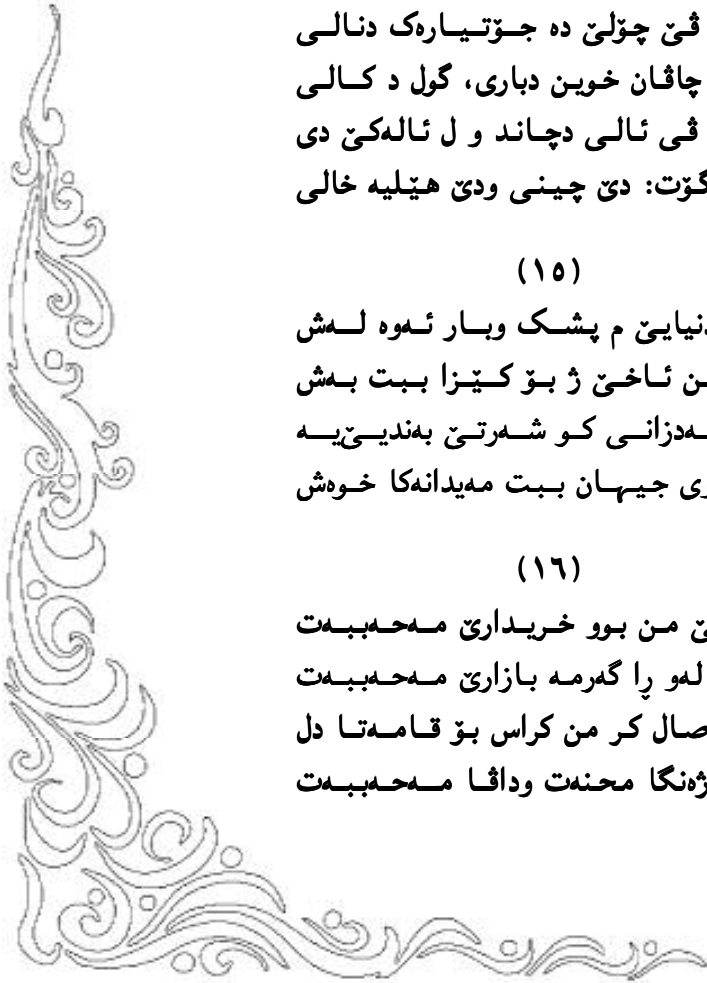
د ئی چۆلئ ده جۆتیارهک دنالی
 ژ چافان خوین دباری، گول د کالی
 ل ئی ئالی دچاند و ل ئالهکی دی
 دگوت: دئ چینی ودئ هیلیه خالی

(۱۵)

ل دنیا یئ م پشک وبار ئهوه لهش
 ل بن ئاخئ ژ بو کیتزا ببت بهش
 م نه دزانی کو شهرتی بهندی یه
 نهوی جیهان ببت مهیدانه کا خواهش

(۱۶)

دلی من بوو خریداری مهحبهت
 ژ لهو را گهرمه بازاری مهحبهت
 فصال کر من کراس بو قامه تا دل
 ژ ژهنگا محنت وداقا مهحبهت

(۱۷)

قضا پیوسته در گوشم بواجه
 که این درد دل تو بی علاجه
 اگر گوهر ببی خواهون نداری
 همین این جون تو که بی رواجه

(۱۸)

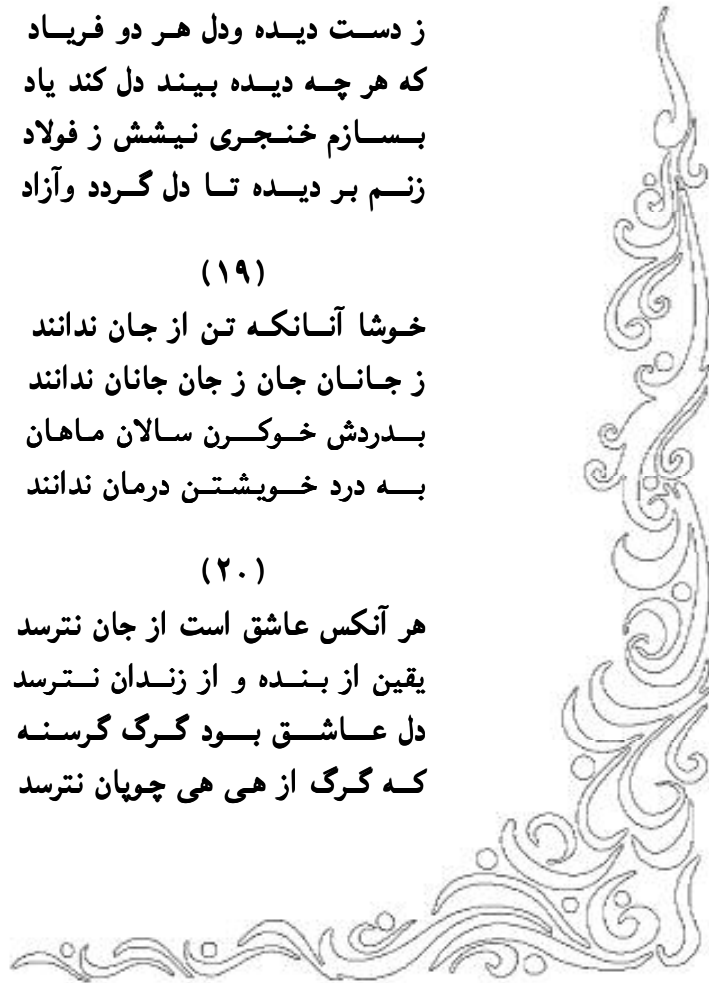
ز دست دیده ودل هر دو فریاد
 که هر چه دیده بیند دل کند یاد
 بسازم خنجری نیشش ز فولاد
 زخم بر دیده تا دل گردد و آزاد

(۱۹)

خوشا آنانکه تن از جان ندانند
 ز جانان جان ز جان جانان ندانند
 بدردش خوگرن سالان ماهان
 به درد خویشتن درمان ندانند

(۲۰)

هر آنکس عاشق است از جان نترسد
 یقین از بنده و از زندان نترسد
 دل عاشق بود گرگ گرسنه
 که گرگ از هی هی چوپان نترسد

(۱۷)

قہزایی ٹھٹ ل بہر من کر رہ واجہ:
 "بزان دہردی دلی تہی بی عیلاجہ
 خو گہوہر بی بکر نابن ژ بو تہ
 ژ بہر کو جان تہ ہر دہم بی رہ واجہ"

(۱۸)

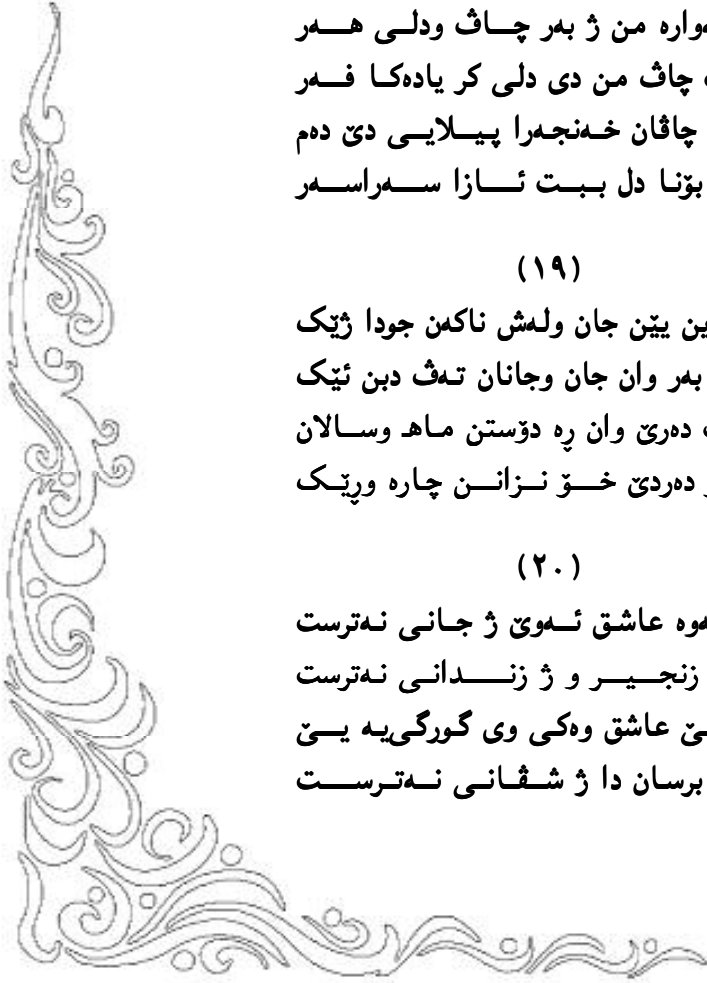
ہوارہ من ژ بہر چاٹ ودلی ہر
 ب چاٹ من دی دلی کر یادہ کا فر
 ل چاقان خہنجرہ پیلایی دی دہم
 ژ بونا دل بیت نازا سہراسر

(۱۹)

بڑین بیتن جان ولہش ناکمن جودا ژیک
 ل بہر وان جان وجانان تہٹ دہن ٹیک
 ب دہری وان رہ دؤستن ماہ وسالان
 بو دہردی خو نزانن چارہ وریک

(۲۰)

ٹوہ عاشق ٹوہی ژ جانی نہ ترست
 ژ زنجیر و ژ زندانی نہ ترست
 دلی عاشق وہکی وی گورگی بہ یی
 ژ برسان دا ژ شقانی نہ ترست

(۲۱)

خوشا آنانکه هر شامان ته وینند
 سخن با ته گزند با ته نشینند
 مو که پایم نبی کایم ته وینم
 بشم آنان بوینم که ته وینند

(۲۲)

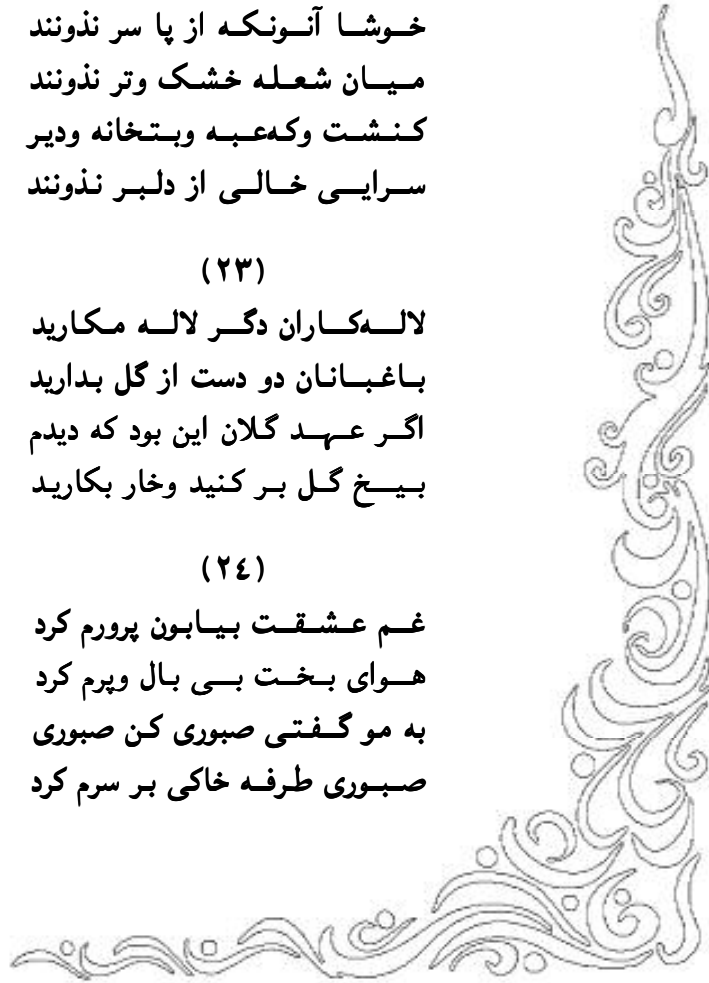
خوشا آنونکه از پا سر نذونند
 میان شعله خشک وتر نذونند
 کنشت وکهعبه وبتخانه و دیر
 سرایی خالی از دلبر نذونند

(۲۳)

لاله‌کاران دگر لاله مکارید
 باغبانان دو دست از گل بدارید
 اگر عهد گلان این بود که دیدم
 بیخ گل بر کنید و خار بکارید

(۲۴)

غم عشقت بیابون پرورم کرد
 هوای بخت بی بال و پریم کرد
 به مو گفתי صبوری کن صبوری
 صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد

(۲۱)

بژین یین هەر شهقی کو ته دبینن
 گوهی خو ددهن ته و د گهل ته دمینن
 نه گهر نهز نهو نهیم یی ته دبینم
 بهسه ببینم نهوین د گهل ته دروینن

(۲۲)

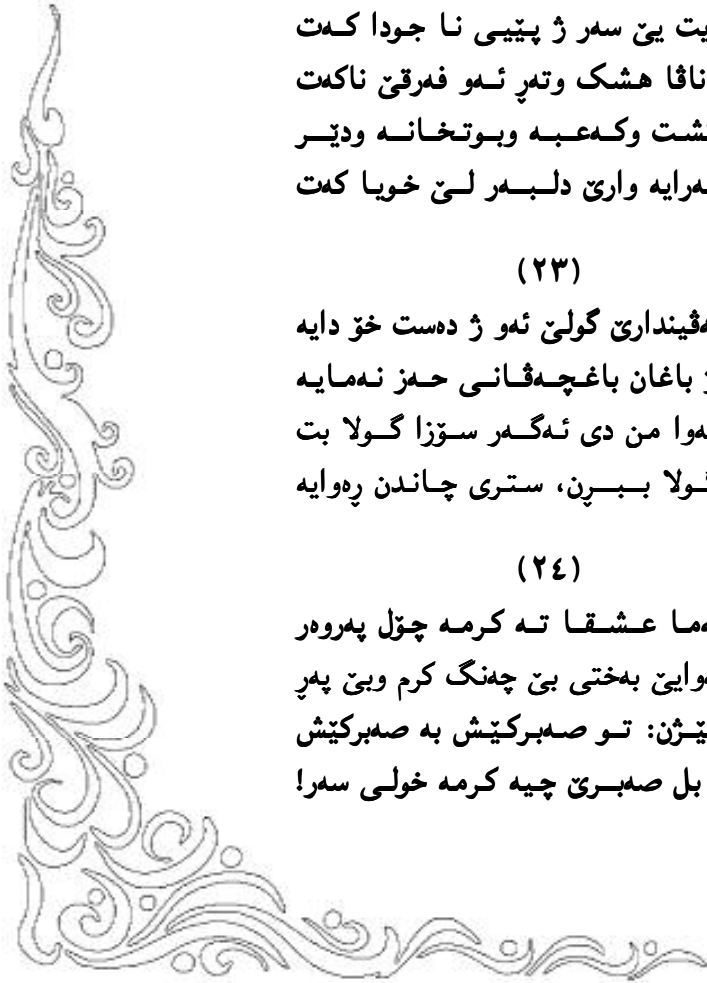
بژیت یی سهر ژ پییی نا جودا کهت
 د ناقا هسک و تهر نهو فهرقی ناکهت
 کنشت و کهعبه و بوتخانه و دپیر
 سهرایه واری دلبر لی خوبا کهت

(۲۳)

نهئینداری گولی نهو ژ دهست خو دایه
 ژ باغان باغچهفانی حمز نهمایه
 نهوا من دی نه گهر سوزا گولا بت
 گولا بپرن، ستیری چاندن ره وایه

(۲۴)

خهما عشقا ته کرمه چۆل پهروه
 هه وایی بهختی یی چهنگ کرم و بی په
 دبیتژن: تو صهبرکیش به صهبرکیش
 ژ بل صهبری چیه کرمه خولی سهر!

(۲۵)

الهی گردن گردون شود خرد
 که فرزندان آدم را جملگی برد
 یکی ناگه: که زنده شد فلانی
 همی گویند فلان بن فلان مرد

(۲۶)

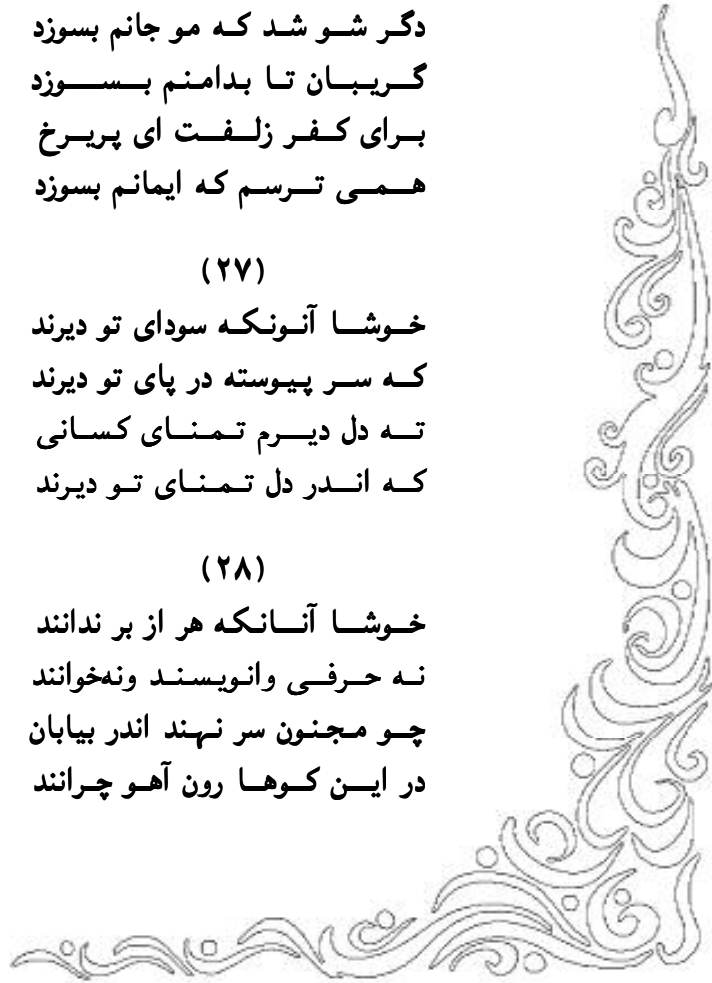
دگر شو شد که مو جانم بسوزد
 گریبان تا بدامنم بسوزد
 برای کفر زلفت ای پریخ
 همی ترسم که ایمانم بسوزد

(۲۷)

خوشا آنونکه سودای تو دیرند
 که سر پیوسته در پای تو دیرند
 ته دل دیرم تمنای کسانی
 که اندر دل تمنای تو دیرند

(۲۸)

خوشا آنانکه هر از بر ندانند
 نه حرفی وانویسند ونهخوانند
 چو مجنون سر نهند اندر بیابان
 در این کوها رون آهو چرانند

(۲۵)

نیلاهی گهرده‌نا کهونئی بکه تر
 کو جومله زارۆیی ئاده‌م ئه‌وئ بر
 کهسهک نابیت: فلانئ زیتندییه، لی
 ههمی دبیتژن: (فلان بن فلان) مر!

(۲۶)

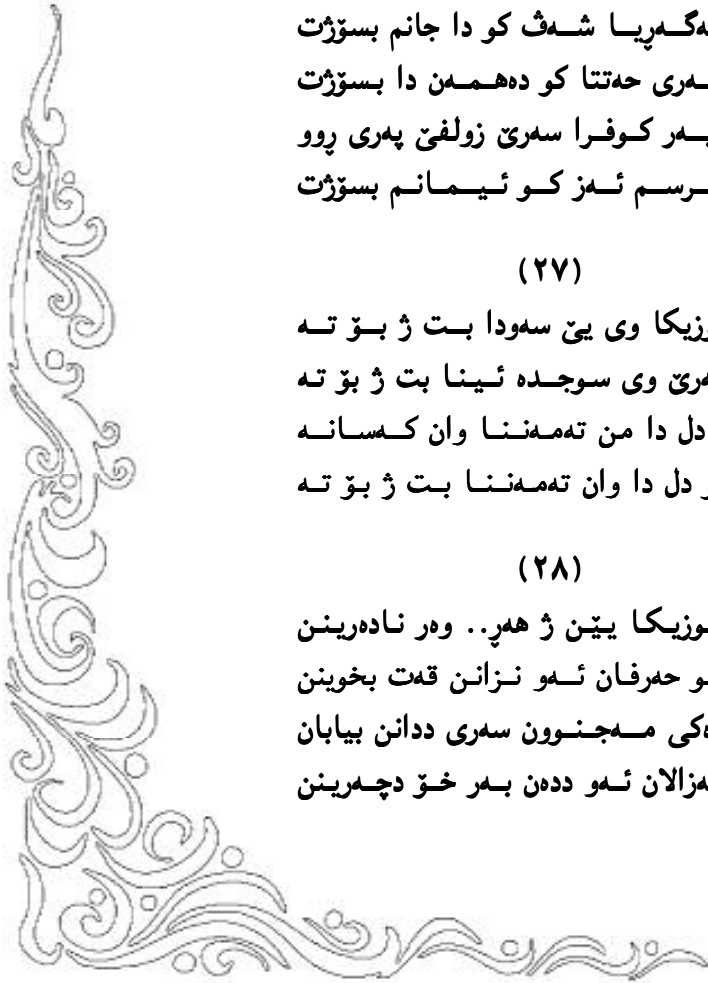
ئه‌گه‌پریا شه‌ف کو دا جانم بسۆژت
 سه‌ری هه‌تتا کو ده‌همه‌ن دا بسۆژت
 ژ به‌ر کوفرا سه‌رئ زولفی پهری روو
 دترسم ئه‌ز کو ئیمانم بسۆژت

(۲۷)

خوزیکا وی یئ سه‌ودا بت ژ بو ته
 سه‌رئ وی سوجه‌ ئینا بت ژ بو ته
 د دل دا من ته‌مه‌ننا وان کهسانه
 کو دل دا وان ته‌مه‌ننا بت ژ بو ته

(۲۸)

خوزیکا یئین ژ هه‌ر... وه‌ر ناده‌رینن
 چو هه‌رفان ئه‌و نزانن قه‌ت بخوینن
 وه‌کی مه‌جنوون سه‌ری ددانن بیابان
 خه‌زالان ئه‌و دده‌ن به‌ر خو دچه‌رینن

(۲۹)

مو که یارم سر یاری ندارد
 مو که دردم سبکباری ندارد
 همه واجن که یارت خواب نازه
 چ خوابست اینکه بیداری ندارد

(۳۰)

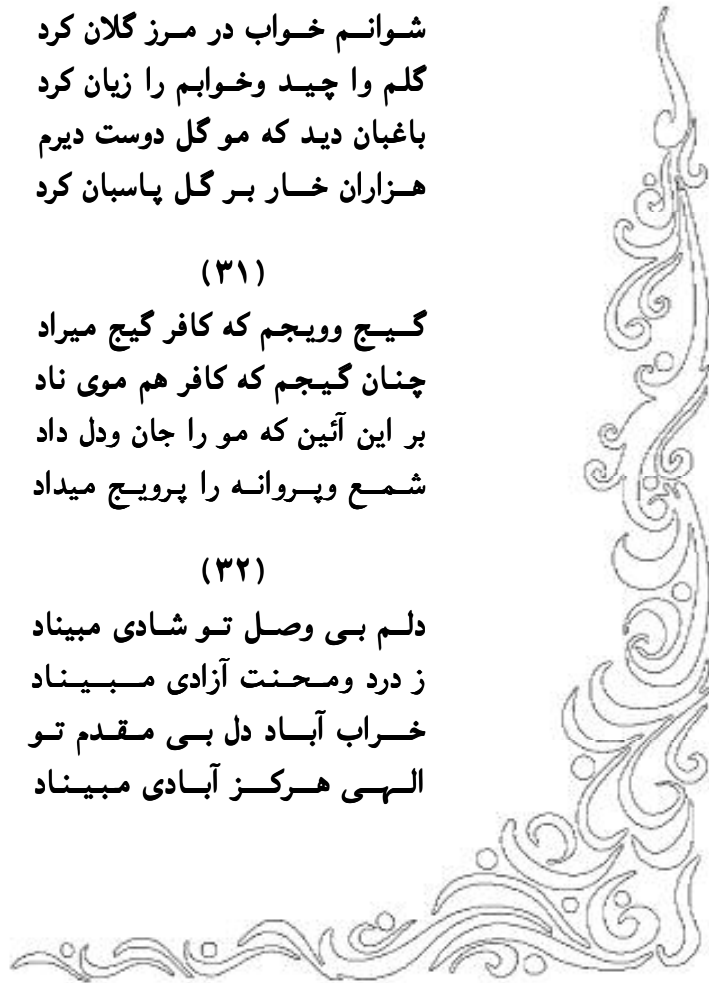
شوانم خواب در مرز گلان کرد
 گلم وا چید و خوابم را زیان کرد
 باغبان دید که مو گل دوست دیرم
 هزاران خار بر گل پاسبان کرد

(۳۱)

گیج وویجم که کافر گیج میراد
 چنان گیجم که کافر هم موی ناد
 بر این آئین که مو را جان و دل داد
 شمع و پروانه را پرویج میداد

(۳۲)

دلم بی وصل تو شادی مبیناد
 ز درد و محنت آزادی مبیناد
 خراب آباد دل بی مقدم تو
 الهی هرگز آبادی مبیناد

(۲۹)

نهم یی یار ل وی قهت نابتن یار
 نهم دهردی م نابیته سثک بار
 دبیتژن : دلبرهرا ته ما د خمو دا
 دبیتژم: قهی ژ وی نابیته هشیار!

(۳۰)

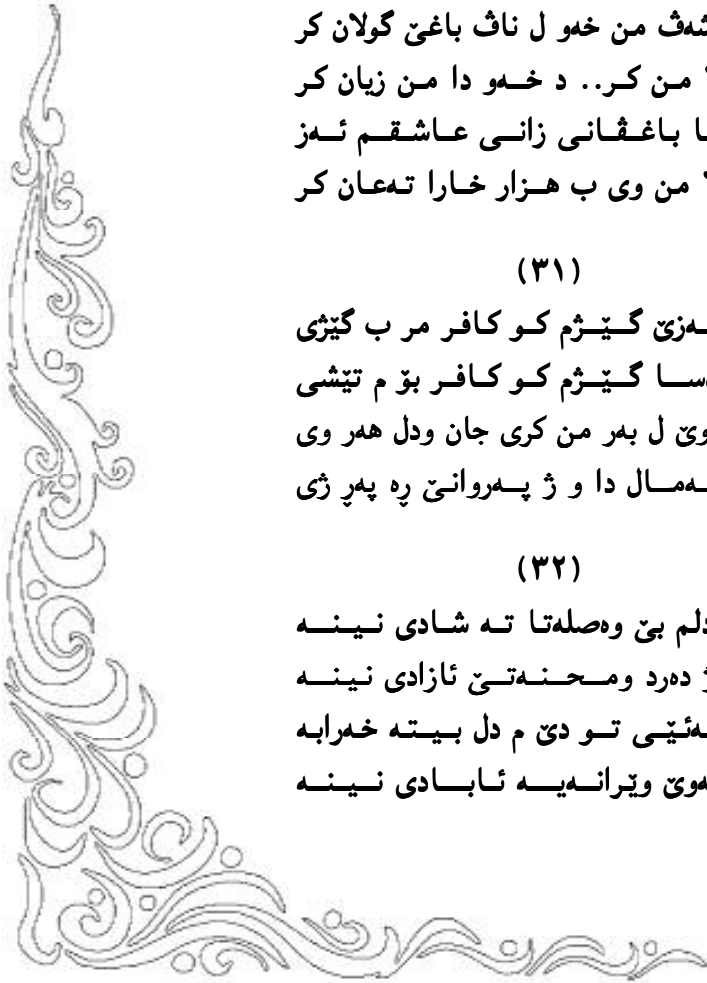
ب شف من خمول ناغی گولان کر
 گولا من کر.. د خمو دا من زیان کر
 دهما باغثانی زانی عاشقم نهمز
 گولا من وی ب هزار خارا تعان کر

(۳۱)

نهمزی گیتژم کو کافر مر ب گیتی
 وهسا گیتژم کو کافر بو م تیشی
 نهموی ل بهر من کری جان و دل همر وی
 شهمال دا و ژ پهروانی ره پهپژی

(۳۲)

دلم بی وهصلهتا ته شادی نینه
 ژ دهرد ومحنهتی نازادی نینه
 نهئیی تو دی م دل بیته خهرا به
 نهموی ویرانهیه ئابادی نینه

(۳۳)

مرا نه سر نه سامان آفریدند
 پریشانم پریشان آفریدند
 پریشان خاطران رفتند در خاک
 مرا از خاک ایشان آفریدند

(۳۴)

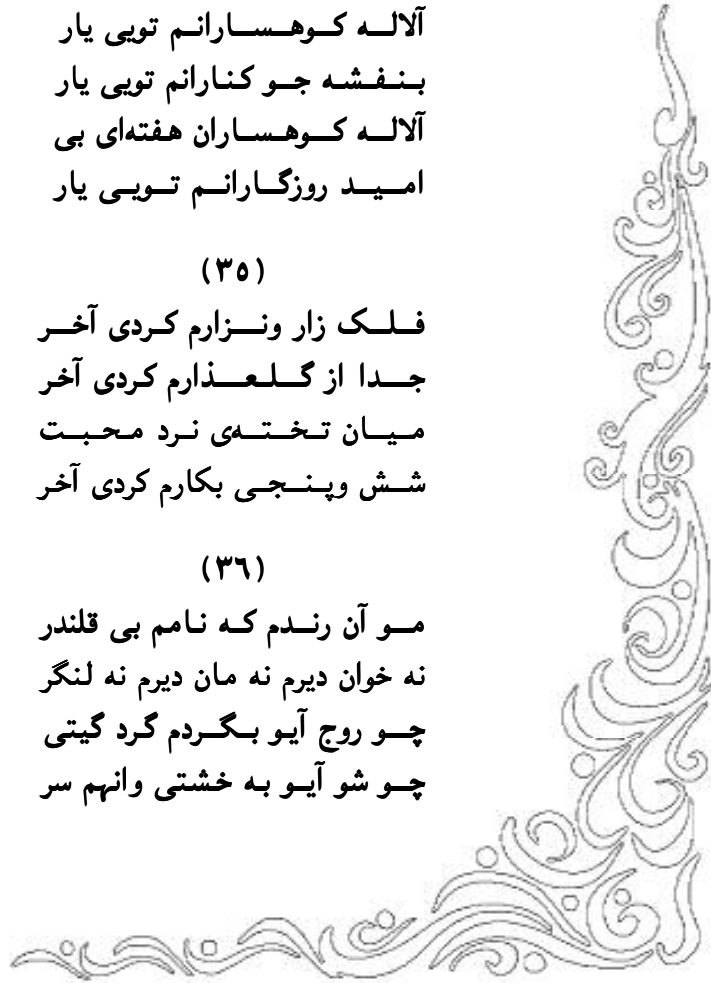
آلاله کوهسارانم تویی یار
 بنفشه جو کنارانم تویی یار
 آلاله کوهساران هفته‌ای بی
 امید روزگارنم تویی یار

(۳۵)

فلک زار و نزارم کردی آخر
 جدا از گل‌عذارم کردی آخر
 میان تخت‌های نرد محبت
 شش و پنجی بکارم کردی آخر

(۳۶)

مو آن رندم که نامم بی قلندر
 نه خوان دیرم نه مان دیرم نه لنگر
 چو روح آیو بگردم گرد گیتی
 چو شو آیو به خستی وانهم سر

(۳۳)

خودی ئەز ئافراندم بی سەر و مال
 پەرشانم نە من مالە نە من حال
 ئەزئ هاتیمە ئافراندن ژ ئاڤا
 ژ پەرشانا رە بوویە توربە و چال

(۳۴)

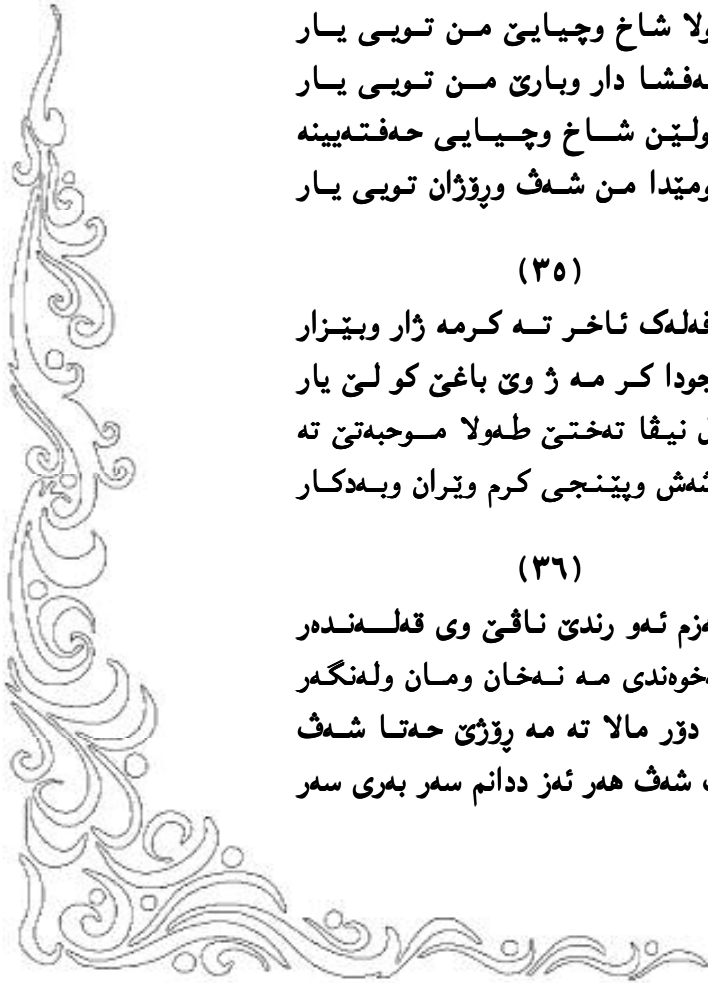
گولا شاخ و چیاپی من تویی یار
 بنەفشا دار و باری من تویی یار
 گولین شاخ و چیاپی حەفتەیینە
 ئومیدا من شەف و رۆژان تویی یار

(۳۵)

فەلەک ئاخەر تە کرمە ژار و بیزار
 جودا کرمە ژ وی باغی کولی یار
 ل نیقا تەختی طەولا موحبەتی تە
 شەش و پینجی کرم و یران و بەدکار

(۳۶)

ئەزم ئەو رندئ ناڤی وی قەلەندەر
 نەخوەندی مە نەخان و مان ولەنگەر
 ل دۆر مالا تە مە رۆژی حەتا شەف
 ب شەف هەر ئەز ددانم سەر بەری سەر

(۳۷)

ب دل نقش خیالت در شب تار
 خیال خط و خالت در شب تار
 مژه کردم به گرد دیده پر چین
 که تا وینم جمالت در شب تار

(۳۸)

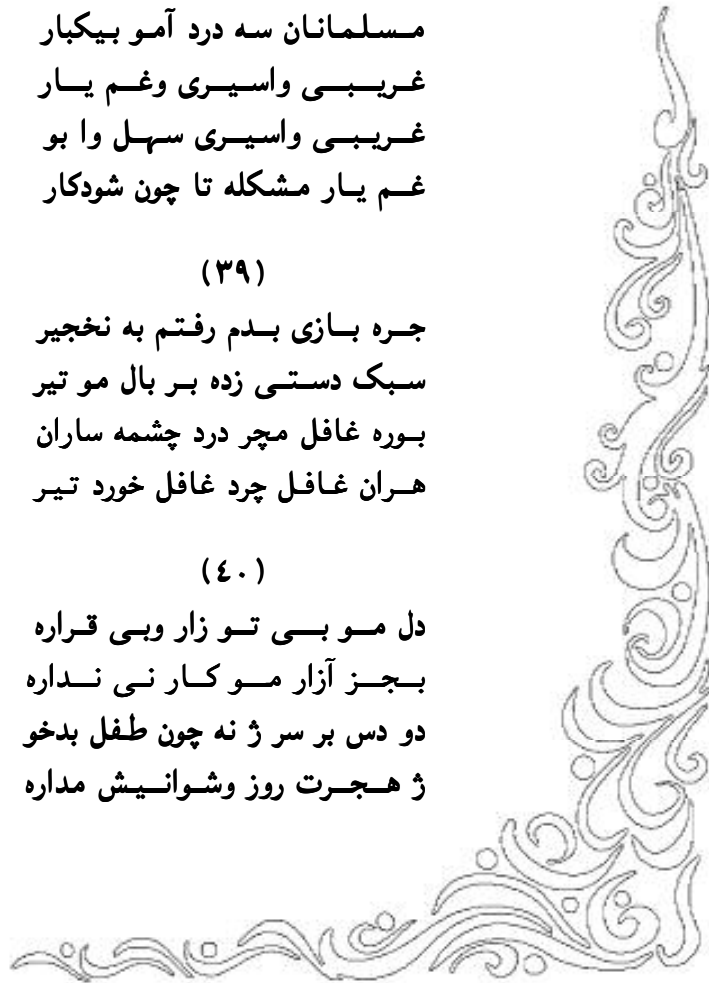
مسلمانان سه درد آمو بیکبار
 غریبی و اسیری و غم یار
 غریبی و اسیری سهل و آس
 غم یار مشکله تا چون شودکار

(۳۹)

جره بازی بدم رفتم به نخجیر
 سبک دستی زده بر بال مو تیر
 بوره غافل مچر درد چشمه ساران
 هران غافل چرد غافل خورد تیر

(۴۰)

دل مو بی تو زار و بی قراره
 بجز آزار مو کار نی نداره
 دو دس بر سر ژ نه چون طفل بدخو
 ژ هجرت روز و شوانیش مداره

(۳۷)

د دل دایه خھیالا ته شهڅا پښ
 خھیالا خهطط وخالا ته شهڅا پښ
 ل تیرین وا موژیلانکا دنیرم
 کودا ببینم جهمالا ته شهڅا پښ

(۳۸)

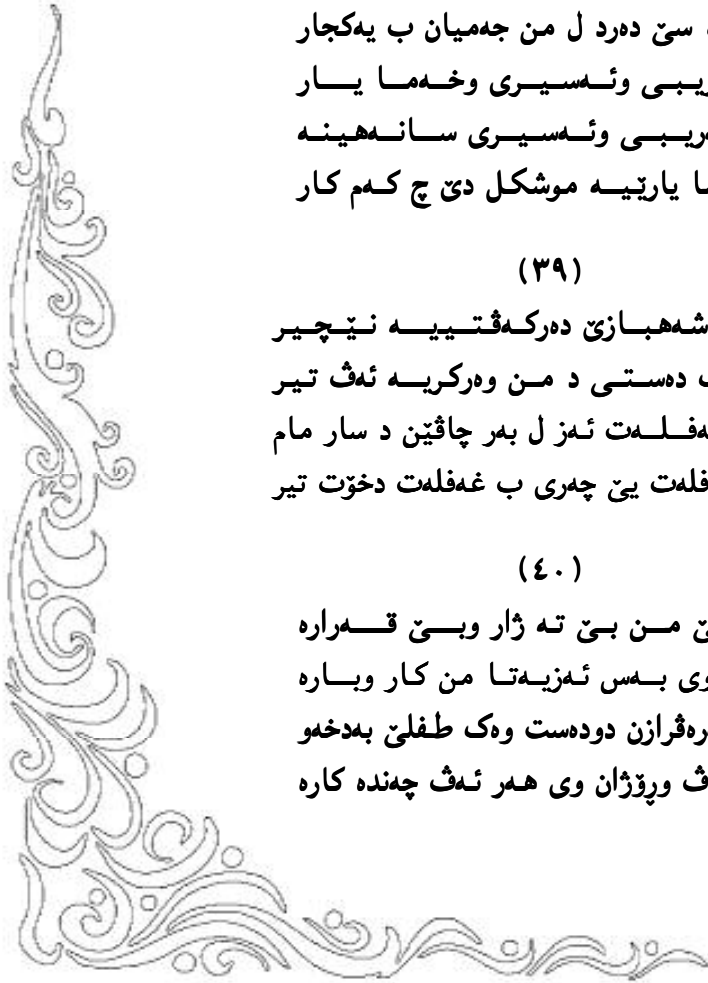
برا، سڼ دهر د ل من جهمیان ب یه کجار
 غه ریبی وئسیری وخه ما یار
 غه ریبی وئسیری سانه هینه
 خه ما یار تیه موشکل دی چ کم کار

(۳۹)

نهم شه بازی دهر کهفتییه نیچیر
 سڅک دهستی د من وهر کریه نهڅ تیر
 ب غه فلهت نه ل بهر چاڅین د سار مام
 ب غه فلهت یی چهری ب غه فلهت دخوت تیر

(۴۰)

دلی من بی ته ژار وبی قه راره
 نهوی بهس نه زیه تا من کار وباره
 سهره قران دوده ست وهک طفلی به دخمو
 شهڅ وروژان وی همر نهڅ چهنده کاره

(۴۱)

دیدم آلاله‌ای در دامن خار
 واتم آلالیا کی چیمنت بار
 بگفتا باغبان معذور میدار
 درخت دوستی دیر آورد بار

(۴۲)

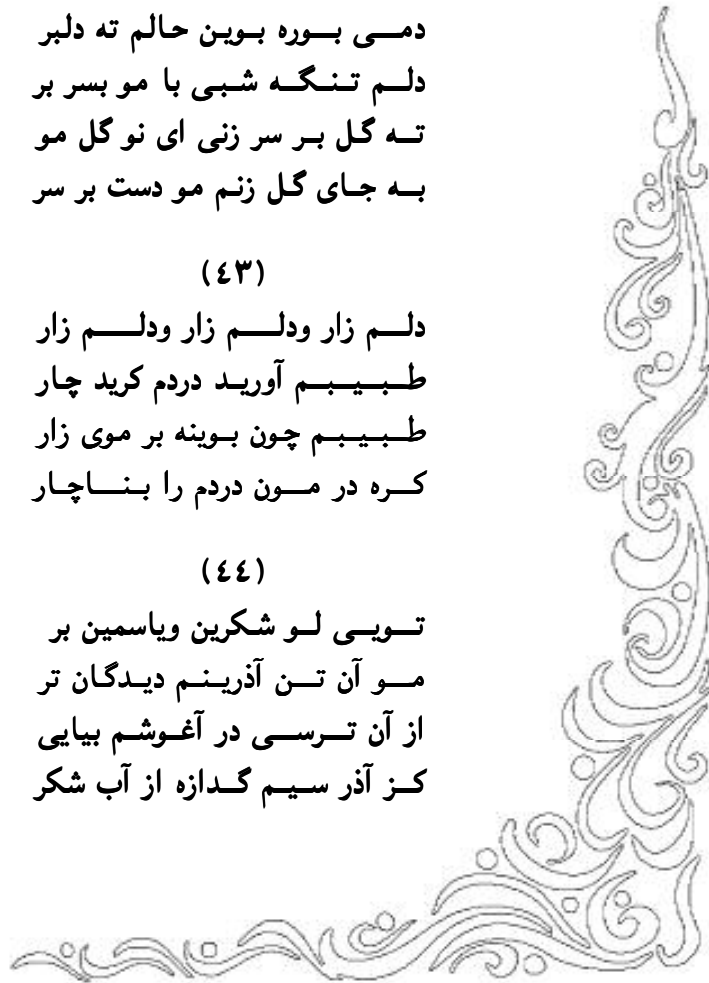
دمی بوره بوین حالم ته دلبر
 دلم تنگه شبی با مو بسر بر
 ته گل بر سر زنی ای نو گل مو
 به جای گل زخم مو دست بر سر

(۴۳)

دلم زار ودلم زار ودلم زار
 طبیبم آورید دردم کرید چار
 طبیبم چون بوینه بر موی زار
 کره در مون دردم را بناچار

(۴۴)

تویی لو شکرین ویاسمین بر
 مو آن تن آذرینم دیدگان تر
 از آن ترسی در آغوشم بیایی
 کز آذر سیم گدازه از آب شکر

(۴۱)

ل دههمن خارهکئی من لالهیهک دی
 م گوئی: ئهی گولی بچنم ته کهنگی؟
 ئهوی گو: باغقان، عوزری قهوبیل که
 درهختا دوستی یی شین نابتن زوی

(۴۲)

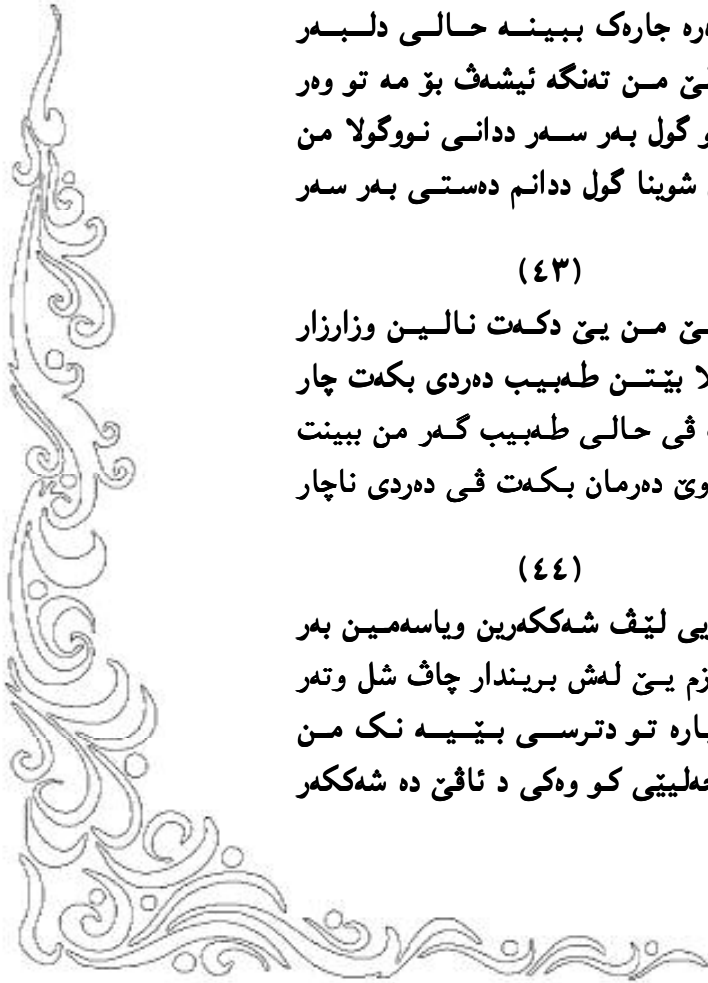
وهه جارهک ببینه حالی دل بهر
 دلی من تنگه ئیشهف بو مه تو وهر
 تو گول بهر سهر ددانی نووگولا من
 ل شوینا گول ددانم دهستی بهر سهر

(۴۳)

دلی من یی دکهت نالین وزارزار
 بلا بیتن طهیب دهردی بکهت چار
 ب فی حالی طهیب گهر من ببینت
 ئهوی دهرمان بکهت فی دهردی ناچار

(۴۴)

تویی لیف شهککهرین ویاسهمین بهر
 ئهزم یی لهش بریندار چاف شل وتهر
 دیاره تو دترسی بییه نک من
 بهلیتی کو وهکی د ئافی ده شهککهر

(۴۵)

گلش در زیر سنبل سایه پرور
 نهال قامتش نخلی است نویر
 ز عشق آن گل رخسار سوری
 چو بلبل ناله وافغان برآور

(۴۶)

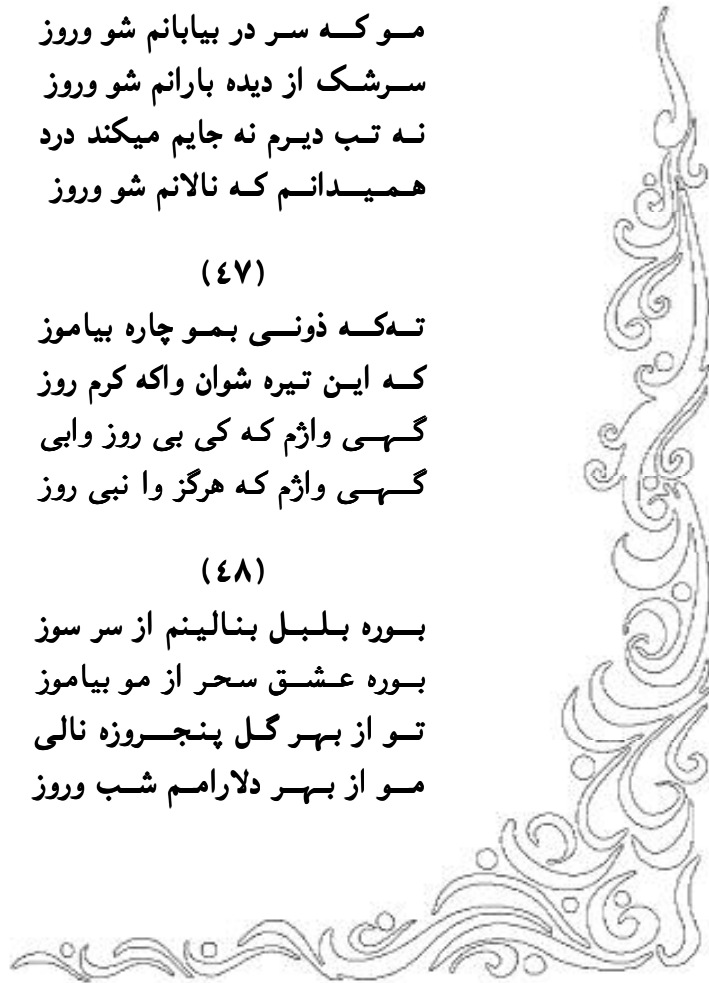
مو که سر در بیابانم شو وروز
 سرشک از دیده بارانم شو وروز
 نه تب دیرم نه جایم میکند درد
 همیدانم که نالانم شو وروز

(۴۷)

ته که ذونی بمو چاره بیاموز
 که این تیره شوان واکه کرم روز
 گهی واژم که کی بی روز وابی
 گهی واژم که هرگز وانی روز

(۴۸)

بوره بلبل بنالینم از سر سوز
 بوره عشق سحر از مو بیاموز
 تو از بهر گل پنجروزه نالی
 مو از بهر دلارامم شب وروز

(۴۵)

گولا ل ژیر سونبولا کو سایه پهره
 چهقی بهژنی ئهوی دارقهسپه نوویه
 ژ عشقا سویره تی وهک سۆرگولنی گهش
 وهکی بلبل م نالینه ل ههر دهر

(۴۶)

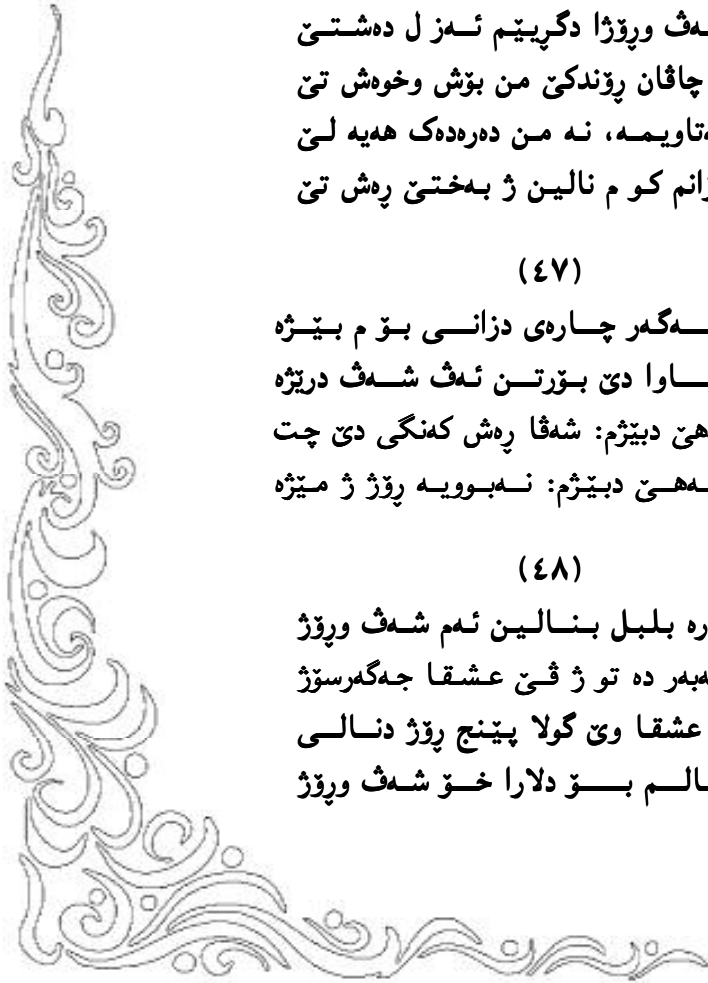
شهف وړۆژا دگربیم ئهزل دهشتی
 ژ چاقان رۆندکی من بۆش وخووش تی
 نه تاویمه، نه من دهره دهک ههیه لی
 دزانم کو م نالین ژ بهختی رهش تی

(۴۷)

ئهگهر چاره ی دزانی بۆ م بیژه
 چاوا دی بۆرتن ئهف شهف دریژه
 گههی دبیتم: شهفا رهش کهنگی دی چت
 گههی دبیتم: نه بوویه رۆژ ژ میژه

(۴۸)

وهه بلبل بنالین ئهه شهف وړۆژ
 خهبر ده تو ژ قی عشقا جهگهر سوژ
 ژ عشقا وی گولا پینج رۆژ دنالی
 دنالم بۆ دلارا خو شهف وړۆژ

(۴۹)

خداوندا به فریاد دلم رس
 کس بیکس تویی من مانده بی کس
 همه گویند طاهر کس نداره

(۵۰)

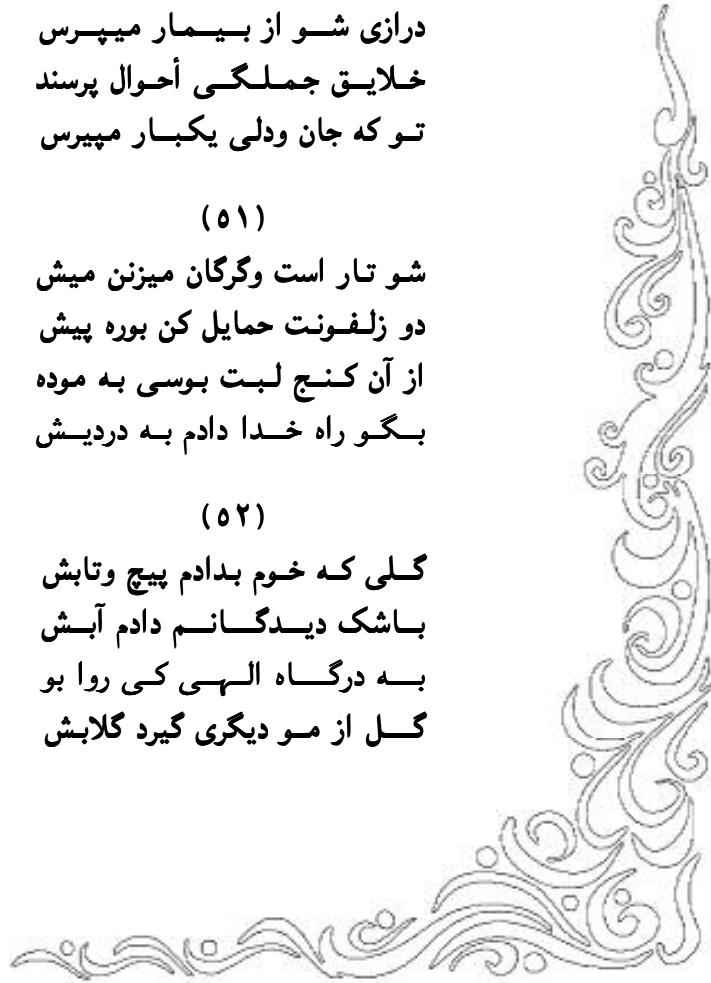
غم و درد مو از عطار می پرس
 درازی شو از بیمار می پرس
 خلائق جملگی احوال پرسند
 تو که جان ودلی یکبار می پرس

(۵۱)

شو تار است و گرگان میزنن میش
 دو زلفونت حمایل کن بوره پیش
 از آن کنج لب ت بوسی به موده
 بگو راه خدا دادم به دردیش

(۵۲)

گلی که خوم بدادم پیچ و تابش
 باشک دیدگانم دادم آبش
 به درگاه الهی کی روا بو
 گل از مو دیگری گیرد گلابش

(۴۹)

ژ دل -گوھ دئ- ب نالین و حسم ئەز
 کەسێ بێ کەس تویی بێ کەسم ئەز
 دبیژن طاهری هیچ کەس نەمایە
 خودا یاری منە و ئەو یار بەسم ئەز

(۵۰)

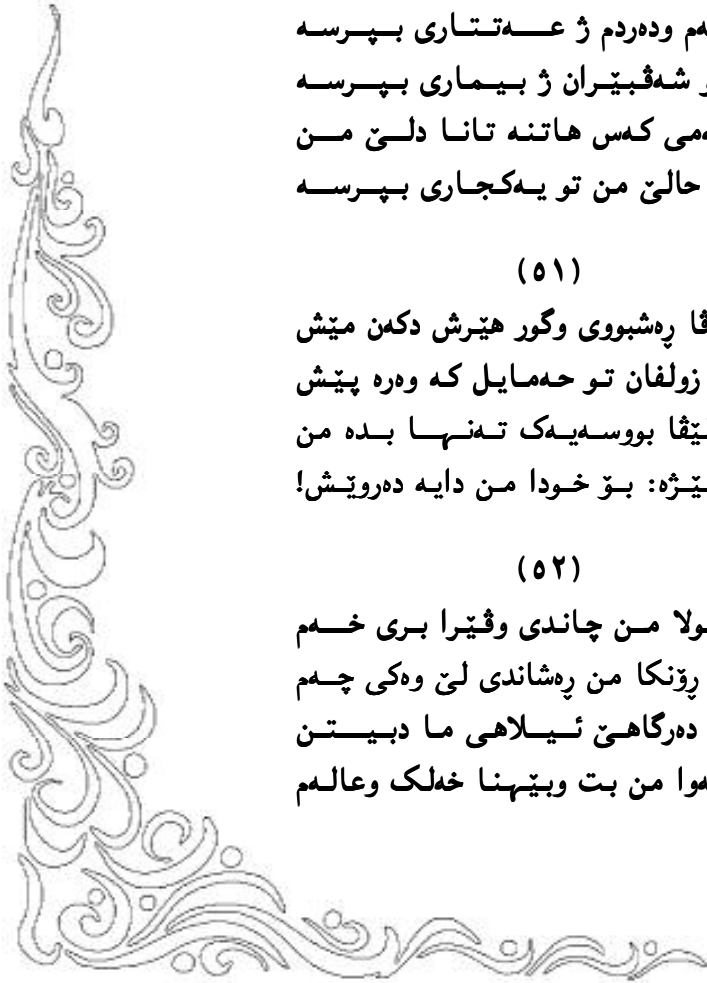
خەم و دەردم ژ عەتتاری بپرسە
 تو شەقبێران ژ بیماری بپرسە
 هەمی کەس هاتنە تانا دلێ من
 ژ حالێ من تو یە کجاری بپرسە

(۵۱)

شەفا رەشبووی و گور هێرش دکەن مێش
 دو زولفان تو حەماییل کە وەرە پێش
 ژ لیقا بووسە یەک تەنەا بدە من
 ببێژە: بۆ خودا من دایە دەرویش!

(۵۲)

گولا من چاندی و قێرا بری خەم
 ژ پۆنکا من رەشاندی لی وەکی چەم
 ل دەرگاہێ ئیلاهی ما دبیتن
 ئەوا من بت و بێتەنا خەلک و عالەم

(۵۳)

دلا دنگم دلا دنگم دلا دهنگ
 ز دستم شیشهء ناموس بر سنگ
 همه واژن به موبی نام و ننگی
 کسی که عاشقه چش نام و چش ننگ

(۵۴)

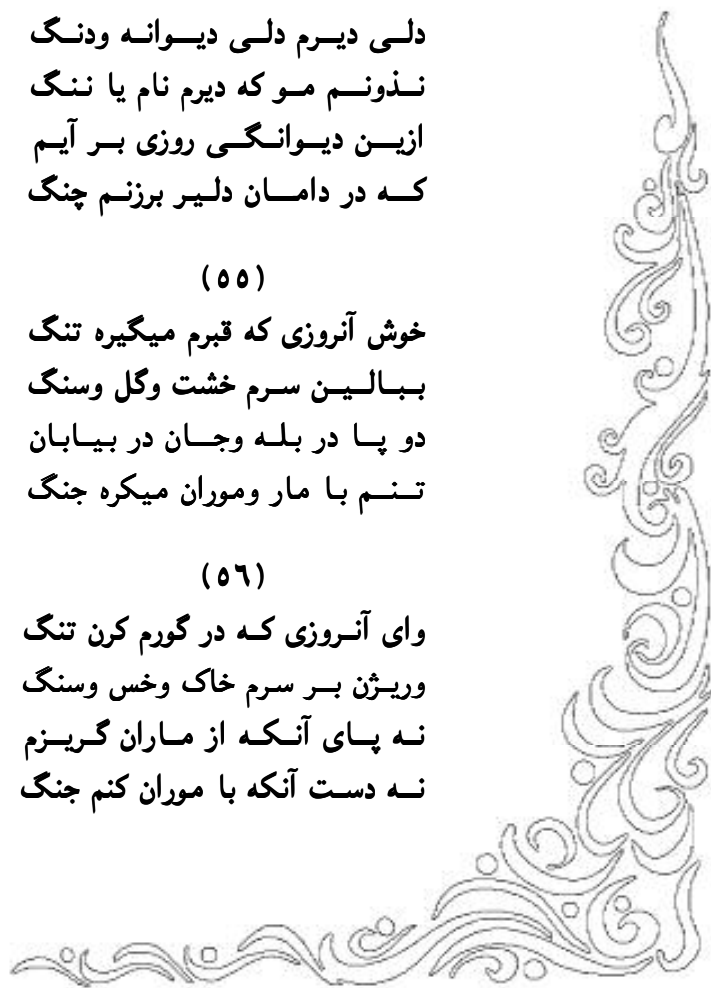
دلی دیرم دلی دیوانه و دنگ
 نذونم مو که دیرم نام یا ننگ
 ازین دیوانگی روزی بر آیم
 که در دامان دلیر برزنم چنگ

(۵۵)

خوش آنروزی که قبرم میگیره تنگ
 ببالین سرم خشت و گل و سنگ
 دو پا در بله و جان در بیابان
 تنم با مار و موران میکره جنگ

(۵۶)

وای آنروزی که در گورم کرن تنگ
 وریژن بر سرم خاک و خس و سنگ
 نه پای آنکه از ماران گریزم
 نه دست آنکه با موران کنم جنگ

(۵۳)

دلۆ ژارم دلۆ ژارم دلۆ ژار
 ژ دهست من شووشهيا ناموس كهته خار
 ههمى دبپژن: تويى بى ناڤ ودهنگى
 ب ناڤى دى چكهت بى عاشق ويار ؟

(۵۴)

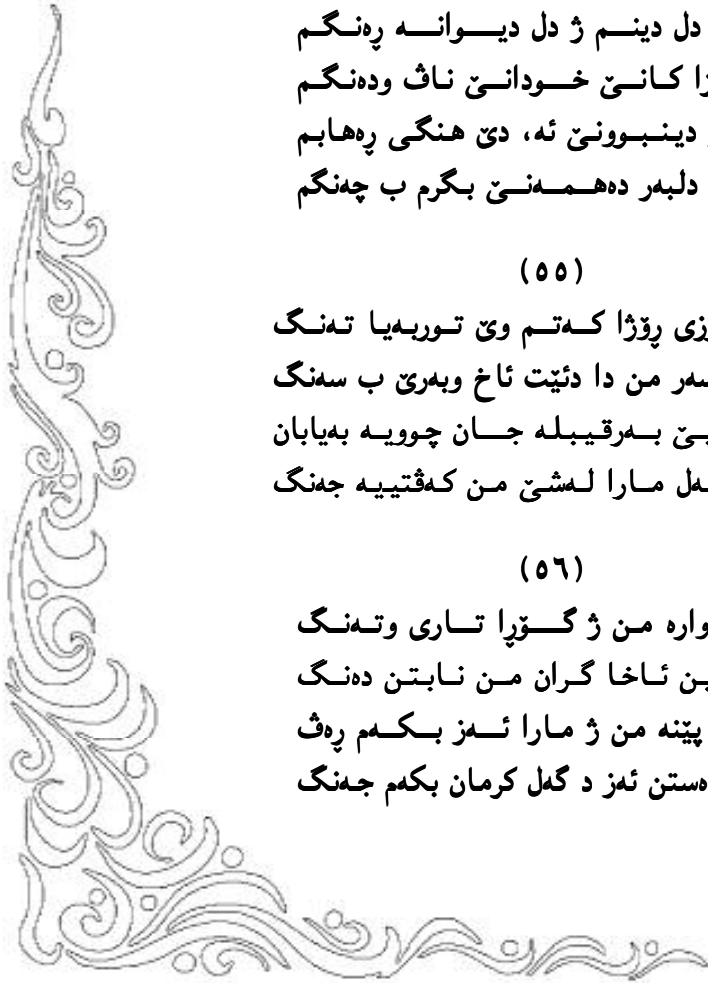
ژ دل دينم ژ دل ديوانه پهنگم
 نزا كانى خودانى ناڤ ودهنگم
 ژ دينبونى نه، دى هنگى پههابم
 ژ دلبر دههمنى بگرم ب چهنگم

(۵۵)

خوزى رۆژا كهتم وى توربهيا تنگ
 ب سهر من دا دئيت ناخ و بهرى ب سهنگ
 دو پى بهرقيبله جان چوييه بهيابان
 د گهل مارا لهشى من كهقتيه جهنگ

(۵۶)

هواره من ژ گۆرا تارى وتهنگ
 د بن ئاخا گران من نابتن دهنگ
 نه پينه من ژ مارا ئهز بكمم رهڤ
 نهدهستن ئهز د گهل كرمان بكمم جهنگ

(۵۷)

دلا پوشم ز دستت جامهء نیل
 نهم داغ غمت چون لاله بر دیل
 دم از مهرت زخم همچون دهم صبح
 ازین دم تا دم صور سرافیل

(۵۸)

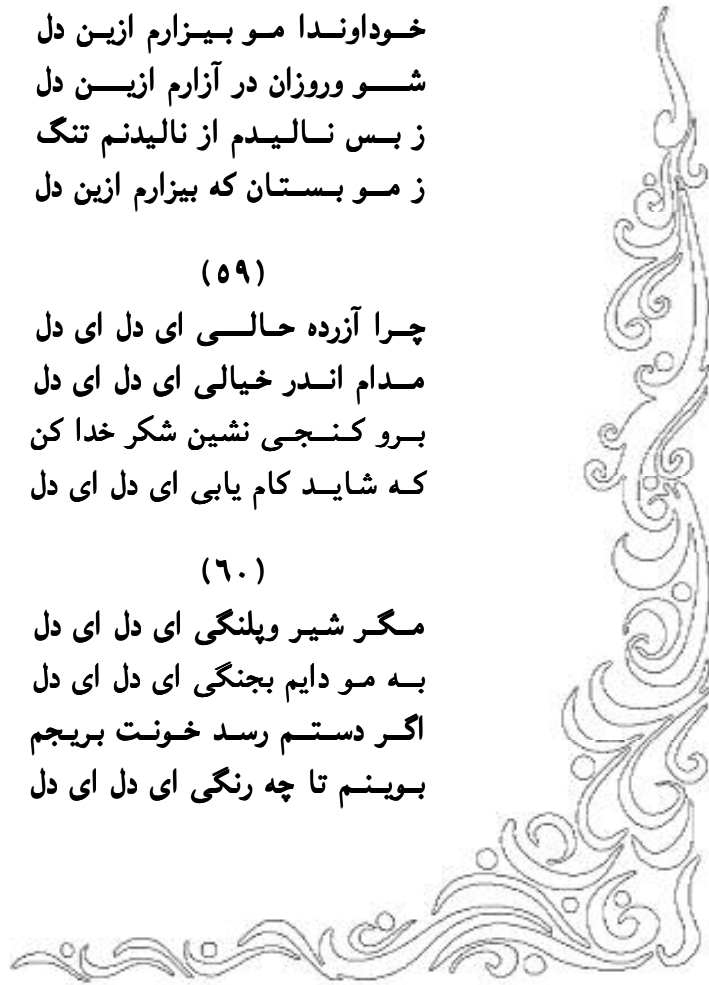
خوداوندا مو بیزارم ازین دل
 شو وروزان در آزارم ازین دل
 ز بس نالیدم از نالیدم تنگ
 ز مو بستان که بیزارم ازین دل

(۵۹)

چرا آزرده حالی ای دل ای دل
 مدام اندر خیالی ای دل ای دل
 برو کنجی نشین شکر خدا کن
 که شاید کام یابی ای دل ای دل

(۶۰)

مگر شیر وپلنگی ای دل ای دل
 به مو دایم بجنگی ای دل ای دل
 اگر دستم رسد خونت بریجم
 بوینم تا چه رنگی ای دل ای دل

(۵۷)

دلۆ ژ دەست ته دنۆشم جامه يا نيل
ژ داغا غم دېم وهک لاله يا ديل
ژ ئينا ته وهکى سپيډى ژنم ئهز
ژ هنگى تا ده مئى بۆقا سرافيل

(۵۸)

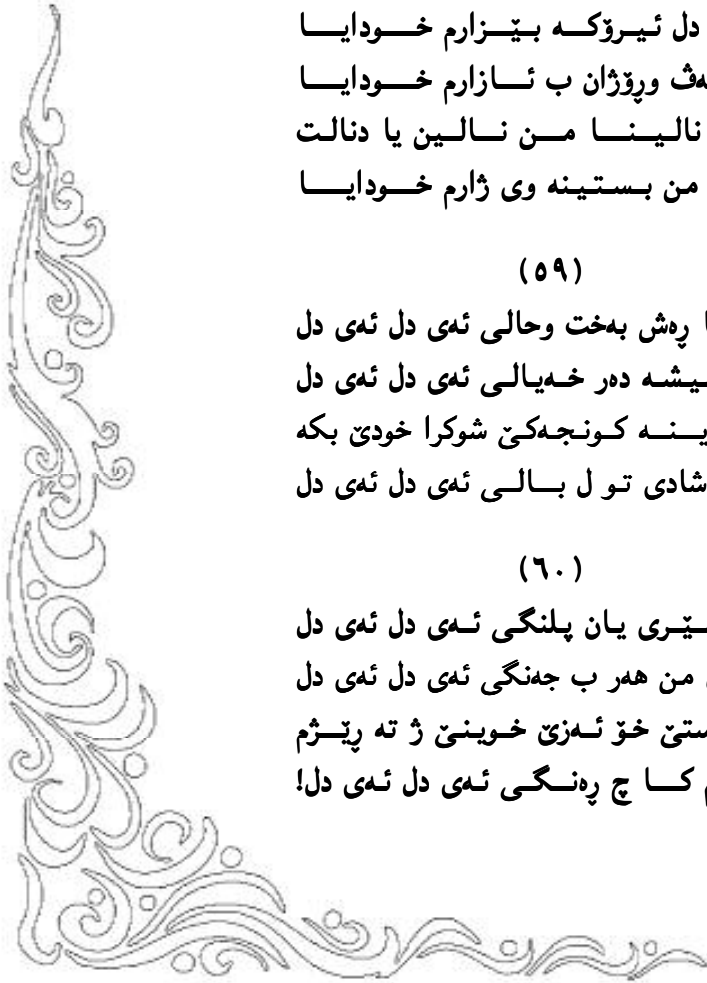
ژ دل ئيروکه بيتزارم خودايا
شهف ورۆژان ب ئازارم خودايا
ژ نالينا من نالين يا دنالت
ژ من بستينه وى ژارم خودايا

(۵۹)

چما رهش بهخت وحالى ئهى دل ئهى دل
هميشه دهر خه يالى ئهى دل ئهى دل
بروينه کونجه کئ شوکرا خودئ بکه
کو شادى تول بالى ئهى دل ئهى دل

(۶۰)

تو شيرى يان پلنگى ئهى دل ئهى دل
د گهل من ههر ب جهنگى ئهى دل ئهى دل
ب دهستى خو ئهزى خويناى ژ ته پيژم
بزانم کا چ پهنگى ئهى دل ئهى دل!

(۶۱)

لاله چین که بتان لاله چین دل
 هر چه شان واتهء پس لاله چین دل
 کر و کورم همه بیدانشم مو
 ته که ذونو بیا ولاله چین دل

(۶۲)

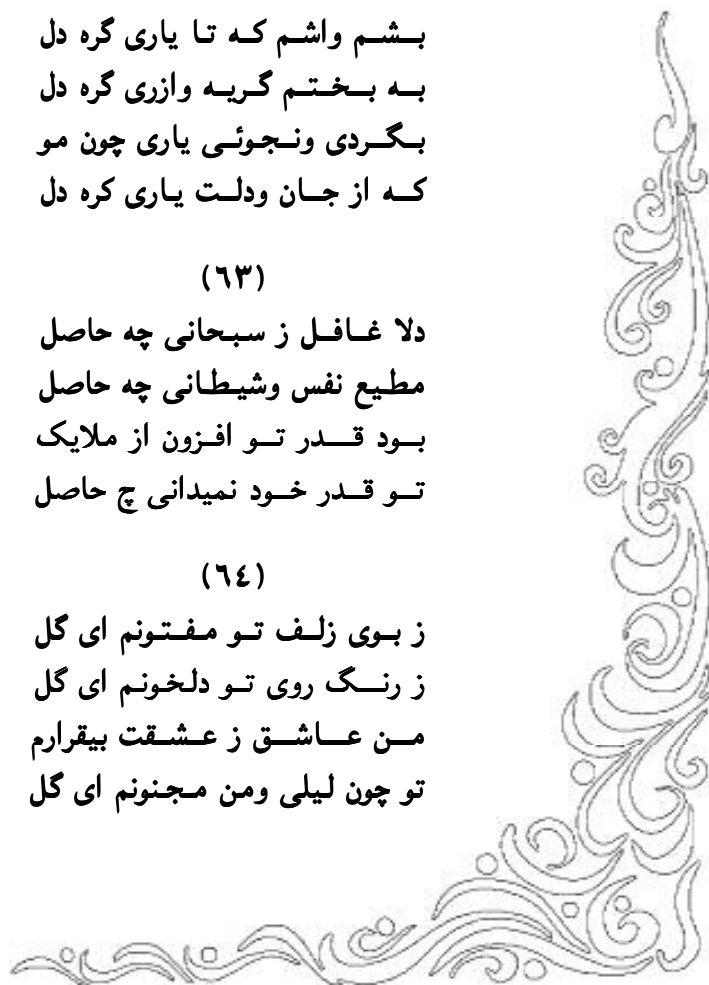
بشم و اشم که تا یاری گره دل
 به بختم گریه و ازری گره دل
 بگردی و نجوئی یاری چون مو
 که از جان ودلت یاری کره دل

(۶۳)

دلا غافل ز سبحانی چه حاصل
 مطیع نفس و شیطانی چه حاصل
 بود قدر تو افزون از ملایک
 تو قدر خود نمیدانی چ حاصل

(۶۴)

ز بوی زلف تو مفتونم ای گل
 ز رنگ روی تو دلخونم ای گل
 من عاشق ز عشقت بیقرارم
 تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

(۶۱)

ژ ته لالا بچنن.. لالا بچینه
 دلۆ بهسسی تهیه لالا بچینه
 کهږ وکۆرم ههمی گاڤا نزا بو!
 ته کو زانی وهره لالا بچینه

(۶۲)

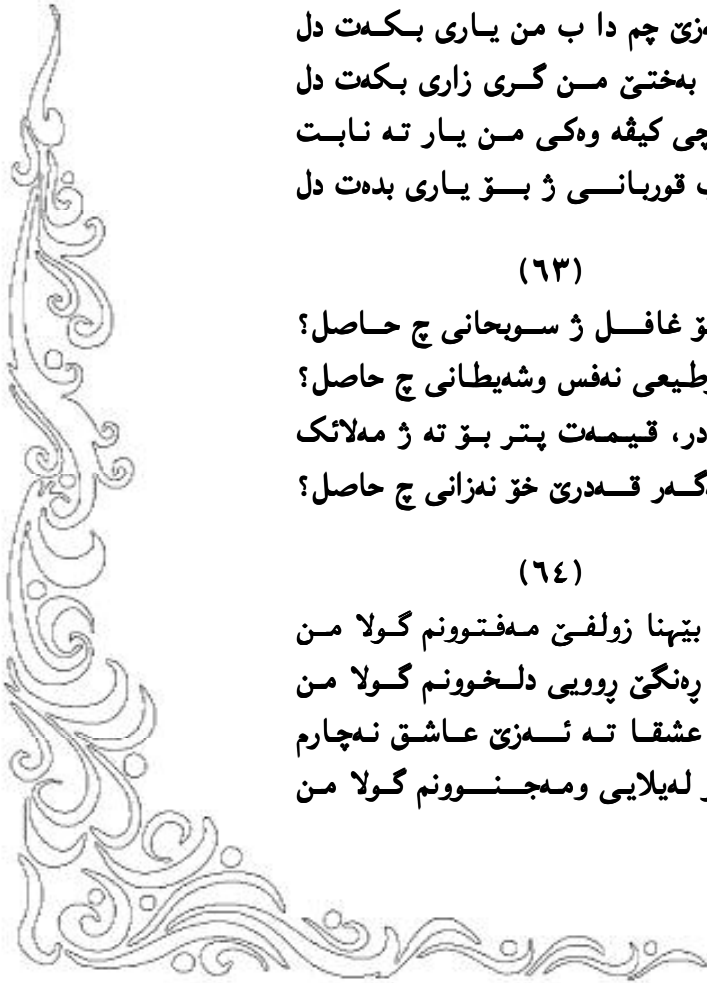
ئهزئ چم دا ب من یاری بکمت دل
 ل بهختئ من گری زاری بکمت دل
 بچی کیڤه وهکی من یار ته نابت
 ب قوریانی ژ بو یاری بدهت دل

(۶۳)

دلۆ غافل ژ سویحانی چ حاصل؟
 موطیعی نفس وشهیطانی چ حاصل؟
 قهدر، قیمهت پتر بو ته ژ مهلائک
 نهگهر قهدرئ خو نهزانی چ حاصل؟

(۶۴)

ژ بیتنا زولفی مهفتوونم گولا من
 ژ پهنگی پرووی دلخوونم گولا من
 ژ عشقا ته ئهزئ عاشق نهچارم
 تو لهیلایی ومهجنوونم گولا من

(۶۵)

منم آن آذرین مرغی که در حال
بسوجم عالمی گر بر زخم بال
مصور گر کشد نقشم به دیوار
بسوجم خانه از تأثیر تمثال

(۶۶)

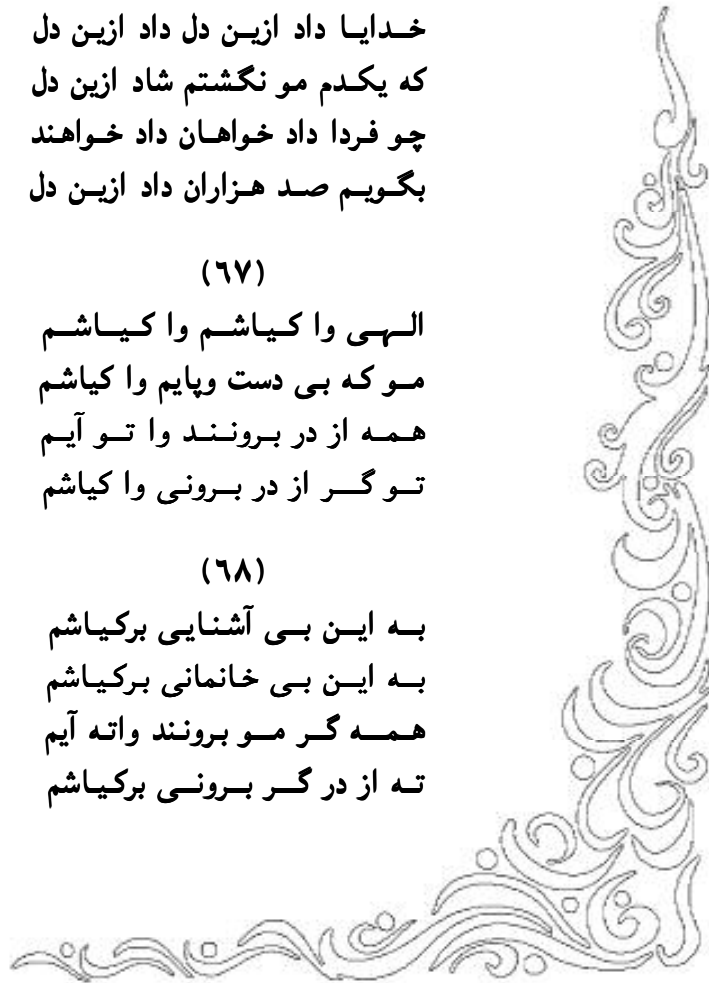
خدایا داد ازین دل داد ازین دل
که یکدم مونگشتم شاد ازین دل
چو فردا داد خواهان داد خواهند
بگویم صد هزاران داد ازین دل

(۶۷)

الهی وا کیاشم وا کیاشم
مو که بی دست وپایم وا کیاشم
همه از در برونند وا تو آیم
تو گر از در برونی وا کیاشم

(۶۸)

به این بی آشنایی برکیاشم
به این بی خانمانی برکیاشم
همه گر مو برونند واته آیم
ته از در گر برونی برکیاشم

(٦٥)

ٺهزم ٺهو ٺاگرين طهيري ڪو دهرحال
 دسوڙم عالهما ڪو ٺهز دچم بال
 ڪهسڪ نه قشم بڪيشين ل ديوار
 دسوڙم خانهي ڙ تهئيري مثال

(٦٦)

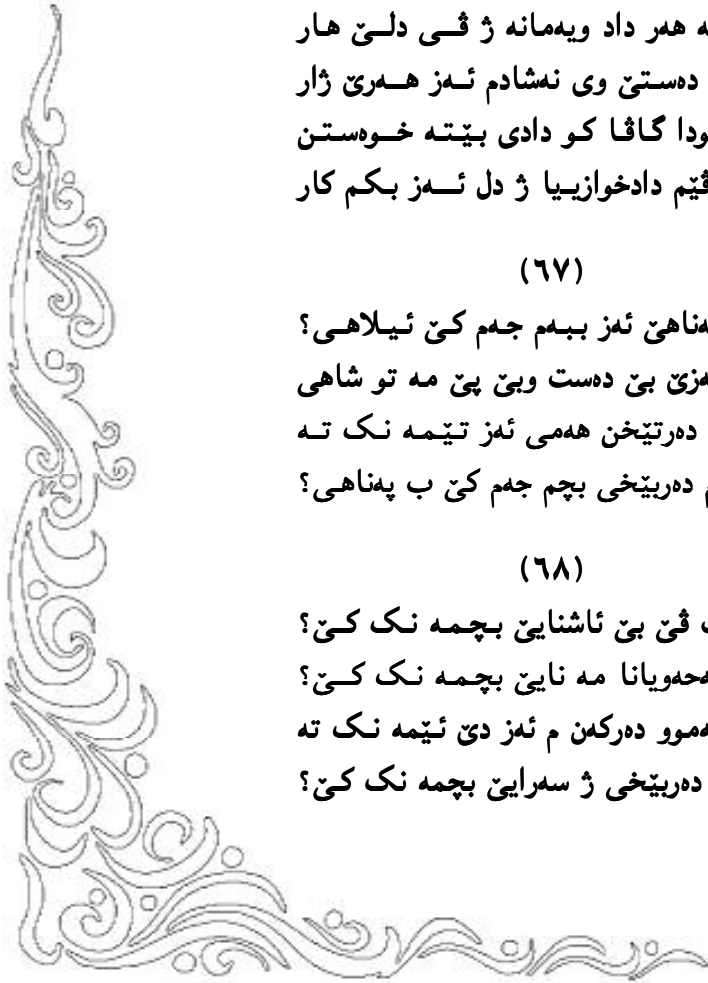
مه هر داد ويهانه ڙ ڦي دلي هار
 ڙ دهستي وي نه شادم ٺهز هيري ڙار
 خودا گاڦا ڪو دادی بيته خواهستن
 دڦيم دادخوڙيا ڙ دل ٺهز بڪم ڪار

(٦٧)

پنهائي ٺهز ببهم ڄم ڪي ٺيلاهي؟
 ٺهڙي بي دست وي بي مه تو شاهي
 م دهرتيخن همي ٺهز ٺيمه ڪ ته
 م دهرپيخي بچم ڄم ڪي ب پهناهي؟

(٦٨)

ب ڦي بي ٺاشنابي بچمه ڪ ڪي؟
 ڦههويانا مه ناي بچمه ڪ ڪي؟
 ههموو دهرڪن م ٺهز دي ٺيمه ڪ ته
 م دهرپيخي ڙ سهراي بچمه ڪ ڪي؟

(۶۹)

الهی گر بواجم ور نواجم
 ته دانی حاجتم را موچه واجم
 اگر بنوازیم حاجت روا کن
 اگر محروم سازی موچه ساجم

(۷۰)

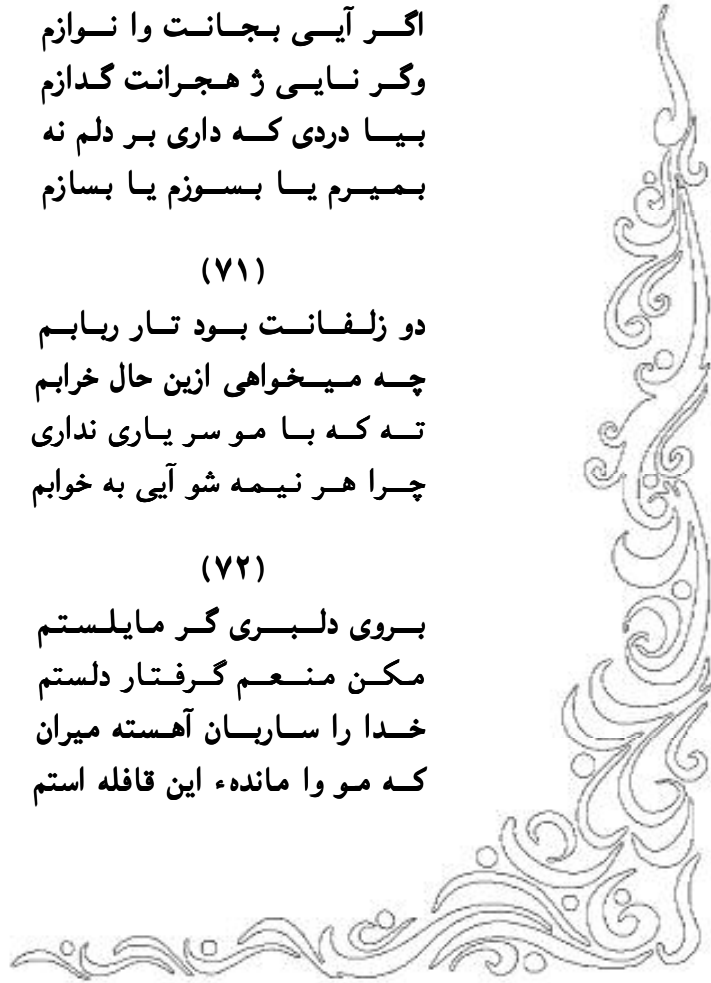
اگر آیی بجانم وا نوازم
 وگر نایی ژ هجرانت گدازم
 بیا دردی که داری بر دلم نه
 بمیرم یا بسوزم یا بسازم

(۷۱)

دو زلفانت بود تار ریابم
 چه میخواهی ازین حال خرابم
 ته که با موسریاری نداری
 چرا هر نیمه شو آیی به خوابم

(۷۲)

بروی دلبری گر مایلستم
 مکن منعم گرفتار دلستم
 خدا را ساریان آهسته میران
 که مو وا ماندهء این قافله استم

(۶۹)

ئىلاھى ئەز بېيژم يان نەبېژم
 دزانی خەم ژ دل چەندى دېژم
 مرادئ گەر بكى حاصل چ شادم!
 ئەگەر نە، ھەر ئەزى مەحروروم وگېژم

(۷۰)

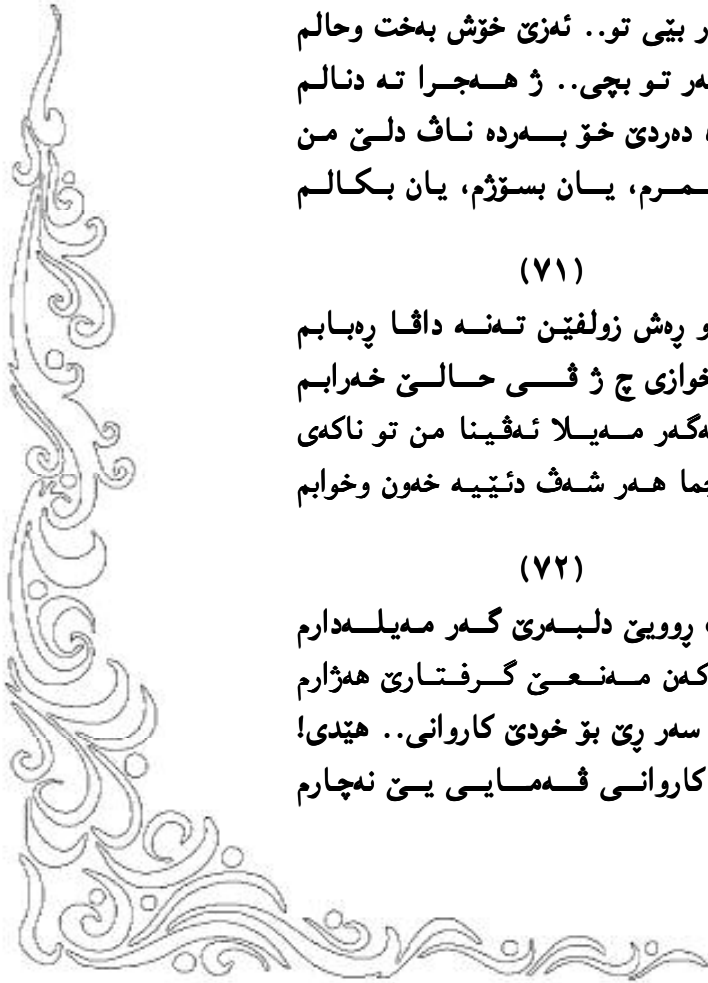
ئەگەر بېتى تو.. ئەزى خوش بەخت وھالم
 ئەگەر تو بېچى.. ژ ھەجرا تە دنالم
 وەرە دەردى خۆ بەردە ناڤ دلئ من
 چ بمرم، يان بسۆژم، يان بکالم

(۷۱)

دو رەش زولفېن تەنە داڤا رەبابم
 دخوازی چ ژ قى حالئ خەرابم
 ئەگەر مەيلا ئەڤينا من تو ناکەى
 چما ھەر شەڤ دئېيە خەون وخواپم

(۷۲)

ب روويئ دلېەرى گەر مەيلەدارم
 نەكەن مەنعئ گرفتارى ھەژارم
 ل سەر رى بۆ خودئ کاروانى.. ھېدى!
 ژ کاروانى ڤەمايى يى نەچارم

(۷۳)

مو از قالوا بلی تشویش دیرم
 گنه از برگ وباران بیش دیرم
 اگر لا تقنطوا دستم نگیره
 مو از یا ویلنا اندیش دیرم

(۷۴)

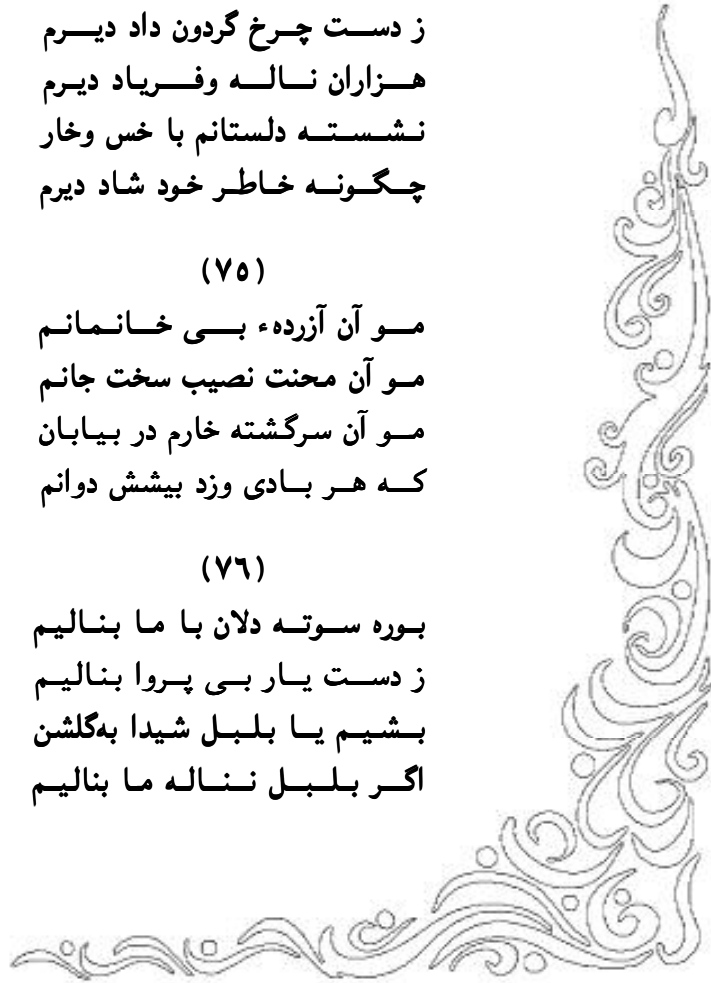
ز دست چرخ گردون داد دیرم
 هزاران ناله و فریاد دیرم
 نشسته دلستانم با خس و خار
 چگونه خاطر خود شاد دیرم

(۷۵)

مو آن آزردهء بی خانمانم
 مو آن محنت نصیب سخت جانم
 مو آن سرگشته خارم در بیابان
 که هر بادی وزد بیشش دوانم

(۷۶)

بوره سوته دلان با ما بنالیم
 ز دست یار بی پروا بنالیم
 بشیم یا بلبل شیدا به گلشن
 اگر بلبل ناله ما بنالیم

(٧٣)

دترسم نه ز ژ يا (قالوا بلى) يئ
گران باره، لهوا كه فتم به لايئ
نه گهر (لاتقنطوا) دهستئ م نه گره
ره قم كيښه ژ وئ (ياويلنا) يئ؟

(٧٤)

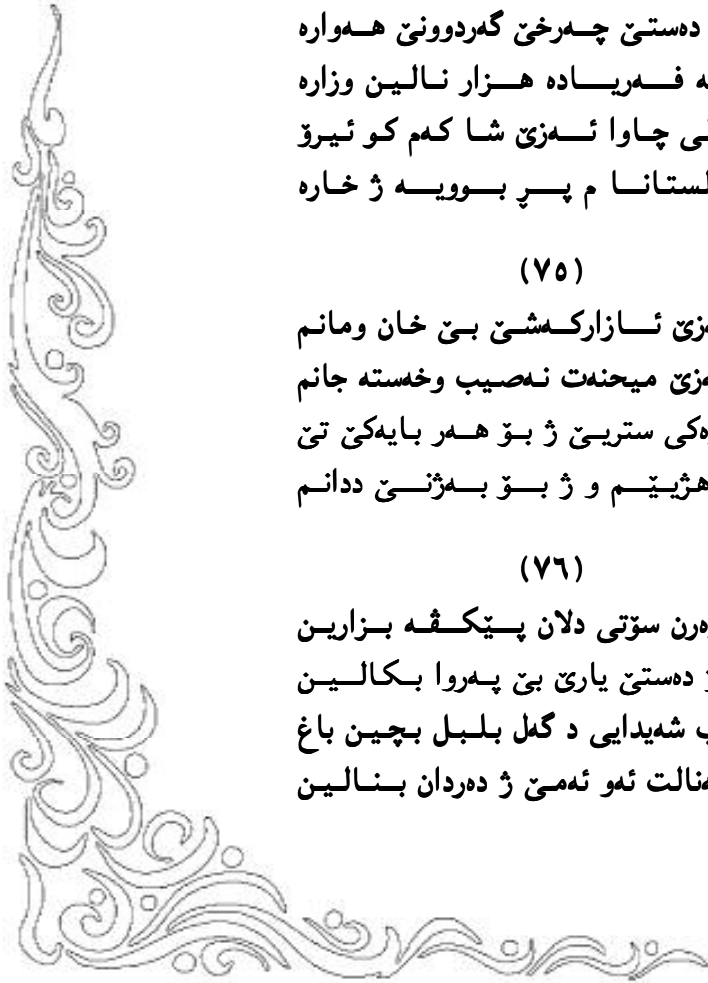
ژ دهستئ چهرخئ گهر دوونئ ههواره
مه فهر ياده هزار نالين وزاره
دلى چاوا نه زئ شا كه م كو نيرؤ
دلستانا م پر بوويه ژ خاره

(٧٥)

نه زئ نازار كه شئ بئ خان ومانم
نه زئ ميحنهت نه صيب وخسته جانم
وهكى سترئئ ژ بو ههر بايه كئ تئ
ده ژئيم و ژ بو به ژئئ ددانم

(٧٦)

وهرن سوئى دلان پي كښه بزارين
ژ دهستئ يارئ بئ پهروا بكالين
ب شهيدايئ د گهل بلبل بچين باغ
نه نالت نهو نه مئ ژ دهر دان بنالين

(۷۷)

به صحرا بنگرم صحرا ته وینم
 به دریا بنگرم ده‌ریا ته وینم
 به‌هر جا بنگرم کوه ودر ودشت
 نشان از روی زیبا ته وینم

(۷۸)

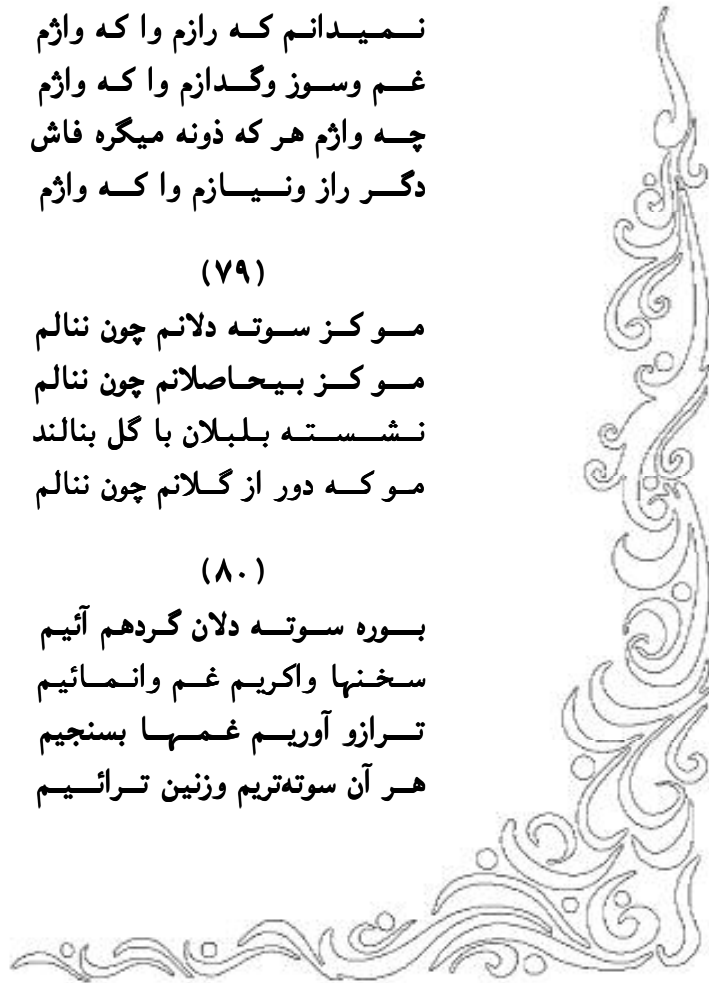
نمیدانم که رازم وا که واژم
 غم وسوز وگدازم وا که واژم
 چه واژم هر که ذونه میگره فاش
 دگر راز ونیازم وا که واژم

(۷۹)

موکز سوته دلانم چون ننالیم
 موکز بیحاصلانم چون ننالیم
 نشسته بلبلان با گل بنالند
 موکه دور از گلانم چون ننالیم

(۸۰)

بوره سوته دلانم گردهم آئیم
 سخنها واکریم غم وانمائیم
 ترازو آوریم غمها بسنجیم
 هر آن سوته‌تریم وزینم ترائیم

(٧٧)

ل دهشتی گهر بنیترم ته دبینم
 ل (بهر و بهر) بنیترم ته دبینم
 دبینم نهز نیشانا پروویی زیبا
 ل کیژان دهر بنیترم ته دبینم

(٧٨)

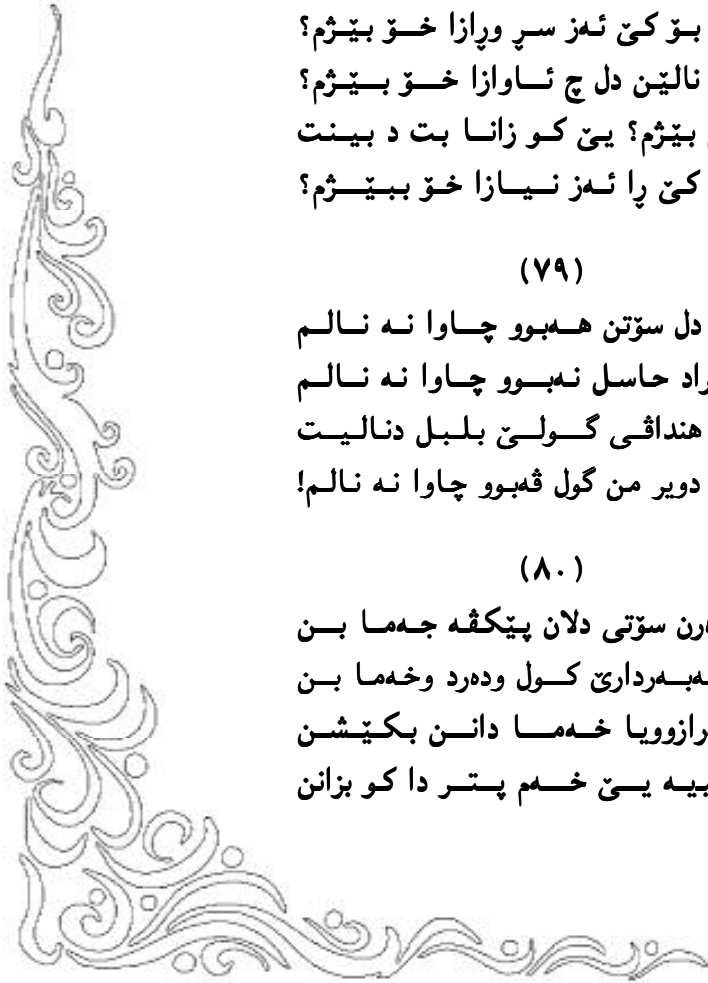
ژ بو کئی نهز سر و پازا خو بیترم؟
 ژ نالین دل چ ئاوازا خو بیترم؟
 چ بیترم؟ یئ کو زانا بت د بینت
 ژ کئی را نهز نیازا خو بیترم؟

(٧٩)

ژ دل سۆتن هه بوو چاوا نه نالم
 مراد حاصل نه بوو چاوا نه نالم
 ل هنداقی گولئی بلبل دنالیت
 ژ دویر من گول قه بوو چاوا نه نالم!

(٨٠)

وهرن سۆتی دلان پیکفه جهما بن
 خه بهرداری کول ودهرد و خه ما بن
 تهرازوویا خه ما دانن بکیشن
 کییه یئ خه م پتر دا کو بزائن

(۸۱)

بوره یک شو منور کن وثاقم
 مهل در محنت و درد فراقم
 به طاق جفت ابروی تو سوگند
 که موجفت غمم تا از تو طاقم

(۸۲)

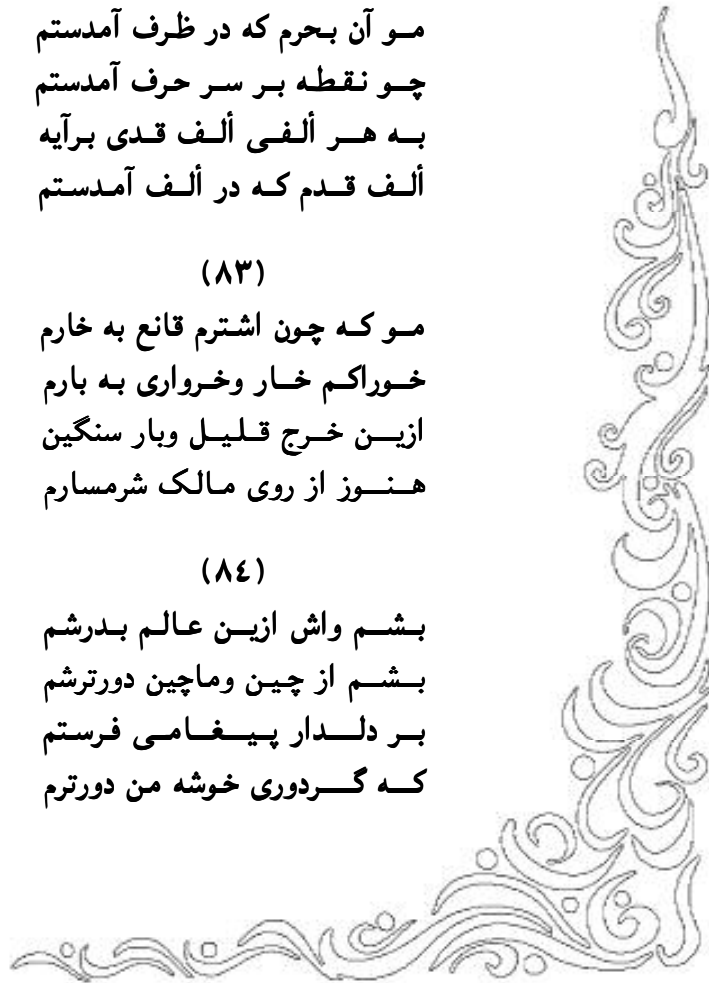
مو آن بحرم که در ظرف آمدستم
 چو نقطه بر سر حرف آمدستم
 به هر ألفی ألف قدی برآیه
 ألف قدم که در ألف آمدستم

(۸۳)

مو که چون اشترم قانع به خارم
 خوراکم خار و خرواری به بارم
 ازین خرج قلیل و بار سنگین
 هنوز از روی مالک شرمسارم

(۸۴)

بشم واش ازین عالم بدرشم
 بشم از چین و ماچین دورترشم
 بر دلدار پیغامی فرستم
 که گردوری خوشه من دورترم

(۸۵)

بوره روزی که دیدار ته وینم
 گل و سنبل به دیدار تو چینم
 بوره بنشین برم سالان و ماهان
 که تا سیرت بوینم نازنینم

(۸۶)

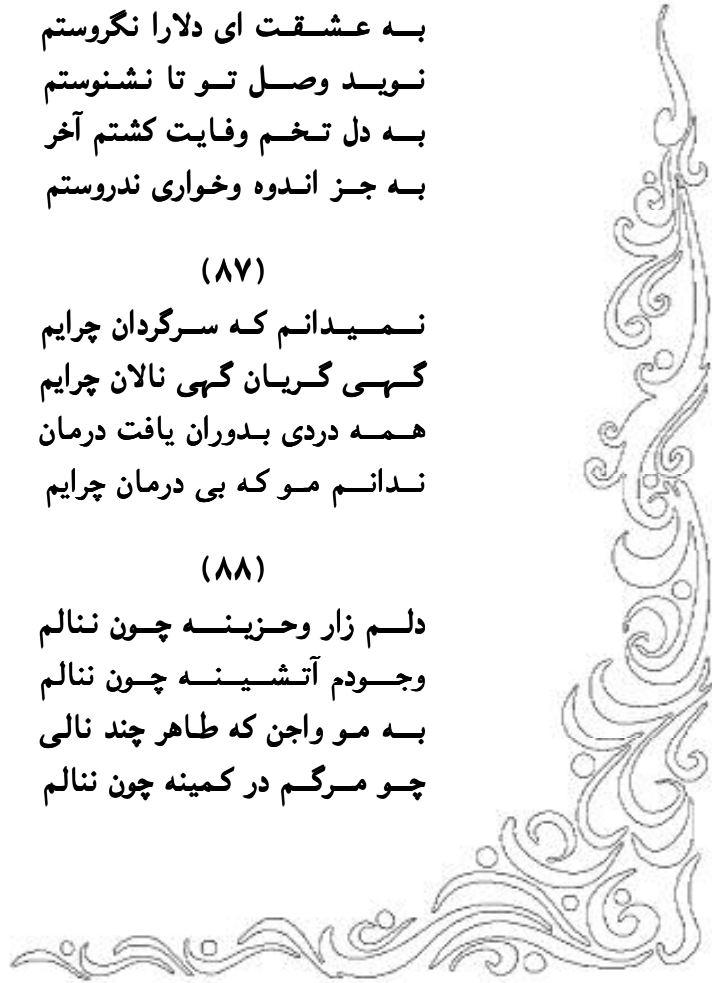
به عشقت ای دلارا نگروستم
 نوید وصل تو تا نشنوستم
 به دل تخم وفایت کشتم آخر
 به جز اندوه و خواری ندروستم

(۸۷)

نمیدانم که سرگردان چرایم
 گهی گریان گهی نالان چرایم
 همه دردی بدوران یافت درمان
 ندانم مو که بی درمان چرایم

(۸۸)

دلم زار و حزینه چون ننالم
 وجودم آتشیننه چون ننالم
 به مو واجن که طاهر چند نالی
 چو مرگم در کمینه چون ننالم

(۸۵)

وهره پوژژهک کو دیداری ببینم
 گول وسونبول ژ دیداری بچینم
 وهره پوینه ل نک من سال وماهان
 کو دا سهیری ببینم نازه‌نینم

(۸۶)

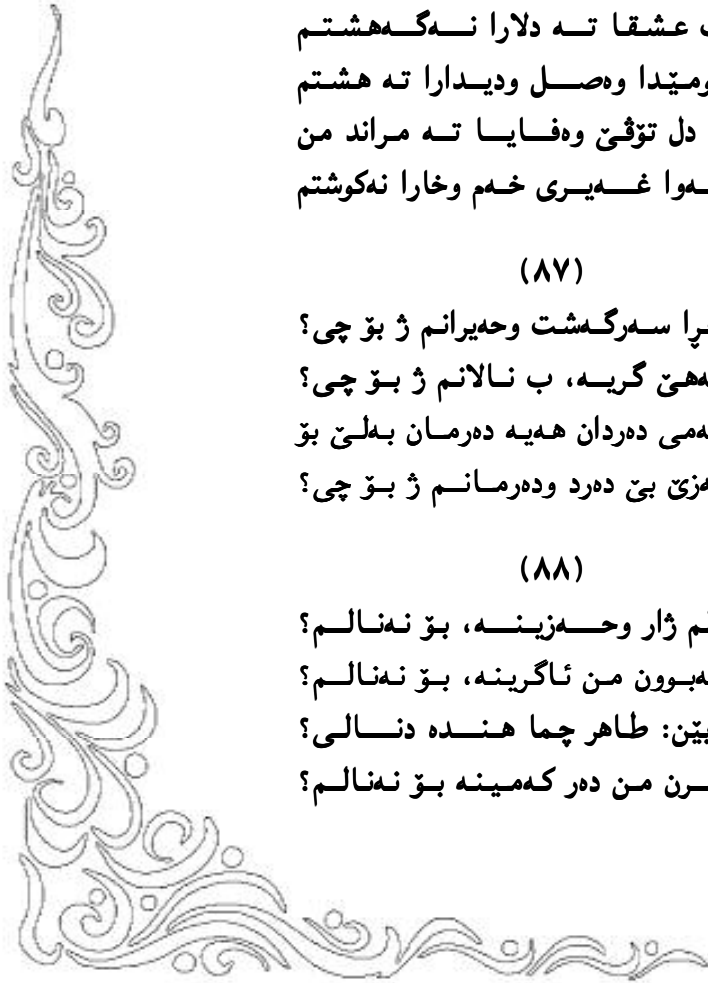
ب عشقا ته دلارا نه‌گه‌هشتم
 نومیتدا وه‌صل و دیدارا ته هشتم
 د دل توژی وه‌فایا ته مراند من
 له‌وا غهیری خهم وخارا نه‌کوشتم

(۸۷)

چرا سهرگه‌شت وچه‌یرانم ژ بو چی؟
 گه‌هی گریه، ب نالانم ژ بو چی؟
 ههمی دهردان هه‌یه دهرمان به‌لی بو
 نه‌زی بی دهرد وده‌رمانم ژ بو چی؟

(۸۸)

دلم ژار وچه‌زینه، بو نه‌نالم؟
 هه‌بوون من ناگرینه، بو نه‌نالم؟
 دبیتن: طاهر چما هنده دنالی؟
 مرن من دهر که‌میننه بو نه‌نالم؟

(۸۹)

غمم غم بی وغمخوار دلم غم
 غم هم مونس وهم یار وهمدم
 غم مهله که مو تنها بشینم
 مریزا بارک الله مرحبا غم

(۹۰)

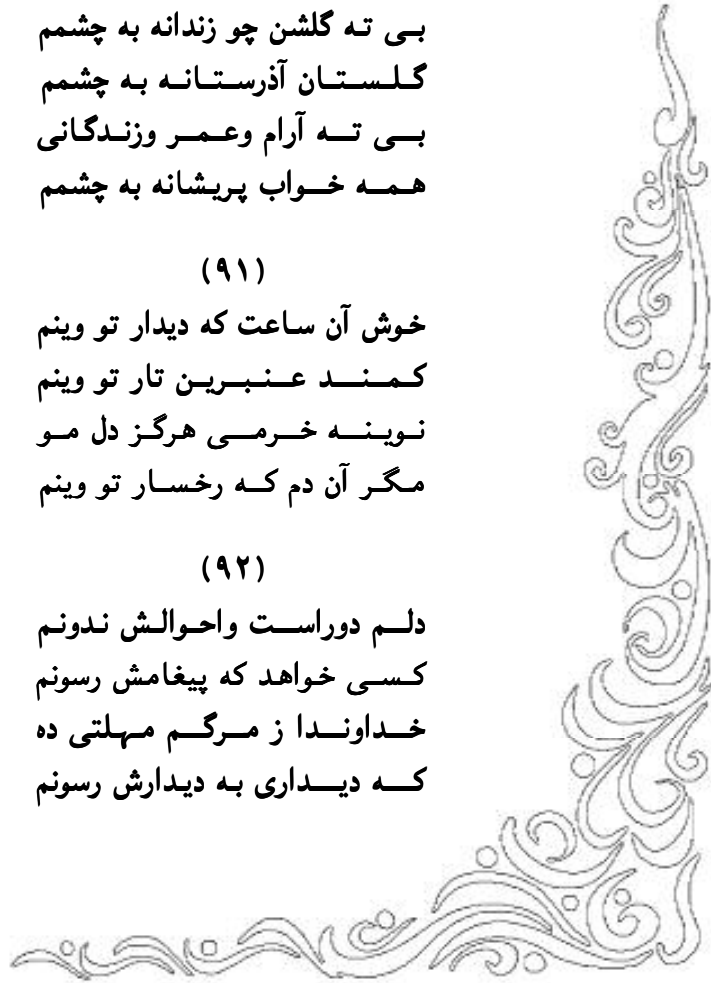
بی ته گلشن چو زندانه به چشم
 گلستان آذرستانه به چشم
 بی ته آرام وعمر وزندگانی
 همه خواب پریشانه به چشم

(۹۱)

خوش آن ساعت که دیدار تو وینم
 کمنند عنبرین تار تو وینم
 نوینه خرمی هرگز دل مو
 مگر آن دم که رخسار تو وینم

(۹۲)

دلم دوراست واحوالش ندونم
 کسی خواهد که پیغامش رسونم
 خداوندا ز مرگم مهلتی ده
 که دیداری به دیدارش رسونم

(۸۹)

دلی خهم خوار وخهم همر هاتییه جهم
ژ بو من خهم ههغال و یاره همردهم
قه ناهیتلت کو جارهک ئەز تەنا بم
ل تە سەد ئافەرین ومەرحەبا خهم!

(۹۰)

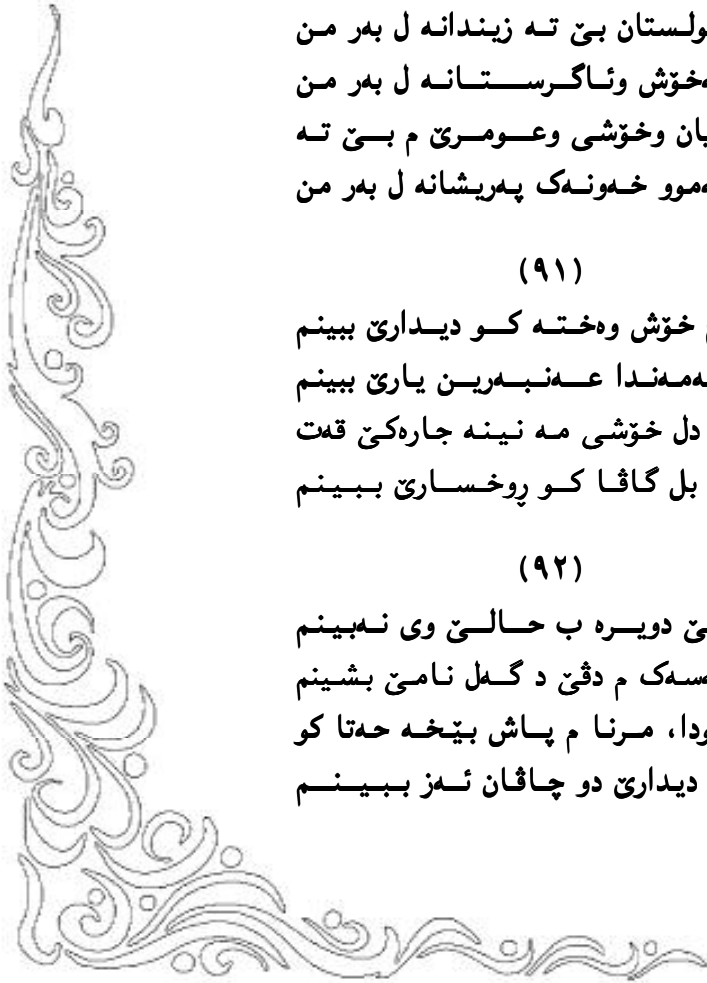
گولستان بی تە زیندانه ل بەر من
نەخۆش وئاگرستانه ل بەر من
ژیان وخۆشی وعومرئ م بی تە
هەموو خەونەک پەرشانە ل بەر من

(۹۱)

چ خۆش وهخته کو دیداری ببینم
کەمەندا عەنبەرین یاری ببینم
د دل خۆشی مە نینه جارهکی قەت
ژ بل گاڤا کو روخساری ببینم

(۹۲)

دلی دویره ب حالئ وی نەبیینم
کەسەک م دقئ د گەل نامئ بشیینم
خودا، مرنا م پاش بیخه هەتا کو
ل دیداری دو چاڤان ئەز ببیینم

(۹۳)

بی ته بالین سیه ماره به چشمم
 بی ته روزان شو تاره به چشمم
 بی ته هرگه شوم سیر گلستان
 گلستان سر بسر خاره به چشمم

(۹۴)

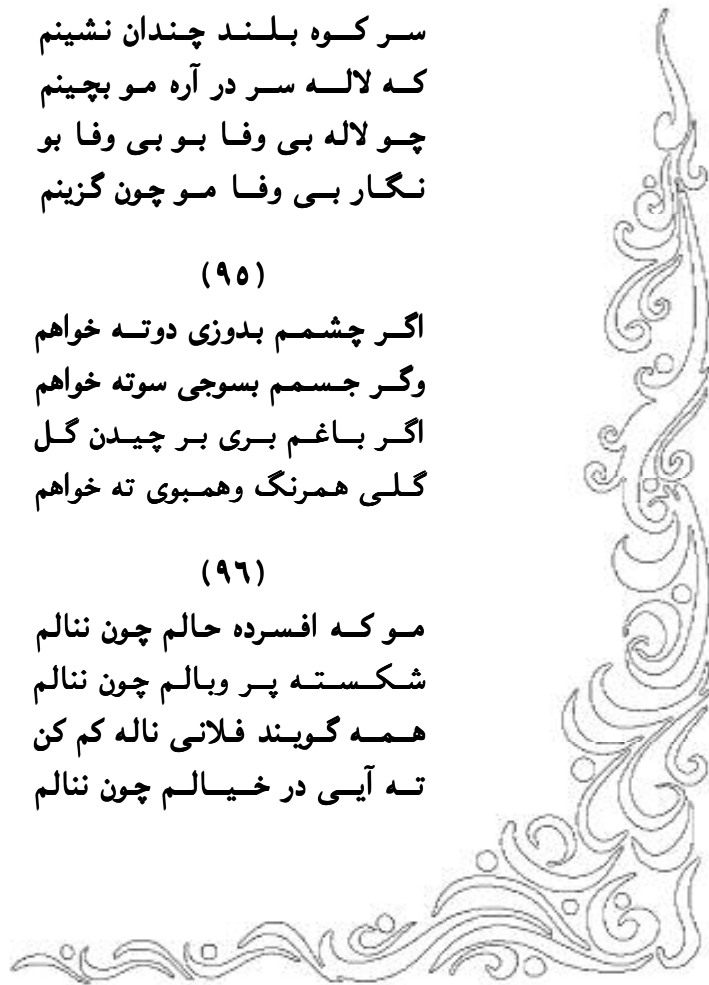
سر کوه بلند چندان نشینم
 که لاله سر در آره مو بچینم
 چو لاله بی وفا بو بی وفا بو
 نگار بی وفا مو چون گزینم

(۹۵)

اگر چشمم بدوزی دوته خواهم
 وگر جسمم بسوجی سوته خواهم
 اگر باغم بری بر چیدن گل
 گلی هم رنگ وهمبوی ته خواهم

(۹۶)

مو که افسرده عالم چون ننالم
 شکسته پر وبالم چون ننالم
 همه گویند فلانی ناله کم کن
 ته آیی در خیالم چون ننالم

(۹۳)

بئی ته بالگهه ره شه ماره ل بهر من
 بئی ته رۆژ ههر شهفا تاره ل بهر من
 بئی ته گاڤا بچم سهیرا گولستان
 گولستان سهر ب سهر خاره ل بهر من

(۹۴)

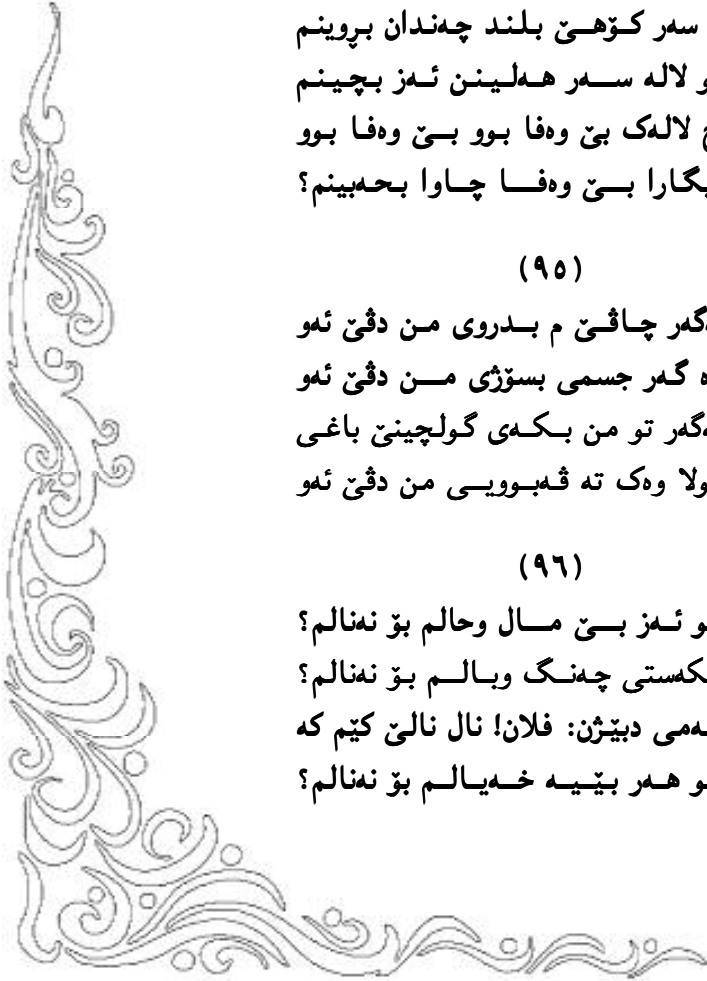
ل سهر کۆهتی بلند چهندان پروینم
 کولاله سهر ههلینین نهز بچینم
 چ لالهک بئی وهفا بوو بئی وهفا بوو
 نیگارا بئی وهفا چاوا بحهینم؟

(۹۵)

نهگهر چاڤتی م بدروی من دڤتی نهو
 وه گهر جسمی بسۆژی من دڤتی نهو
 نهگهر تو من بکهی گولچینتی باغی
 گولا وهک ته ڤه بووی من دڤتی نهو

(۹۶)

کو نهز بئی مال و حالم بو نهنالم؟
 شکهستی چهنگ و بالم بو نهنالم؟
 ههمی دبیژن: فلان! نال نالتی کیم که
 تو ههر بییه خه یالم بو نهنالم؟

(۹۷)

مو از جور بتان دل ریش دیرم
 ز لاله داغ بر دل بیش دیرم
 چو فردا نامه خوانان نامه خوانند
 مو از خجالت سری در پیش دیرم

(۹۸)

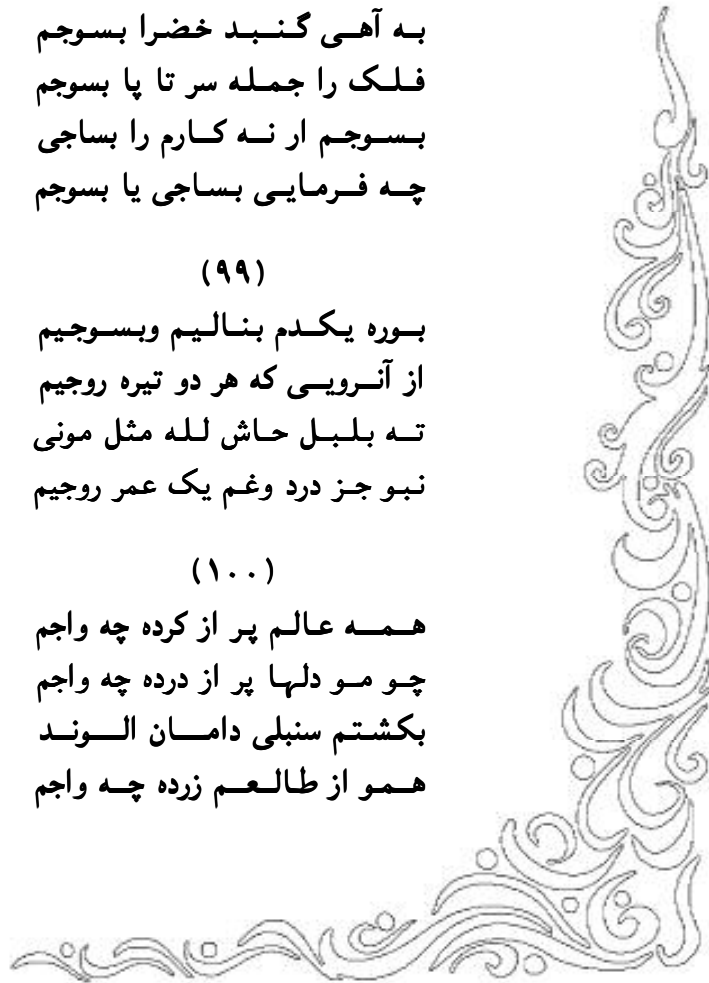
به آهی گنبد خضرا بسوجم
 فلک را جمله سر تا پا بسوجم
 بسوجم ار نه کارم را بساجی
 چه فرمایی بساجی یا بسوجم

(۹۹)

بوره یکدم بنالیم و بسوجیم
 از آنرویی که هر دو تیره روجیم
 ته بلبل حاش لله مثل مونی
 نبو جز درد و غم یک عمر روجیم

(۱۰۰)

همه عالم پر از کرده چه واجم
 چو مو دلها پر از درده چه واجم
 بکشتم سنبلی دامان الوند
 همو از طالع زرده چه واجم

(۹۷)

ژ جهورا تیریی یاران دل ب ریشم
 ژ پرویی نازداران دل ب ریشم
 نهگهر خوندا سبئی ناما بخوینن
 ژ شهرما کاروباران دل ب ریشم

(۹۸)

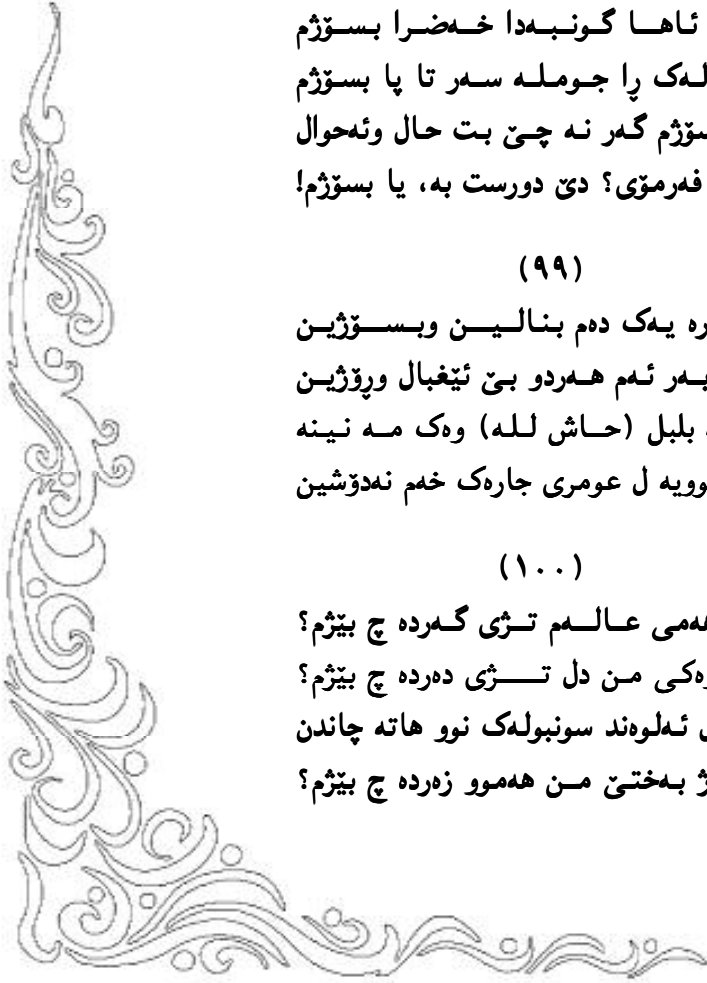
ب ئاها گونبه‌دا خهضرا بسۆژم
 فهلهک را جومله سهر تا پا بسۆژم
 بسۆژم گهر نه چئی بت حال وئحوال
 چ فهرمۆی؟ دئی دورست به، یا بسۆژم!

(۹۹)

وهره یهک دهم بنالین و بسۆژین
 ژ بهر ئهم ههردو بی ئیغبال و پوژین
 نه بلبل (حاش لله) وهک مه نینه
 نهبوویه ل عومری جارهک خهم نه‌دۆشین

(۱۰۰)

ههمی عالم تژی گهرده چ بیژم؟
 وهکی من دل تژی دهرده چ بیژم؟
 ل نه‌لوه‌ند سونبولهک نوو هاته چاندن
 ژ بهختی من ههموو زهرده چ بیژم؟

(۱۰۱)

باده بررگیرم وسیر گلان شم
 بطرف سبزه وآب روان شم
 دو سه جامی خورم با شادکامی
 وایم مست وبه سیر لالیان شم

(۱۰۲)

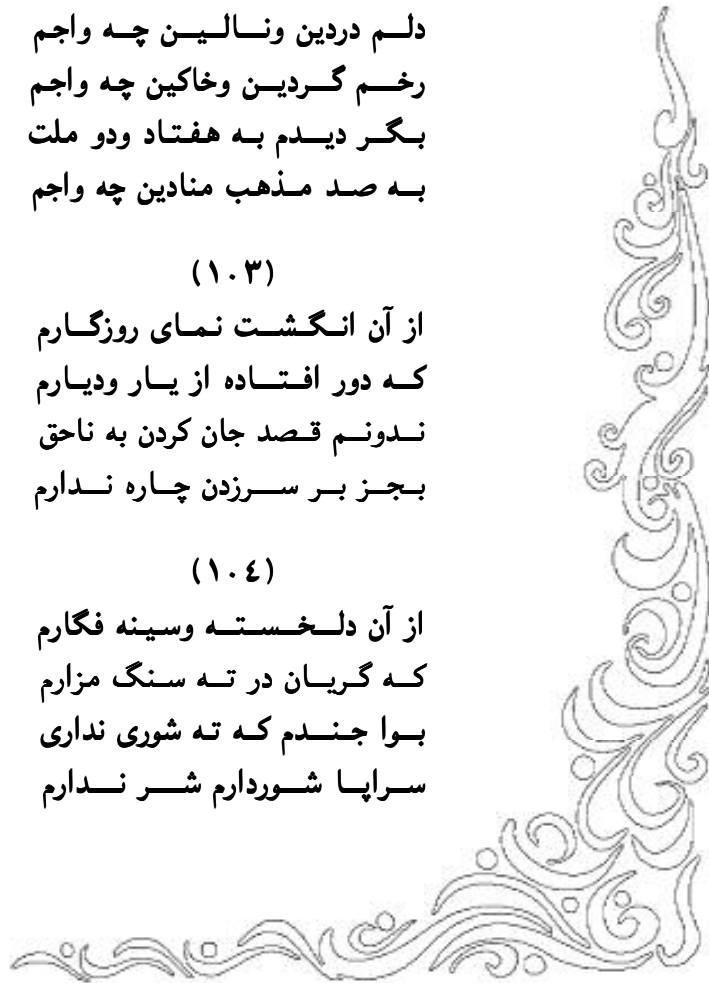
دلم دردین ونالین چه واجم
 رخم گردین و خاکین چه واجم
 بگر دیدم به هفتاد ودو ملت
 به صد مذهب منادین چه واجم

(۱۰۳)

از آن انگشت نمای روزگارم
 که دور افتاده از یار و دیارم
 ندونم قصد جان کردن به ناحق
 بجز بر سر زدن چاره ندارم

(۱۰۴)

از آن دلخسته وسینه فگارم
 که گریان در ته سنگ مزارم
 بوا جندم که ته شوری نداری
 سراپا شوردارم شر ندارم

(۱۰۱)

بگیتیرم بادهیی.. ل سهیرا گولان چم
ب نالی کسک ونک ئاڤا رهوان چم
دو سی جاما ب دلشادی ڤهخۆم دا
ب مهستی دا ل سهیرا لالهیان چم

(۱۰۲)

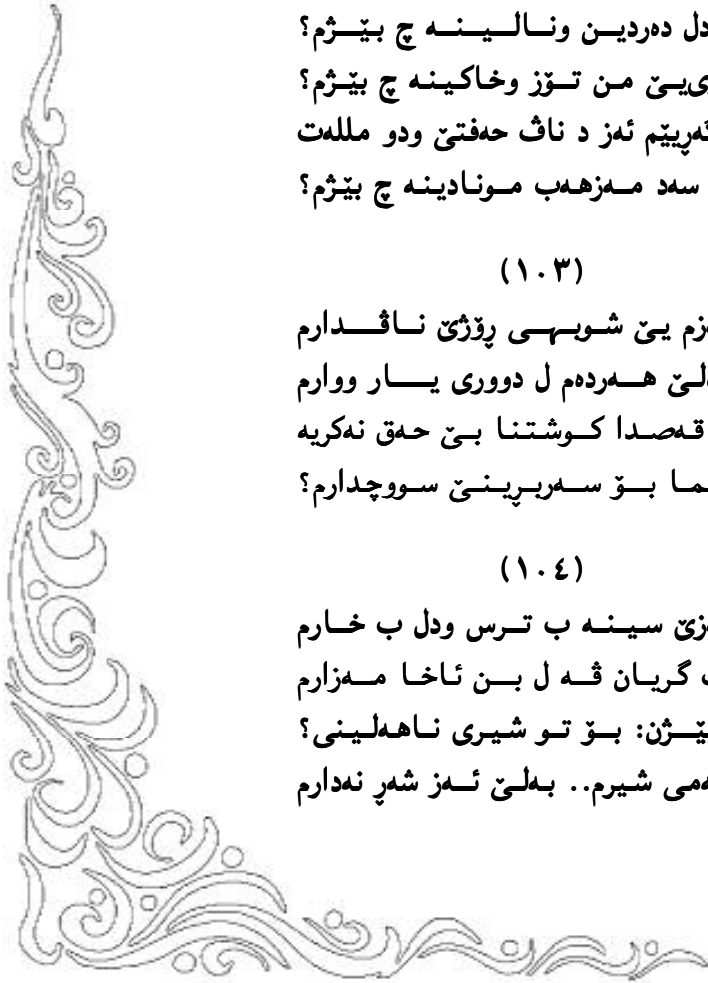
م دل دهردین ونالینه چ بیتۆم؟
روی بی من تۆز و خاکینه چ بیتۆم؟
بگهپیتیم ئەز د ناڤ هفتی و دو مللهت
ب سهه مهزههه مونا دینه چ بیتۆم؟

(۱۰۳)

ئەزم بی شوپهی پۆژی ناڤدارم
وهلی ههردهم ل دووری یار وارم
م قهصدا کوشتنا بی حق نهکریه
چما بۆ سههه پیرینی سووچدارم؟

(۱۰۴)

ئەزی سینه ب ترس ودل ب خارم
ب گریان ڤه ل بن ئاڤا مهزارم
دیتۆن: بۆ تو شیری ناهه لینی؟
ههمی شیرم.. بهلی ئەز شهه نهدارم

(۱۰۵)

به شو محورخ مه پاره هستم
 به روز از درد غم بیچاره هستم
 تو داری در مکان خود قراری
 مویم که در جهان آواره هستم

(۱۰۶)

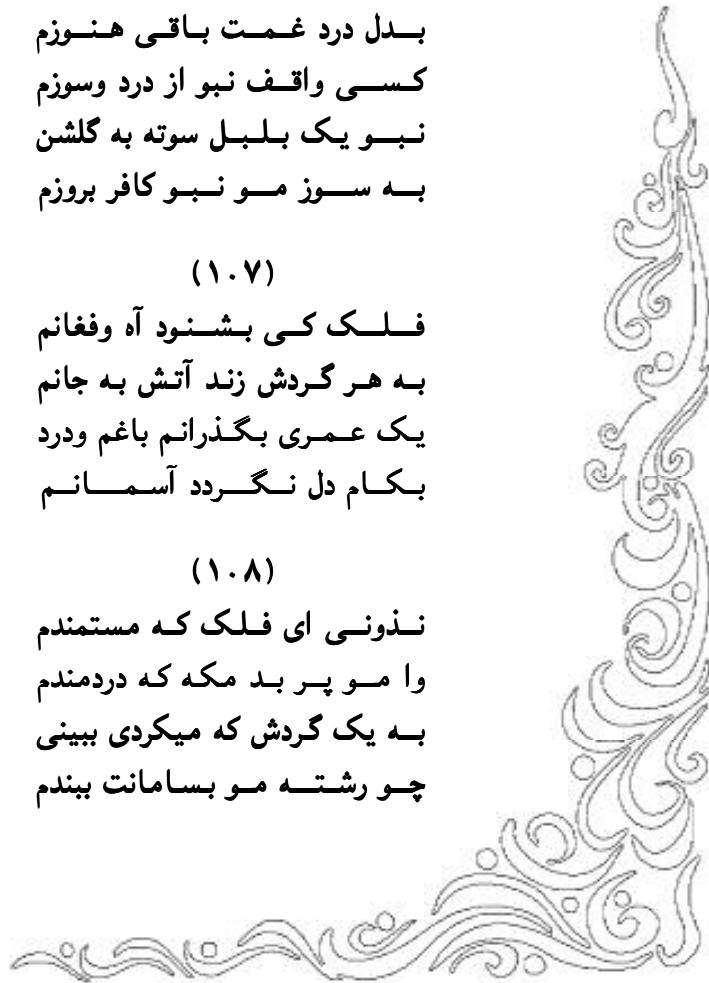
بدل درد غمت باقی هنوزم
 کسی واقف نبو از درد وسوزم
 نبو یک بلبل سوته به گلشن
 به سوز مو نبو کافر پروزم

(۱۰۷)

فلک کی بشنود آه و فغانم
 به هر گردش زند آتش به جانم
 یک عمری بگذرانم باغم و درد
 بکام دل نگرده آسمانم

(۱۰۸)

نذونی ای فلک که مستمندم
 وا مو پر بد مکه که دردمندم
 به یک گردش که میکرده بینی
 چو رشته مو بسامانت ببندم

(١٠٥)

ژ مهروويی ب شهف دل پاره مه نهز
 ب رۆژی دلکول و بیچاره مه نهز
 ل واری خۆ تو ئاکنجی دمینی
 ل جیهانی هه می ئاواره مه نهز

(١٠٦)

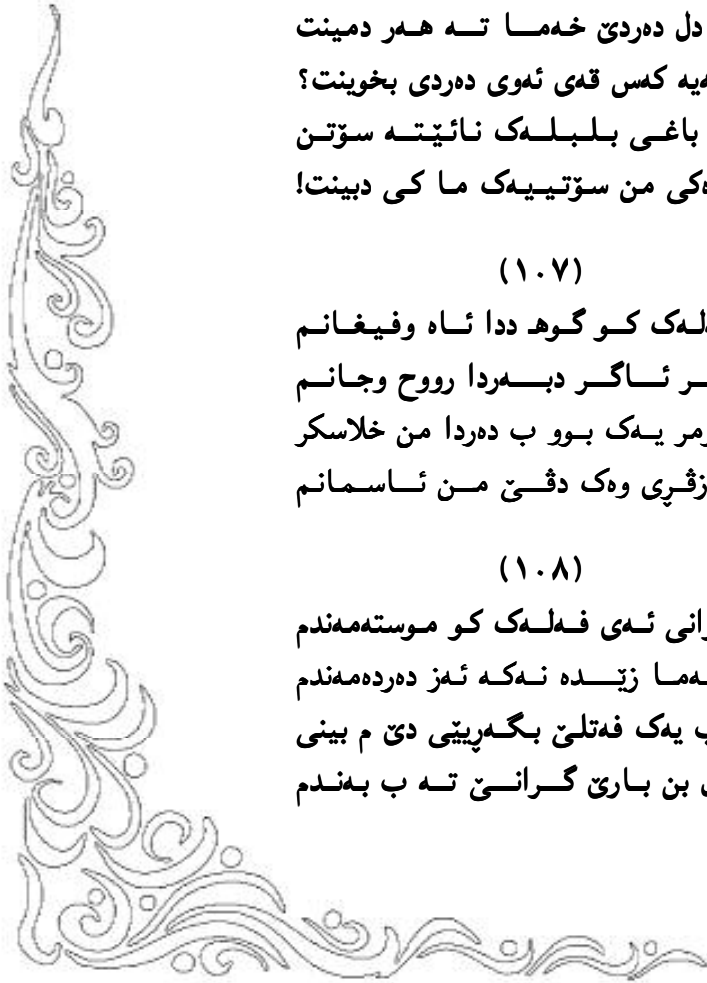
د دل دهردی خه ما ته هه دمینت
 هه یه کهس قه ی نهوی دهردی بخوینت؟
 ل باغی بلبلهک نائیته سۆتن
 وهکی من سۆتییهک ما کی دینت!

(١٠٧)

فهلک کو گوه ددا ئاه و فیغانم
 پتر ئاگر دبهردا روح و جانم
 عومر یهک بوو ب دهردا من خلاسکر
 نه زقیری وهک دقئی من ئاسمانم

(١٠٨)

نزانی نهی فهلک کو موسته مه ندم
 خه ما زیده نه که نهز دهرده مه ندم
 ب یهک فه تلئ بگه پیتی دئ م بینی
 ل بن باری گرانی ته ب به ندم

(۱۰۹)

کنون داری نظر گو وا کیانم
 ز جورت در گدازه استخوانم
 بکه اندیشه ای بیداد پیشه
 که آهم تیر بو ناله کمانم

(۱۱۰)

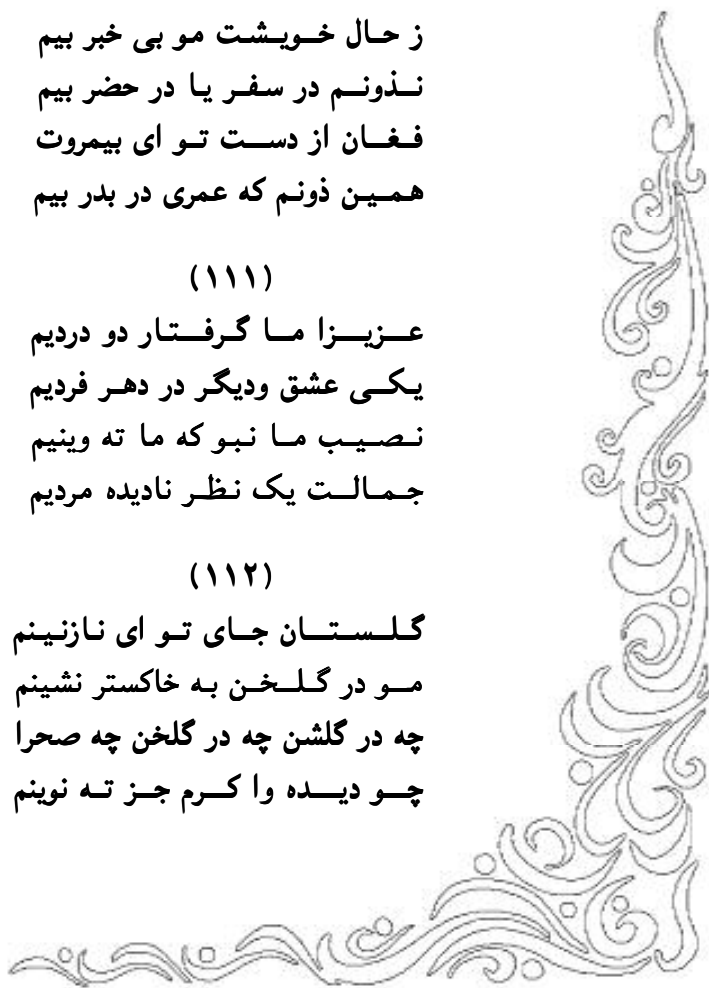
ز حال خویشت مو بی خبر بیم
 نذونم در سفر یا در حضر بیم
 فغان از دست تو ای بیمروت
 همین ذونم که عمری در بدر بیم

(۱۱۱)

عزیزا ما گرفتار دو دردیم
 یکی عشق و دیگر در دهر فردیم
 نصیب ما نبو که ما ته وینیم
 جمالت یک نظر نادیده مردیم

(۱۱۲)

گلستان جای تو ای نازنینم
 مو در گلخن به خاکستر نشینم
 چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا
 چو دیده وا کرم جز ته نوینم

(۱۰۹)

نهظهردار و د گهل کیمه..؟ بزانه
ژ جهورا ته چوههستی من نهمانه
ته کی هزره؟ ببیژه من تو زالم
م ئاه تیره، ونالین من کفانه

(۱۱۰)

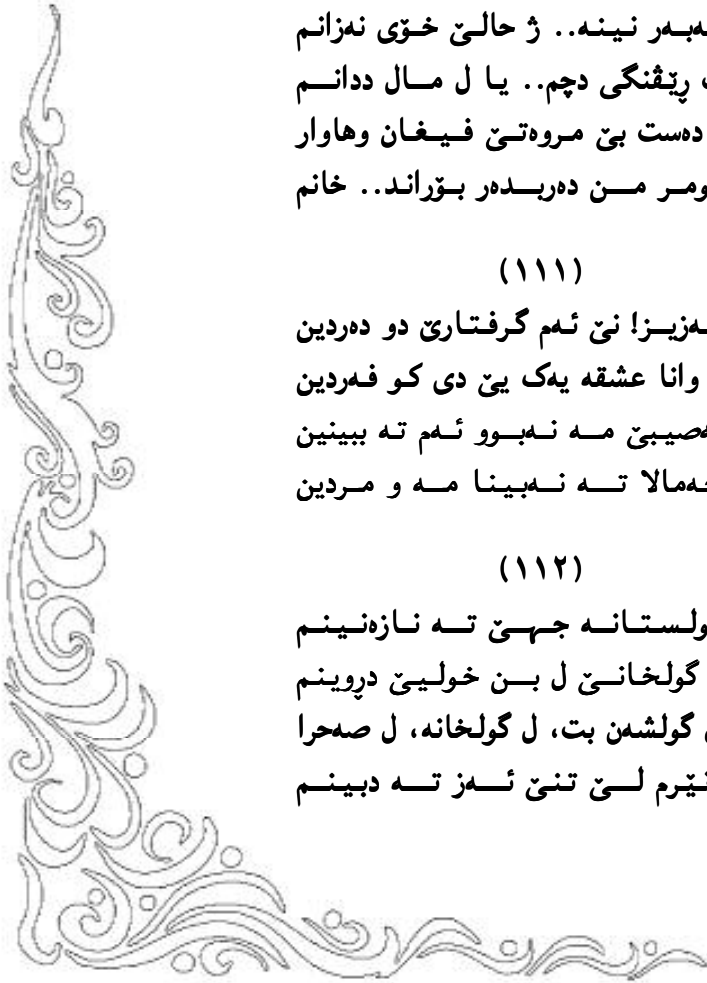
خهبر نینه.. ژ حالئ خوی نهزانم
ب ریثنگی دچم.. یا ل مال ددانم
ژ دهست بی مروهتی فیغان وهاوار
عومر من دهریدهر بؤراند.. خانم

(۱۱۱)

عزیز! نئ ئم گرفتاری دو دهردین
ژ وانا عشقه یهک یئ دی کو فهردین
نهصیبی مه نهبوو ئم ته بینین
جهمالا ته نهبینا مه و مردین

(۱۱۲)

گولستانه جهئ ته نازهنینم
د گولخانئ ل بن خولییی دروینم
ل گولشمن بت، ل گولخانه، ل صحرا
دنیرم لی تنئ ئهز ته دبینم

(۱۱۳)

شوان استارگان یک یک شمارم
 بوه نیمه شوان گوش واتهدارم
 پس از نیمه شوان که ته نیایی
 ز دیده اشک چون باران بیارم

(۱۱۴)

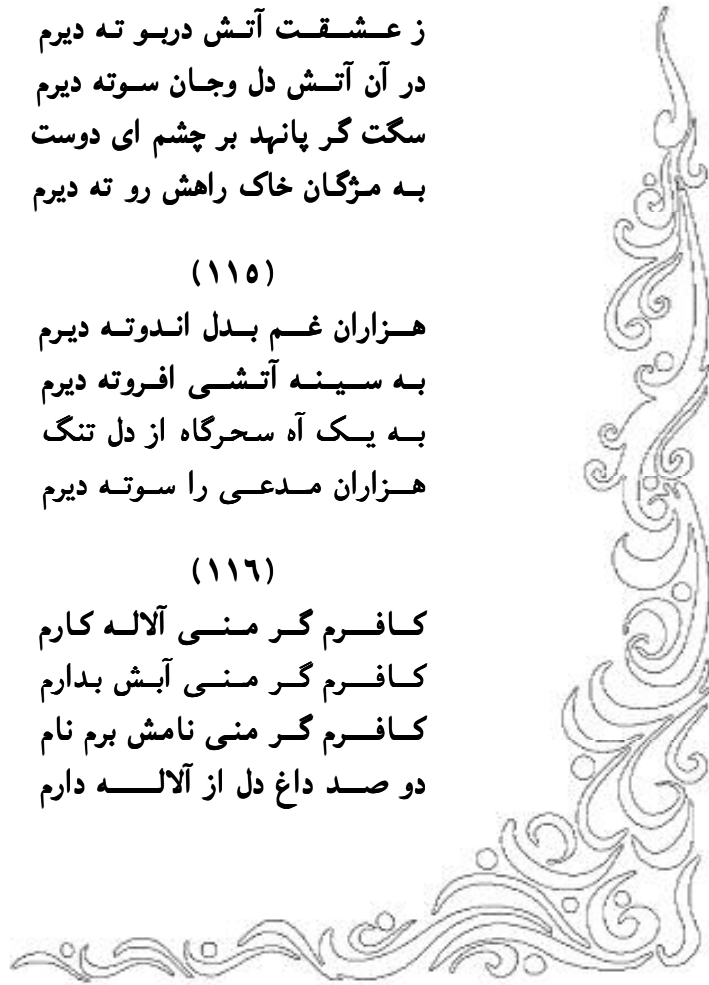
ز عشقت آتش دربو ته دیرم
 در آن آتش دل و جان سوته دیرم
 سگت گر پانهد بر چشم ای دوست
 به مژگان خاک راهش رو ته دیرم

(۱۱۵)

هزاران غم بدل اندوته دیرم
 به سینه آتشی افروته دیرم
 به یک آه سحرگاه از دل تنگ
 هزاران مدعی را سوته دیرم

(۱۱۶)

کافر مگر منی آلاله کارم
 کافر مگر منی آبش بدارم
 کافر مگر منی نامش برم نام
 دو صد داغ دل از آلاله دارم

(١١٣)

شهڻي ستيران دهرميڙم يهڪ ويهڪ
 گوهي م ل هاتنيپيه خپ شهڻي دهگ
 ڪو شهڻ هاته ل نيڻي وتو نههاتي
 ڙ چاڻان رڙندڪا بارينه بي شهڪ

(١١٤)

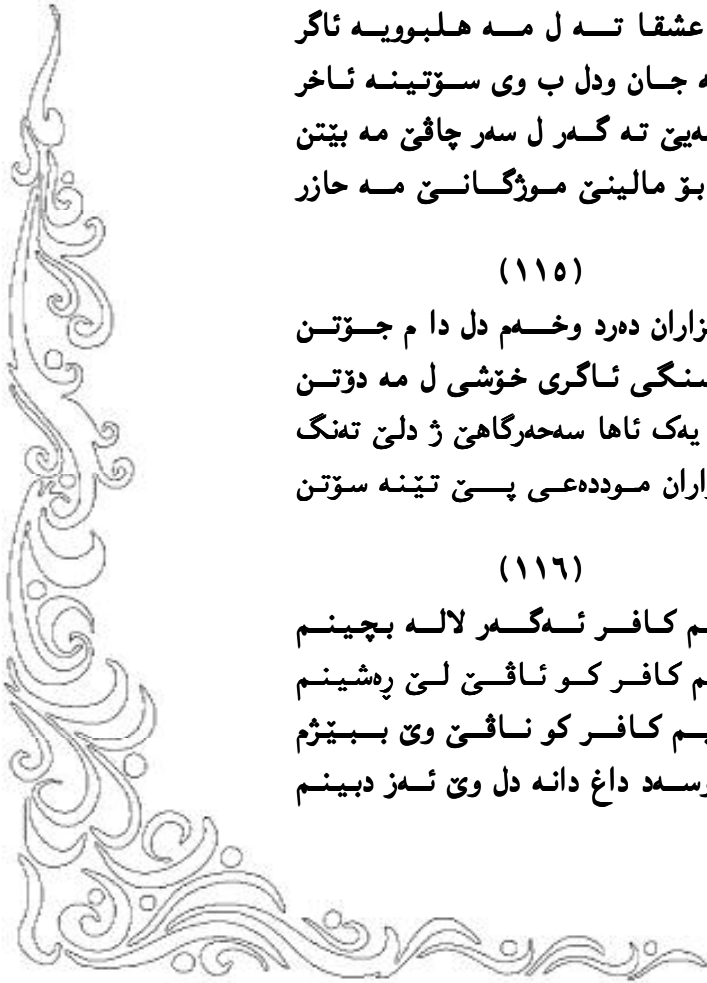
ڙ عشقا ته ل مه هلبوويه ناگر
 مه جان ودل ب وي سوڙينه ناخر
 صهين ته گهر ل سهر چاڻي مه بيتن
 ڙ بو ماليني موڙگاني مه حازر

(١١٥)

هزاران دهره وخهم دل دا م جوڙن
 ڙ سنگي ناگري خوشي ل مه دڙن
 مه يهڪ ناها سمهرگاهي ڙ دلي تنگ
 هزاران مودههعي پي تينه سوڙن

(١١٦)

دبم ڪافر نهگهر لاله بچينم
 دبم ڪافر ڪو ناڻي لي رهشينم
 دبم ڪافر ڪو ناڻي وي ببيرم
 دوسه داغ دانه دل وي نهز دبينم

(۱۱۷)

غم عالم همه کردی به بارم
مگر مولوک مست سر قطارم
مهارم کردی ودادی به ناکس
فزودی هر زمان باری به بارم

(۱۱۸)

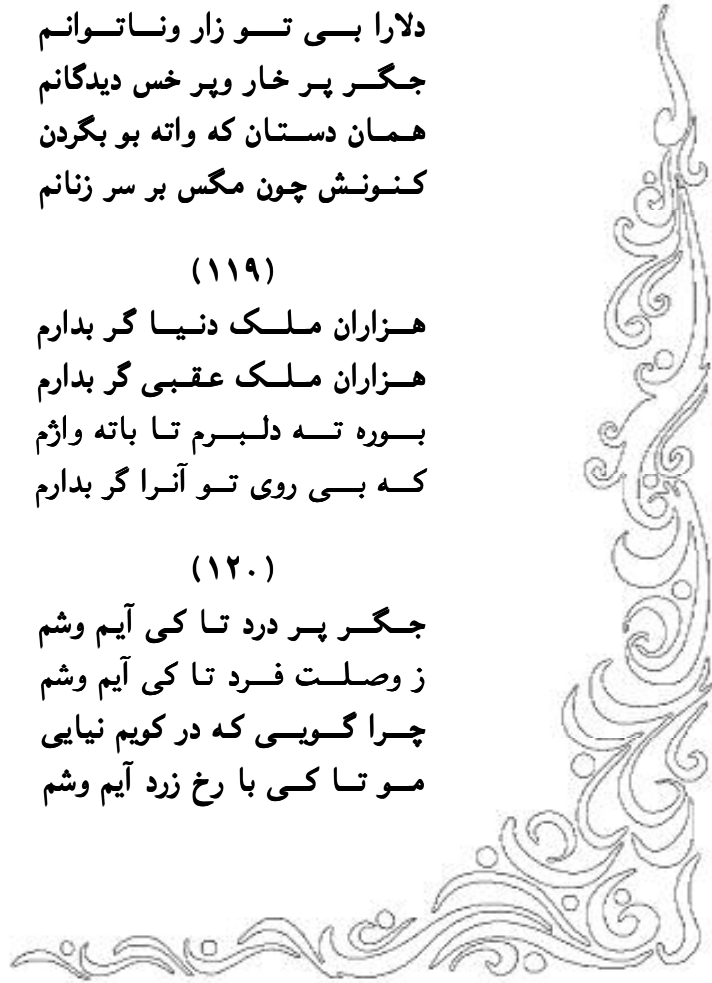
دلارا بی تو زار و ناتوانم
جگر پر خار و پر خس دیدگانم
همان دستان که واته بو بگردن
کنونش چون مگس بر سر زنانم

(۱۱۹)

هزاران ملک دنیا گر بدارم
هزاران ملک عقبی گر بدارم
بوره ته دلبرم تا باته واژم
که بی روی تو آنرا گر بدارم

(۱۲۰)

جگر پر درد تا کی آیم وشم
ز وصلت فرد تا کی آیم وشم
چرا گویی که در کویم نیایی
موتا کی با رخ زرد آیم وشم

(۱۱۷)

خه‌ما ته‌ف عالمی بۆ من ته کر بار
مه‌گهر مه‌ستم ئه‌زئ ئازا وه‌شیار
ته‌ هه‌فساری مه‌ دا ده‌ستی نه‌مه‌ردی
له‌وا زنده‌تره‌ باری مه‌ سه‌د جار

(۱۱۸)

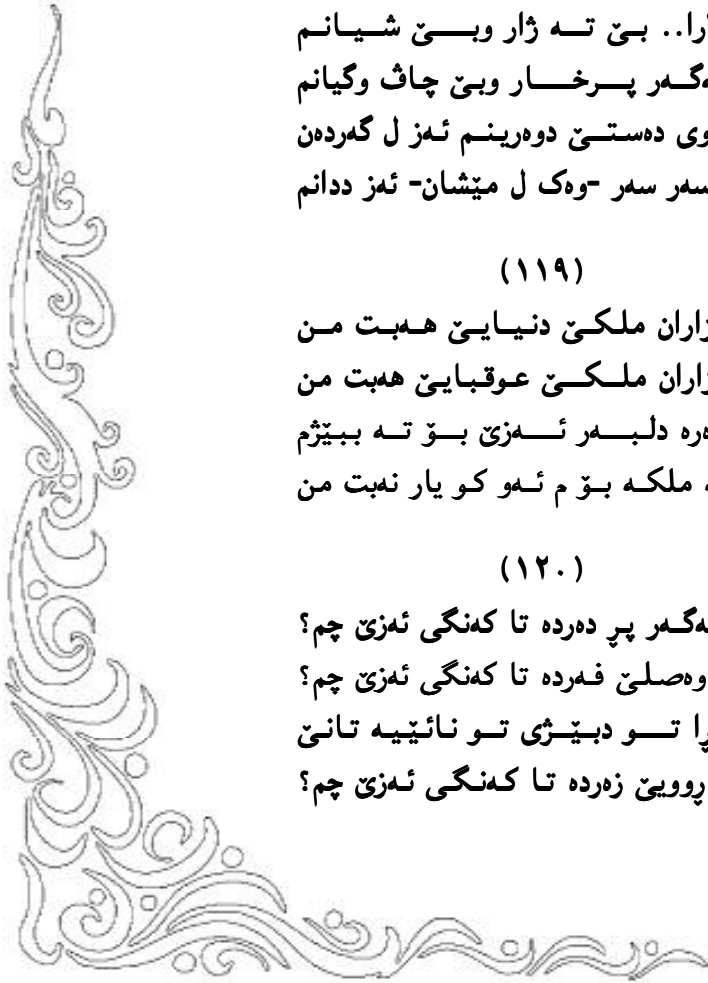
دلارا.. بی ته ژار و بی شیانم
جه‌گهر پرخار و بی چاڤ و گیانم
ئه‌وی ده‌ستی دوه‌رینم نه‌ز ل گه‌رده‌ن
ل سه‌ر سه‌ر - وه‌ک ل میشان- نه‌ز ددانم

(۱۱۹)

هزاران ملکی دنیایی هه‌بت من
هزاران ملکی عوقبایی هه‌بت من
وه‌ره دل‌بهر ئه‌زئ بۆ ته‌ه‌ بیژم
نه‌ ملکه بۆ م ئه‌و کو یار نه‌بت من

(۱۲۰)

جه‌گهر پر ده‌رده تا کهنگی ئه‌زئ چم؟
ژ وه‌صلی فه‌رده تا کهنگی ئه‌زئ چم؟
چرا تو دبیژی تو نائییه تانی
م رووین زه‌رده تا کهنگی ئه‌زئ چم؟

(۱۲۱)

سرکوی تو تا چند آیم وشم
 ز وصلت بی نوا چند آیم وشم
 چرا گویی که در کویم نیایی
 موتا کی با رخ زرد آیم وشم

(۱۲۲)

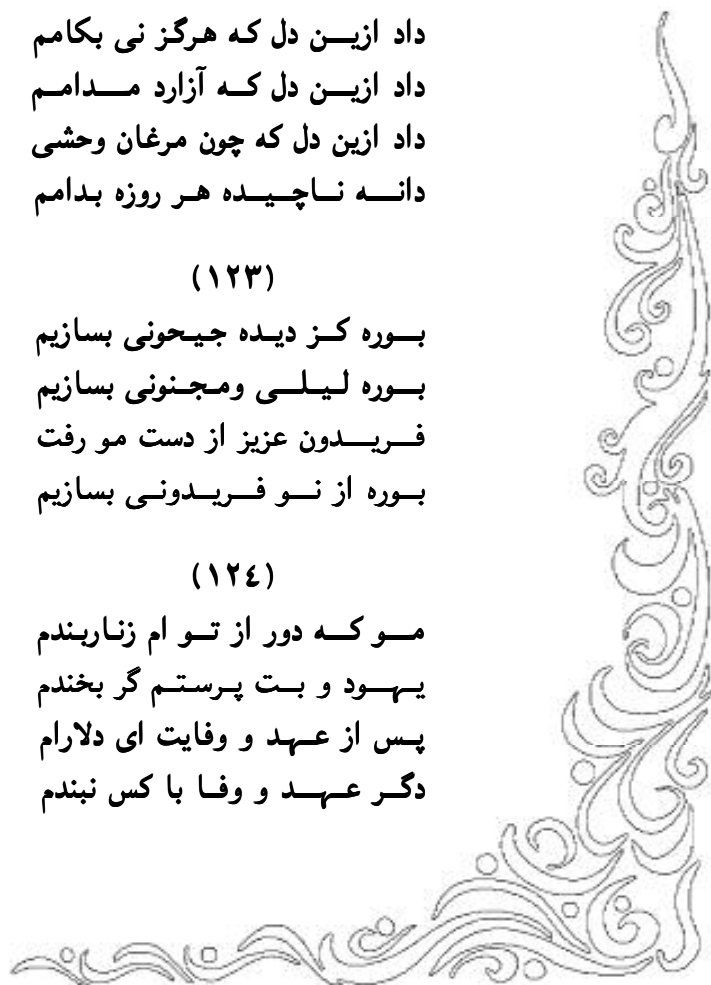
داد ازین دل که هرگز نی بکامم
 داد ازین دل که آزارد مدامم
 داد ازین دل که چون مرغان وحشی
 دانه ناچیده هر روزه بدامم

(۱۲۳)

بوره کز دیده جیحونی بسازیم
 بوره لیلی و مجنونی بسازیم
 فریدون عزیز از دست مو رفت
 بوره از نو فریدونی بسازیم

(۱۲۴)

مو که دور از تو ام ز ناریندم
 یهود و بت پرستم گر بخندم
 پس از عهد و وفایت ای دلارام
 دگر عهد و وفا با کس نبندم

(١٢١)

ل سهر كوچا ته تا چهندي نهزي چم؟
 ژ وهصلهت بي نهوا چهندي نهزي چم؟
 ل كوچا ته ژ بوئا ديتنا ته
 نهترسي تو ژ خودا چهندي نهزي چم؟

(١٢٢)

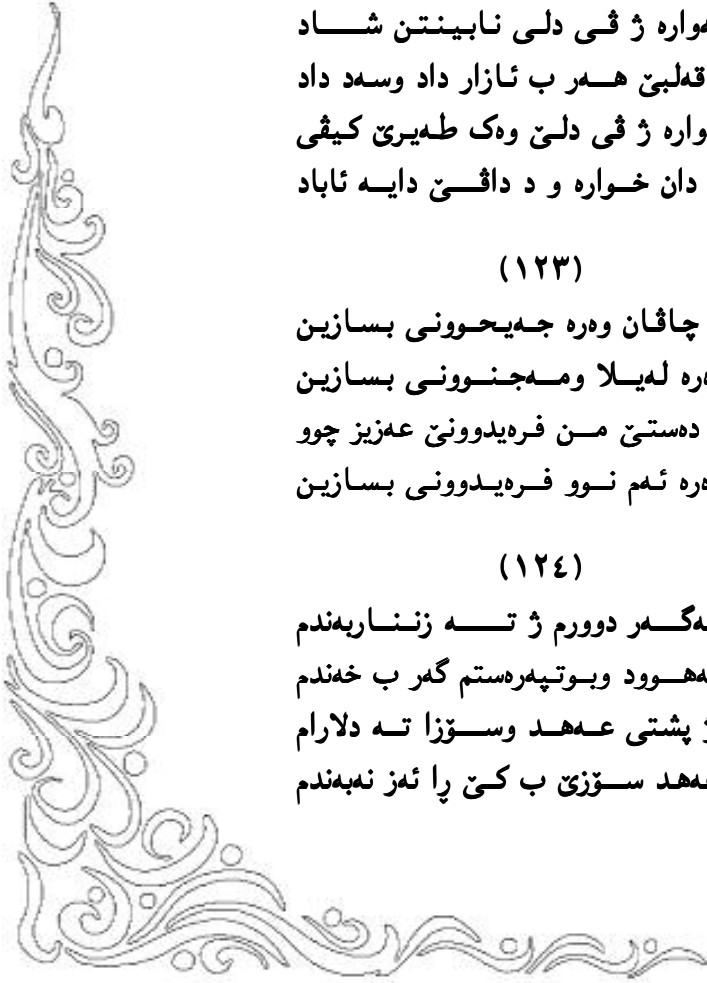
ههواره ژ في دلي نابينتن شاد
 ژ قهليي همر ب بازار داد وسهد داد
 ههواره ژ في دلي وهك طهيري كيئي
 نه دان خواره و د دائسي دايله ناپاد

(١٢٣)

ژ چاغان وهره جههيووني بسازين
 وهره لهيلا ومهجنووني بسازين
 ژ دهستي من فرهيدووني عهزير چوو
 وهره نهم نوو فرهيدووني بسازين

(١٢٤)

نهگهر دوورم ژ ته زنناربهندم
 يههوود ويوتپههستم گهر ب خهندم
 ژ پشتي عههد وسوژا ته دلارام
 عههد سوژي ب كي را نهز نهبهندم

(۱۲۵)

تو خود گفتی که مو ملاح مانم
 به آب دیدگان کشتی برانم
 همی ترسم که کشتی غرق وا بو
 در این دریای بی پایان بمانم

(۱۲۶)

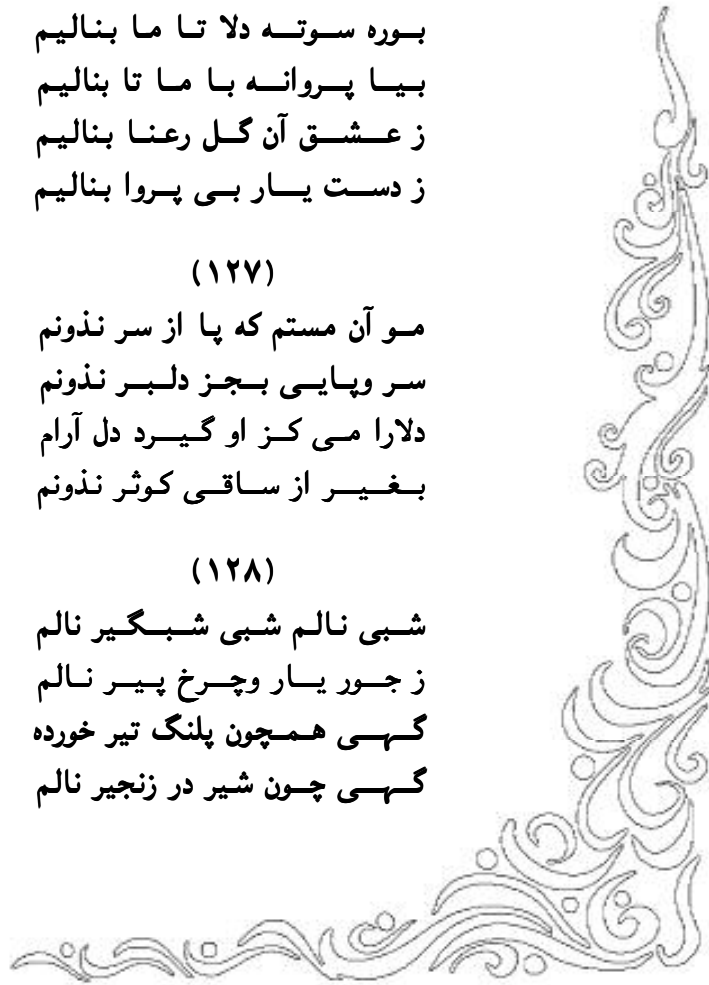
بوره سوته دلا تا ما بنالیم
 بیا پروانه با ما تا بنالیم
 ز عشق آن گل رعنا بنالیم
 ز دست یار بی پروا بنالیم

(۱۲۷)

مو آن مستم که پا از سر نذونم
 سر وپایی بجز دلبر نذونم
 دلارا می کز او گیرد دل آرام
 بغیر از ساقی کوثر نذونم

(۱۲۸)

شبی نالم شبی شبگیر نالم
 ز جور یار وچرخ پیر نالم
 گهی همچون پلنگ تیر خورده
 گهی چون شیر در زنجیر نالم

(۱۲۵)

ب خو ته دگو: کهله کشانم لهوا من
 کهلهک دا ری د چاڅا دا ونه ما من
 ژ بل ترسا کو ئیروکه کهله کشان
 بغهرقیتن ل وئ بهحرا کو بی بن

(۱۲۶)

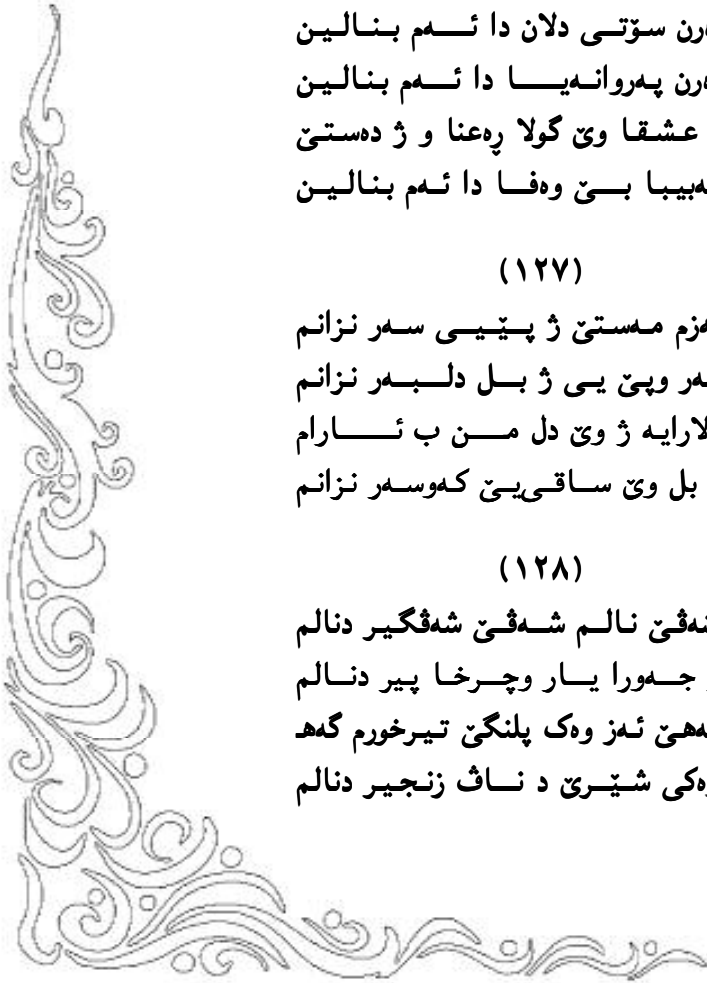
وهرن سوئی دلان دا ئهم بنالین
 وهرن پهروانه یا دا ئهم بنالین
 ژ عشقا وئ گولا رهعنا و ژ دهستی
 حهیبیا بی وهفا دا ئهم بنالین

(۱۲۷)

ئهم زم مهستی ژ پییی سهر نزانم
 سهر وپی یی ژ بل دلبر نزانم
 دلارایه ژ وئ دل من ب ئارام
 ژ بل وئ ساقی یی کهوسهر نزانم

(۱۲۸)

شهقی نالم شهقی شهگیر دنالم
 ژ جهورا یار وچرخا پیر دنالم
 گههی همز وهک پلنگی تیرخورم گهه
 وهکی شیرئ د ناڅ زنجیر دنالم

(۱۲۹)

فلک بر هم زدی آخر اساسم
 زدی بر خمرهء نیلی لباسم
 اگر داری برات از قصد جانم
 بکن آخر ازین دنیا اساسم

(۱۳۰)

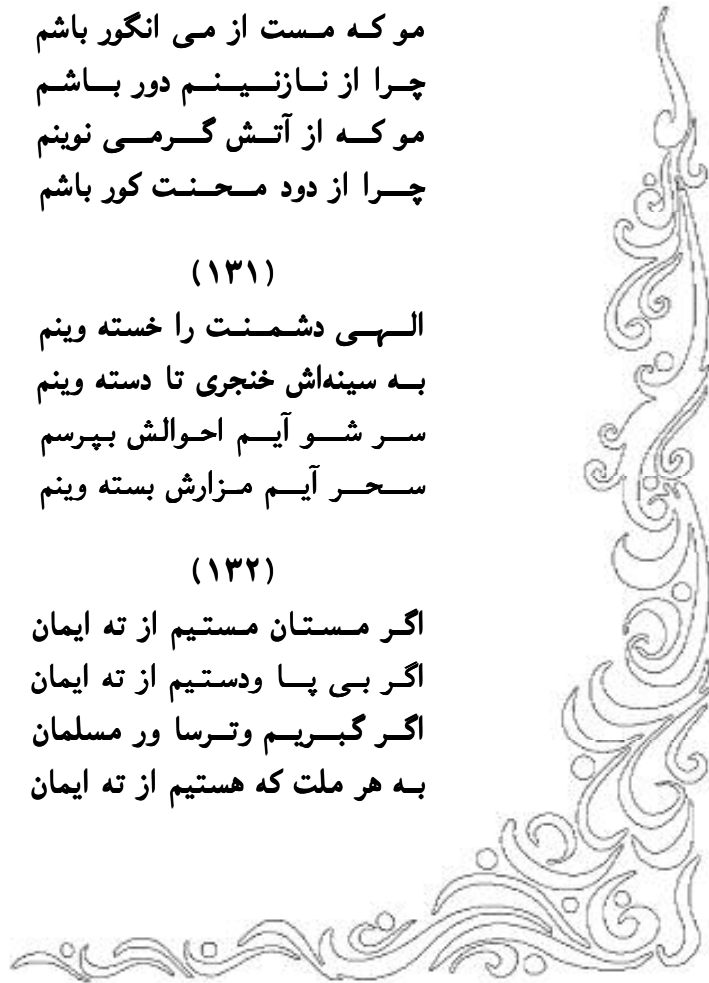
موکه مست از می انگور باشم
 چرا از نازنینم دور باشم
 موکه از آتش گرمی نوینم
 چرا از دود محنت کور باشم

(۱۳۱)

الهی دشمنت را خسته وینم
 به سینه‌اش خنجری تا دسته وینم
 سر شو آیم احوالش بپرسم
 سحر آیم مزارش بسته وینم

(۱۳۲)

اگر مستان مستیم از ته ایمان
 اگر بی پا ودستیم از ته ایمان
 اگر گبریم وترسا ور مسلمان
 به هر ملت که هستیم از ته ایمان

(۱۲۹)

فهلک ئاخړ ژ بن ږاکر ئه‌ساسم
 نه‌وئ ږه‌نگدا ب ږه‌نگئ شين لباسم
 نه‌گړ قه‌صدا ته‌يه جاني بيه‌ي کا
 نه‌هيله تول دنيايئ ئه‌ساسم

(۱۳۰)

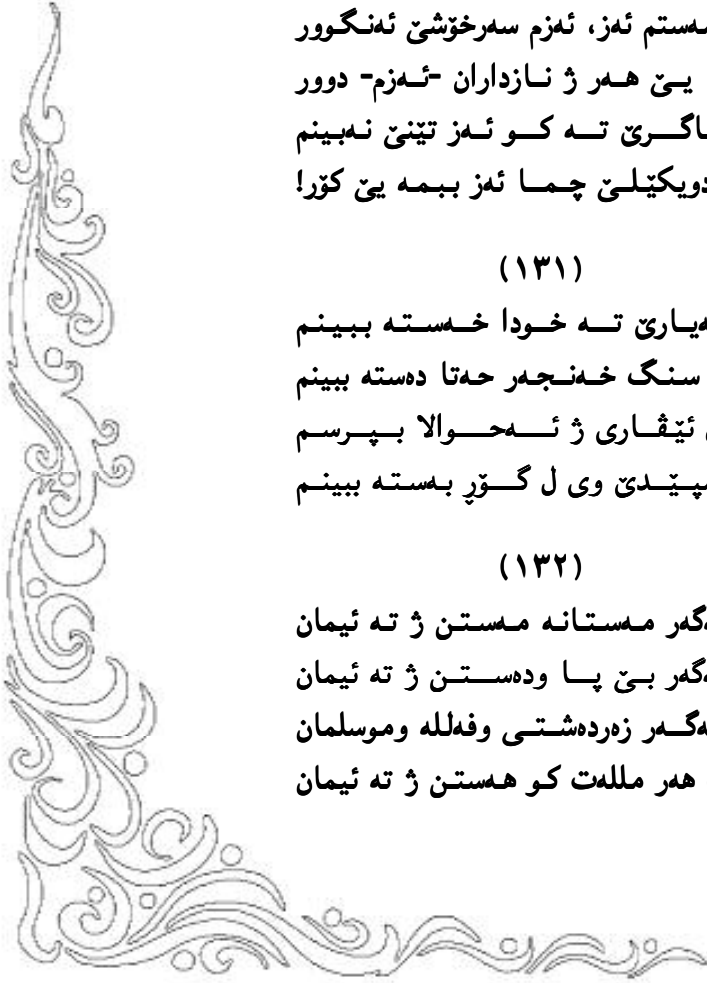
کو مه‌ستم نه‌ز، نه‌زم سه‌رخوئشئ نه‌نگوور
 چما يئ هر ژ نازداران - نه‌زم - دوور
 ژ ناگړئ ته کو نه‌ز تينئ نه‌بينم
 ب دويکيلئ چما نه‌ز بيمه يئ کوړ!

(۱۳۱)

نه‌يارئ ته خودا خه‌سته بينم
 د سنگ خه‌نجر ه‌تا ده‌سته بينم
 ل ئيقاري ژ نه‌حوالا بپرسم
 سپيدئ وي ل گوږ به‌سته بينم

(۱۳۲)

نه‌گړ مه‌ستانه مه‌ستن ژ ته ئيمان
 نه‌گړ بي پا وده‌ستن ژ ته ئيمان
 نه‌گړ زه‌رده‌شتي وفه‌لله وموسلمان
 ب هر مله‌ت کو ه‌ستن ژ ته ئيمان

(۱۳۳)

دلا خونی دلا خونی دلا خون
 همه خونی همه خونی همه خون
 ز بهر لیلی سیمین عذاری
 چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

(۱۳۴)

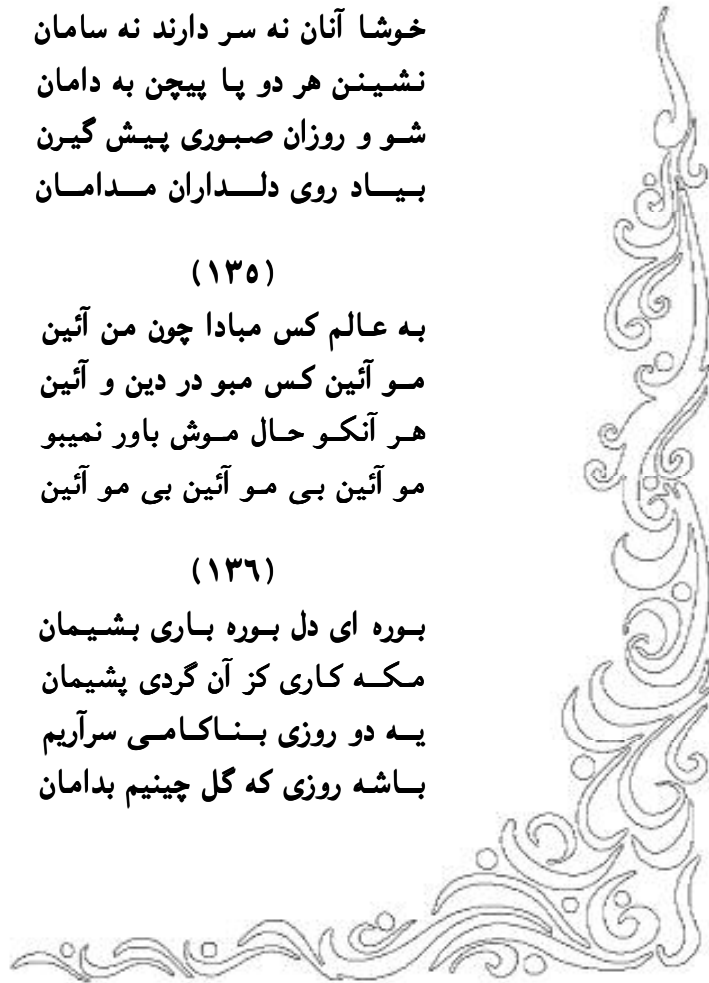
خوشا آنان نه سر دارند نه سامان
 نشینن هر دو پا پیچن به دامان
 شو و روزان صبوری پیش گیرن
 بیاد روی دلداران مدامان

(۱۳۵)

به عالم کس مبادا چون من آئین
 مو آئین کس مبو در دین و آئین
 هر آنکو حال موش باور نمیبو
 مو آئین بی مو آئین بی مو آئین

(۱۳۶)

بوره ای دل بوره باری بشیمان
 مکه کاری کز آن گردی پشیمان
 یه دو روزی بناکامی سرآریم
 باشه روزی که گل چینیم بدامان

(۱۳۳)

دلۆ خوونى ھەمى خوونى دلۆ خوون
 ھەمى خوونى ھەمى خوونى ھەمى خوون
 ژ بەر لەيلى.. گولا عەزرا وسيمين
 تو مەجنوونى تو مەجنوونى تو مەجنوون

(۱۳۴)

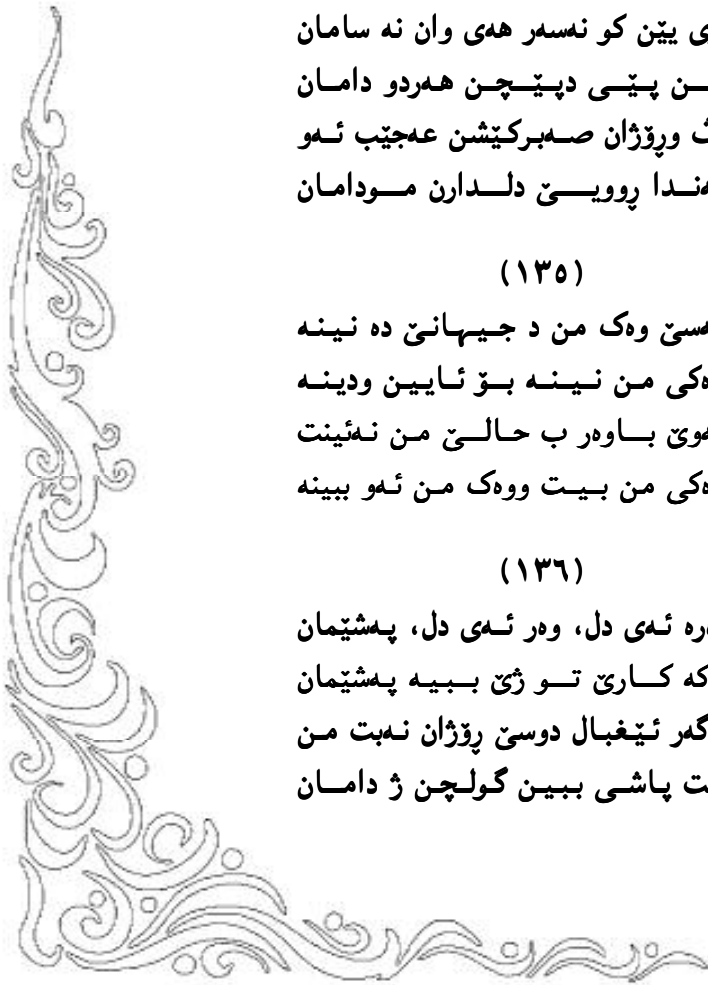
خوزى يىن كو نەسەر ھەى وان نە سامان
 ددانن پىتى دپىچن ھەردو دامان
 شەف و رۆژان صەبركيشن عەجىب ئەو
 ل بەندا پرويسى دلدارن مودامان

(۱۳۵)

كەسى وەك من د جىھانى دە نينه
 وەكى من نينه بو تايين ودينه
 ئەوى باوهر ب حالى من ئەئىنت
 وەكى من بيت ووەك من ئەو ببينه

(۱۳۶)

وهره ئەى دل، وەر ئەى دل، پەشيمان
 نەكە كاري تو ژى ببىه پەشيمان
 ئەگەر ئىغبال دوسى رۆژان نەبت من
 دبت پاشى ببين گولچن ژ دامان

(۱۳۷)

دلّم از دست ته نالانه نالان
اندرون دلّم خون کشته پالان
هزاران قول با ما بیش کردی
همه قولان ته بالان بالان

(۱۳۸)

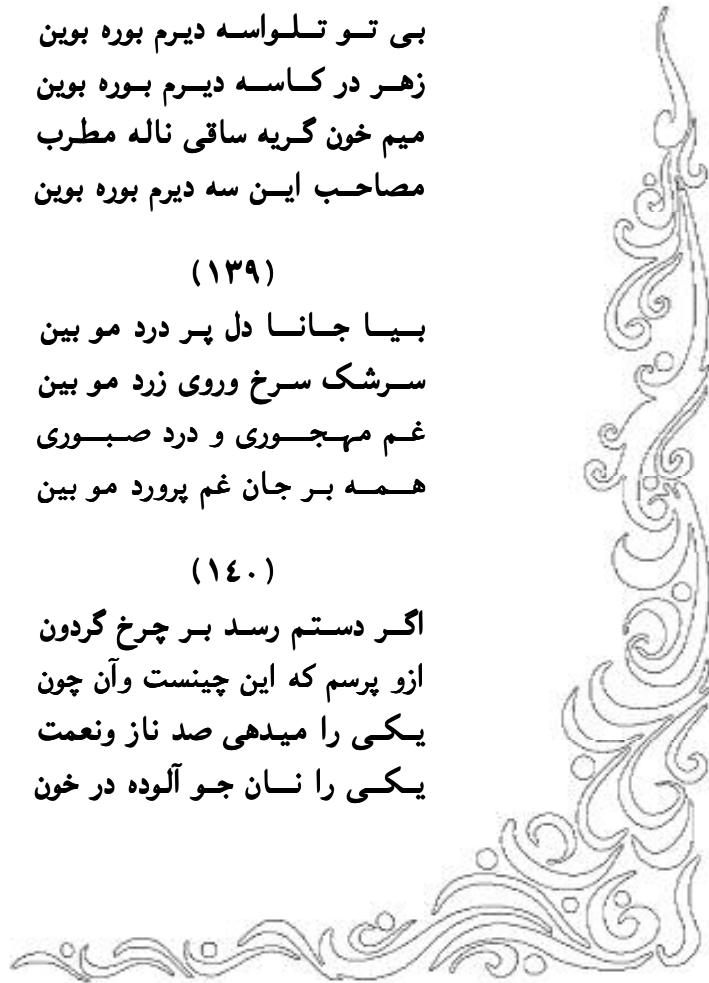
بی تو تلواسه دیرم بوره بوین
زهر در کاسه دیرم بوره بوین
میم خون گریه ساقی ناله مطرب
مصاحب این سه دیرم بوره بوین

(۱۳۹)

بیا جانا دل پر درد مو بین
سرشک سرخ و روی زرد مو بین
غم مهجوری و درد صبوری
همه بر جان غم پرورد مو بین

(۱۴۰)

اگر دستم رسد بر چرخ گردون
ازو پرسم که این چینست و آن چون
یکی را میدهی صد ناز و نعمت
یکی را نان جو آلوده در خون

(۱۳۷)

ژ دهستی ته دلم نالانه نالان
 ژ خوینی دل تژی بوو گهشته پالان
 هزاران سۆز ته دابوونه مه پاشی
 ههمی بوون گۆتن وقهولتی بهطالان

(۱۳۸)

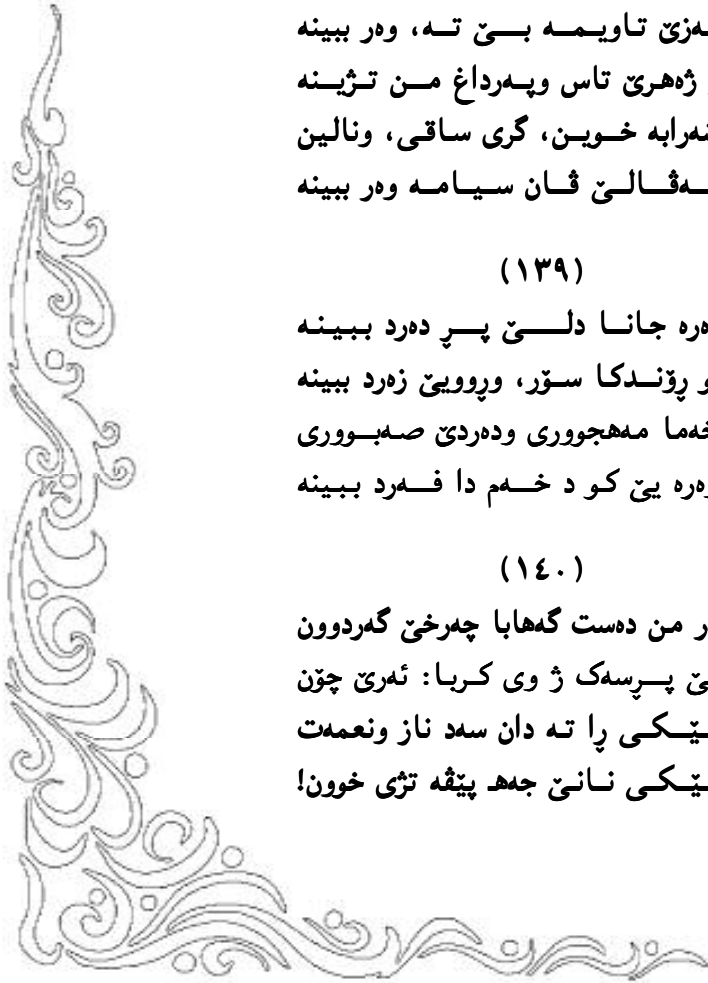
ئهزنی تاویمه بی ته، وهر ببینه
 ژ ژههری تاس وپهرداغ من تژینه
 شهرا به خوین، گری ساقی، ونالین
 ههئالی ئان سیامه وهر ببینه

(۱۳۹)

وهره جانا دلی پر دهره ببینه
 تو پۆندکا سۆر، پرووی زهره ببینه
 خه ما مههجووری ودهردی صهجووری
 وهره بی کو د خه م دا فهره ببینه

(۱۴۰)

ئهگهر من دهست گههابا چهرختی گهردوون
 منی پرسهک ژ وی کریا: ئههه چیۆن
 ب ئیکی را ته دان سهه ناز ونعمهت
 ب ئیکی نانی جهه پیقه تژی خوون!

(۱۴۱)

ته سر ورزان مو سودای ته ورزان
 گریبان بلرزان وا ته لرزان
 کفن در گردنم صحرای محشر
 هران وینان احوال ته پرسیان

(۱۴۲)

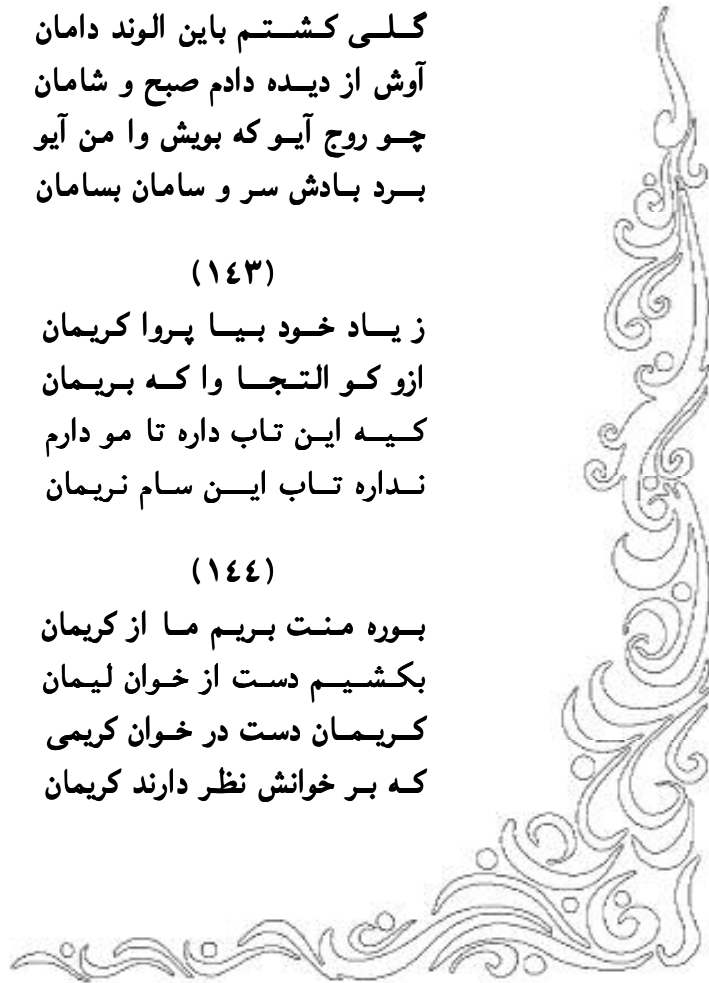
گلی کشتم باین الوند دامان
 آوش از دیده دادم صبح و شامان
 چو روج آبو که بویش وا من آیو
 برد بادش سر و سامان بسامان

(۱۴۳)

زیاد خود بیا پروا کریمان
 ازو کو التجا وا که بریمان
 کیه این تاب داره تا مو دارم
 نداره تاب این سام نریمان

(۱۴۴)

بوره منت بریم ما از کریمان
 بکشیم دست از خوان لیمان
 کریمان دست در خوان کریمی
 که بر خوانش نظر دارند کریمان

(۱۴۱)

دهما سهر ته هژاندى بوومه سهودا
 قهلهرزينا ته لهرزاندم سهر وپا
 ل حهشرى وهختى كفننى من ل بهر من
 ژ من حالى ته وا ههميا دپرسا

(۱۴۲)

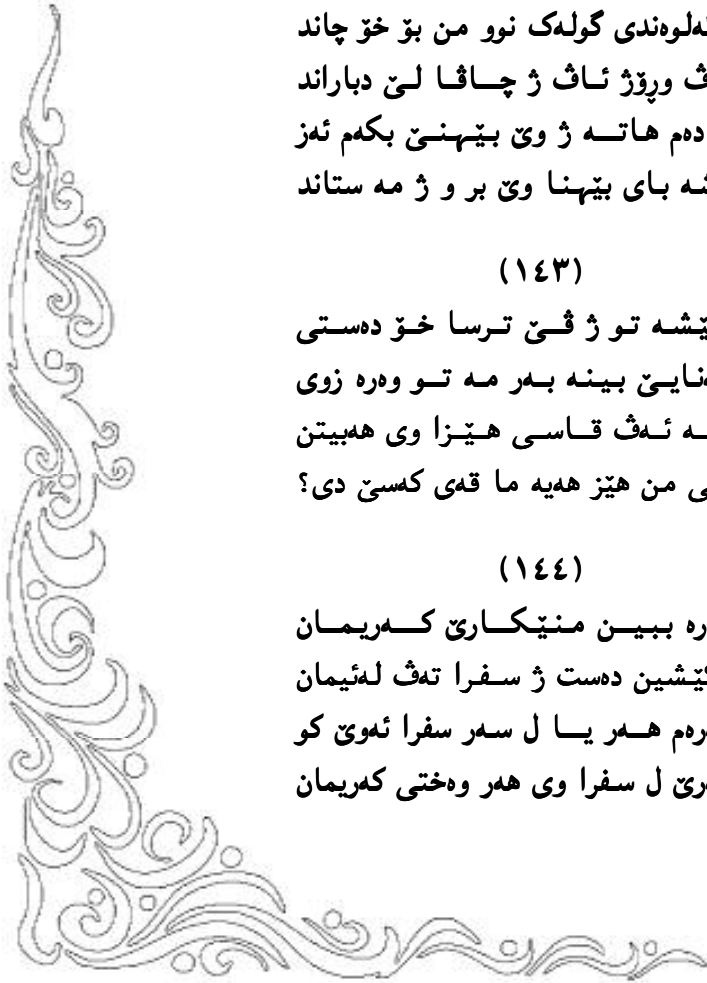
ل نهلوهندى گولهك نوو من بو خو چاند
 شهف وړوژ ئاڅ ژ چاڅا لى دباراند
 كو دهم هاته ژ وئ بپهنى بكمم نهز
 رهشه باى بپهنا وئ بر و ژ مه ستاند

(۱۴۳)

بكيشه تو ژ څى ترسا خو دهستى
 پهنايى بينه بهر مه تو وهره زوى
 كيه نهڅ قاسى هيزا وى همبیتن
 وهكى من هيز ههيه ما قهى كهسى دى؟

(۱۴۴)

وهره ببين منيكارى كهريمان
 بكيشين دهست ژ سفرا تهڅ لهئيمان
 كهرهم همر يا ل سهر سفرا نهوئ كو
 بهرى ل سفرا وى همر وهختى كهريمان

(۱۴۵)

زدست مو کشیدی باز دامان
 ز کردارت نبی یک جو پشیمان
 روم آخر بدامانی زخم دست
 که تا از وی رسد کارم بسامان

(۱۴۶)

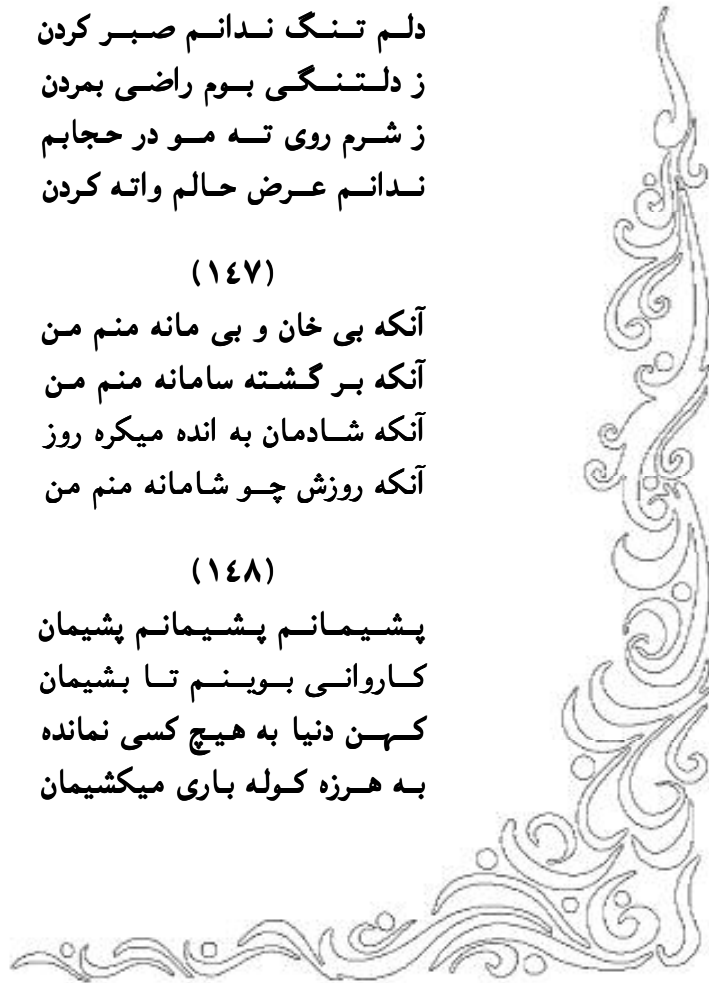
دلم تنگ ندانم صبر کردن
 ز دلتنگی بوم راضی بمردن
 ز شرم روی ته مو در حجابم
 ندانم عرض حالم واته کردن

(۱۴۷)

آنکه بی خان و بی مانه منم من
 آنکه بر گشته سامانه منم من
 آنکه شادمان به انده میکره روز
 آنکه روزش چو شامانه منم من

(۱۴۸)

پشیمانم پشیمانم پشیمان
 کاروانی بوینم تا بشیمان
 کهن دنیا به هیچ کسی نمانده
 به هرزه کوله باری میکشیمان

(۱۴۵)

ته کیشا فه ژ فی دهستی م دامان
 نهبووی یه کجار ژ کارئ خو پەشیمان
 ئەزئ بگرم ب دهستی دامه نهک دی
 هتا کارم ژ وئ ببتە ب سامان

(۱۴۶)

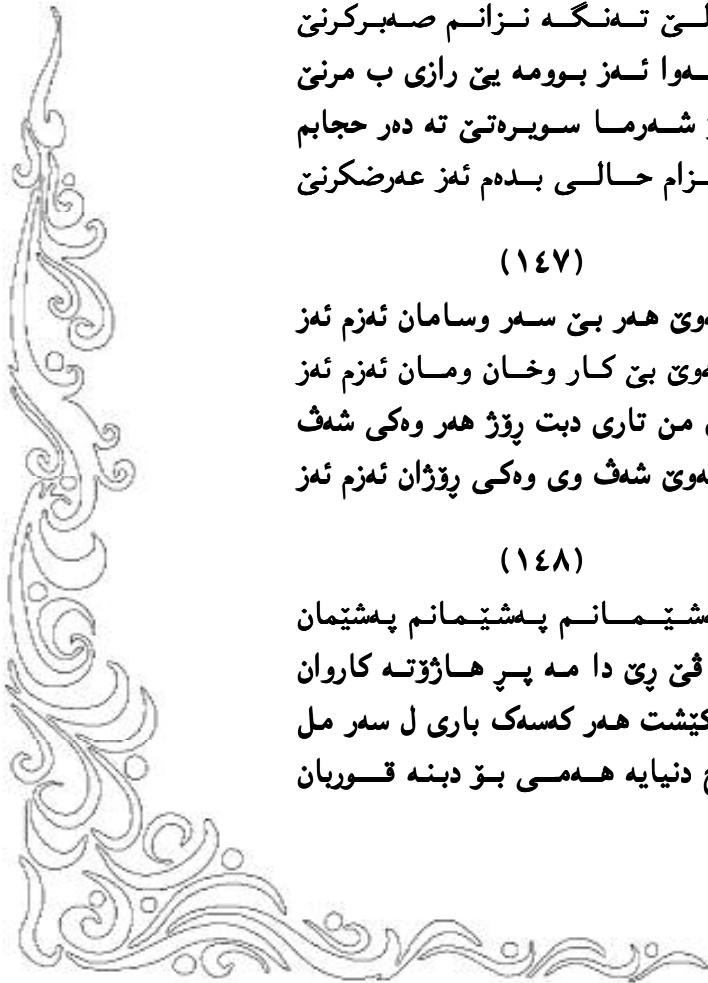
دلی تەنگە نزانم صەبرکرنئ
 لەوا ئەز بوومە بی رازی ب مرنئ
 ژ شەرما سویره تی ته دەر حجابم
 نزام حالی بدهم ئەز عەرضکرنئ

(۱۴۷)

ئەوئ هەر بی سەر وسامان ئەزم ئەز
 ئەوئ بی کار و خان و مان ئەزم ئەز
 ل من تاری دبت پۆژ هەر وهکی شەف
 ئەوئ شەف وی وهکی پۆژان ئەزم ئەز

(۱۴۸)

پەشیمانم پەشیمانم پەشیمان
 د ئی ری دا مه پەر هاژۆته کاروان
 دکیتشت هەر کەسەک باری ل سەر مل
 چ دنیا یه هەمی بۆ دبنه قوربان

(۱۴۹)

مو آن اسپید بازم سینه سوهان
چراگاه موبی سر بشن کوهان
همه تیغی به سوهان میکرن تیز
مو آن تیغم که یزدان کرده سوهان

(۱۵۰)

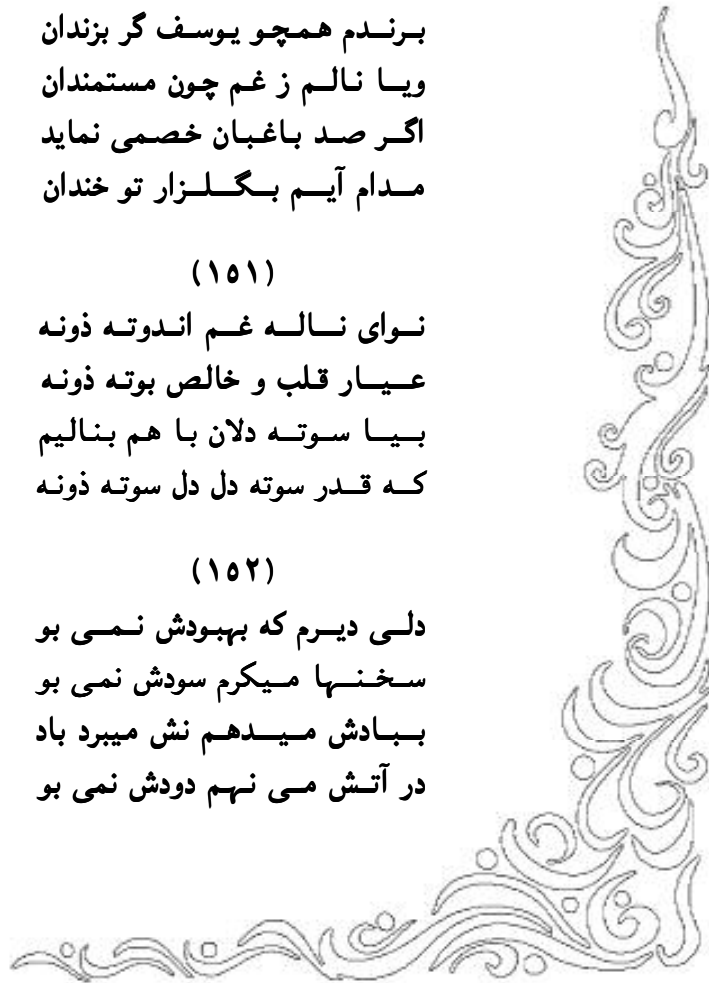
برندم همچو یوسف گر بزندان
ویا نالم ز غم چون مستمندان
اگر صد باغبان خصمی نماید
مدام آیم بگلزار تو خندان

(۱۵۱)

نوای ناله غم اندوته ذونه
عیار قلب و خالص بوته ذونه
بیا سوته دلان با هم بنالیم
که قدر سوته دل دل سوته ذونه

(۱۵۲)

دلی دیرم که بهبودش نمی بو
سخنها میکرم سودش نمی بو
ببادش میدهم نش میبرد باد
در آتش می نهم دودش نمی بو

(۱۴۹)

ئەزم بازى فـىرا وى ل ئاسمانى
 ل سەر كۆيى بلند كو جھ ددانى
 ھەچى شىرە ب دەستا تى ھوسىنى
 ئەزم شىرىخ خودا كرىھ ھەسانى

(۱۵۰)

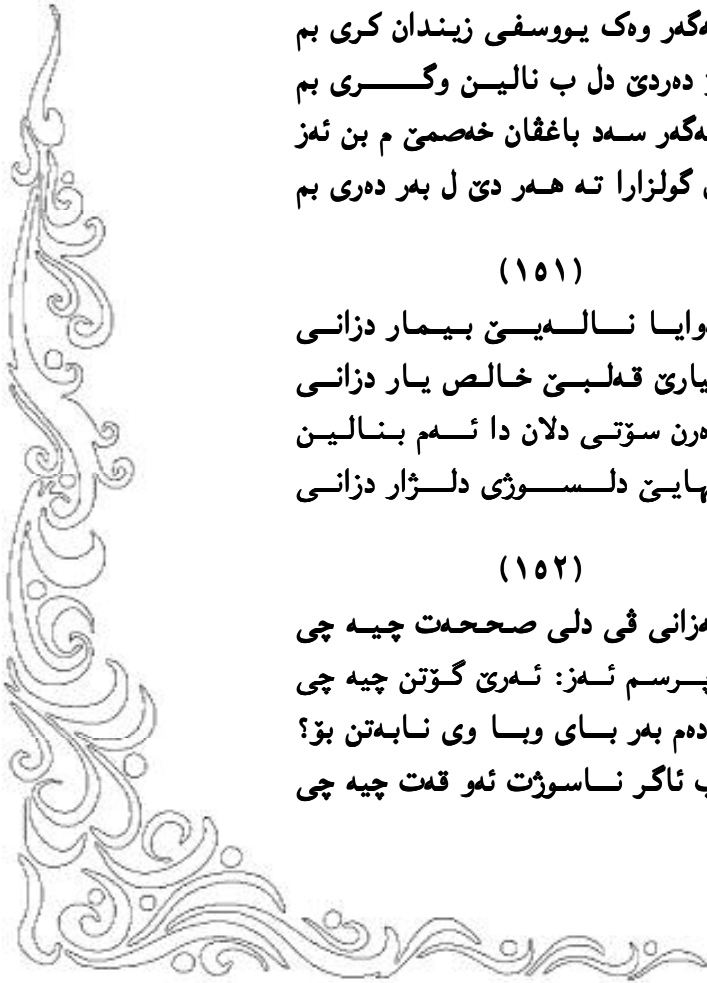
ئەگەر ۋەك يۈوسفى زىندان كرى بىم
 ژ دەردى دل ب نالىن وگىرى بىم
 ئەگەر سەد باغقان خەسمى م بىن ئەز
 ل گولزارا تە ھەر دى ل بەر دەرى بىم

(۱۵۱)

نەوايا نالەيى بىمار دزانى
 عيارى قەلبى خالص يار دزانى
 ۋەرن سۆتى دلان دا ئەم بنالىن
 بەھايى دلسوژى دلژار دزانى

(۱۵۲)

نەزانى فى دلى صىحەت چىھ چى
 دپىرسم ئەز: ئەرى گۆتن چىھ چى
 ددەم بەر باى ويا وى نابهتن بۆ؟
 ب ئاگر ناسوژت ئەو قەت چىھ چى

(۱۵۳)

نسیمی کز بن آن کاکل آيو
 مرا خوشتر ز بوی سنبل آيو
 چو شوگیرم خیالش را در آغوش
 سحر از بستم بوی گل آيو

(۱۵۴)

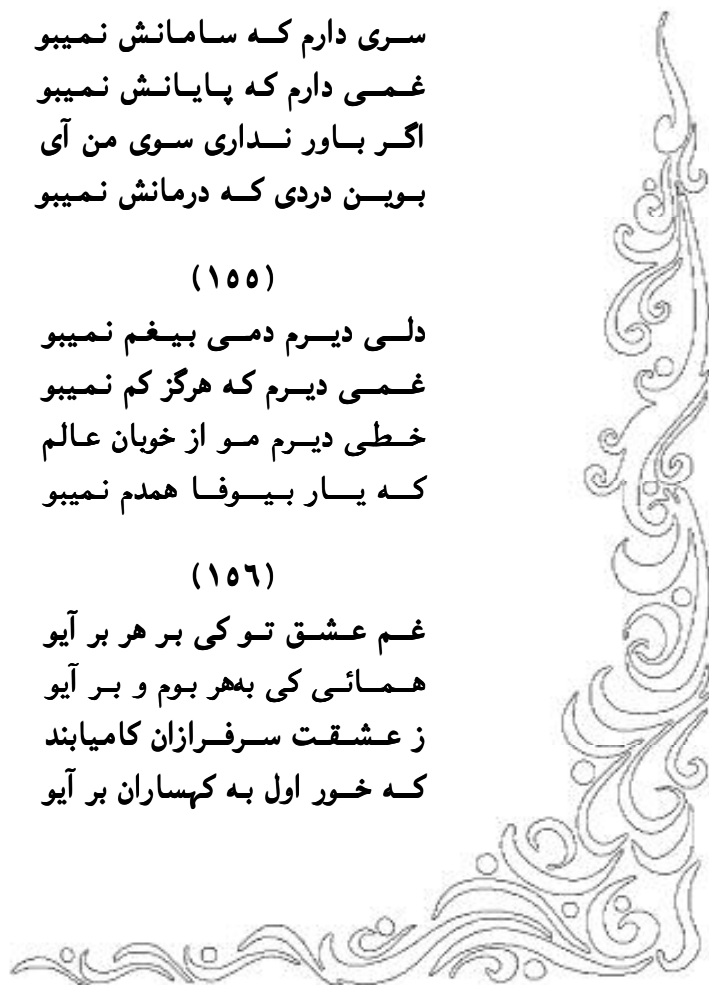
سری دارم که سامانش نمیبو
 غمی دارم که پایانش نمیبو
 اگر باور نداری سوی من آی
 بوین دردی که درمانش نمیبو

(۱۵۵)

دلی دیرم دمی بیغم نمیبو
 غمی دیرم که هرگز کم نمیبو
 خطی دیرم مو از خویان عالم
 که یار بیوفا همدم نمیبو

(۱۵۶)

غم عشق تو کی بر هر بر آيو
 همائی کی بهر بوم و بر آيو
 ز عشقت سرفرازان کامیابند
 که خور اول به کهساران بر آيو

(۱۵۳)

نہسیمے کوڑ کھزی وکاکولا تی
 ل من خوشتر ژ بینا سونبولا تی
 خدیالا ته ب شہف کو تیتہ نک من
 ژ تہختی من سوئی بینا گولا تی

(۱۵۴)

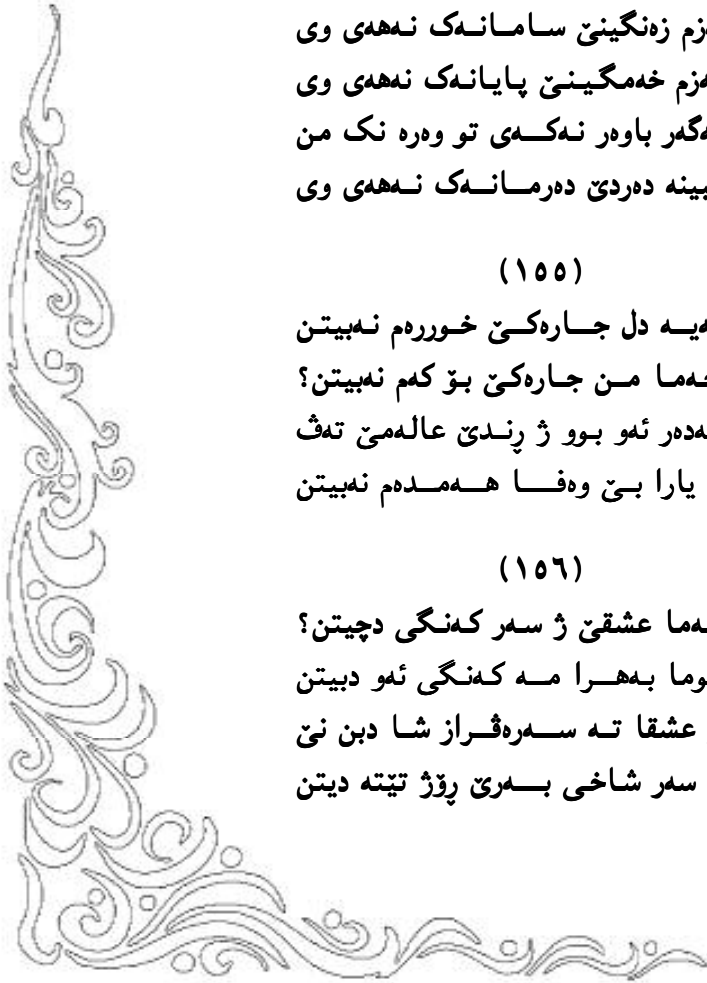
نہزم زہنگینی سامانہک نہہی وی
 نہزم خہمگینی پایانہک نہہی وی
 نہگہر باوہر نہکھی تو وەرہ نک من
 بیبہ دہردی دہرمانہک نہہی وی

(۱۵۵)

ہہیہ دل جارہکی خوررہم نہبیتن
 خہما من جارہکی بوکم نہبیتن؟
 قہدہر ئہو بوو ژ رندی عالہمی تہف
 م یارا بی وہفا ہہمدہم نہبیتن

(۱۵۶)

خہما عشقی ژ سہر کہنگی دچیتن؟
 ہوما بہہرا مہ کہنگی ئہو دبیتن
 ژ عشقا تہ سہرہفراز شا دہن نی
 ل سہر شاخی بہری پوژ تیتہ دیتن

(۱۵۷)

به والله که جانانم تویی تو
 بسلطان عرب جانم تویی تو
 نمیدونم که چونم یا که چندم
 همی دونم که درمانم تویی تو

(۱۵۸)

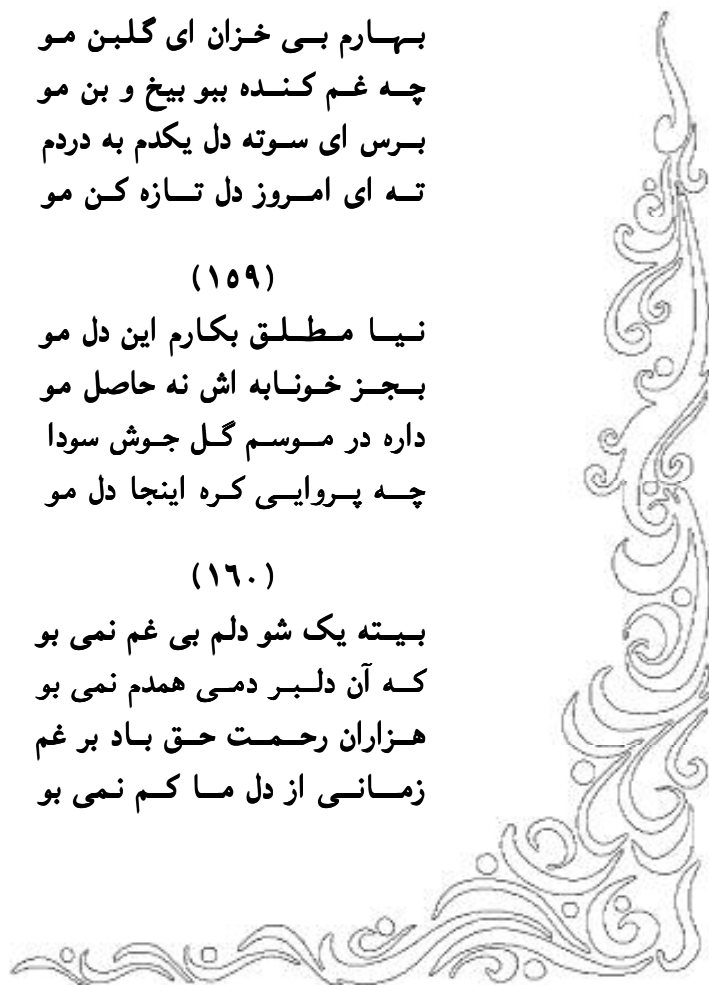
بهارم بی خزان ای گلبن مو
 چه غم کننده ببوی بیخ و بن مو
 برس ای سوته دل یکدم به دردم
 ته ای امروز دل تازه کن مو

(۱۵۹)

نیا مطلق بکارم این دل مو
 بجز خونابه اش نه حاصل مو
 داره در موسم گل جوش سودا
 چه پروایی کره اینجا دل مو

(۱۶۰)

بیته یک شو دلم بی غم نمی بو
 که آن دلبر دمی همدم نمی بو
 هزاران رحمت حق باد بر غم
 زمانی از دل ما کم نمی بو

(۱۵۷)

ب ئەللاھی تویی جان من تویی تو
 ب سولطانی عمره ب جان من تویی تو
 نزانم کا چهوانم یانی چندم
 دزانم بئس کو دهرمان من تویی تو

(۱۵۸)

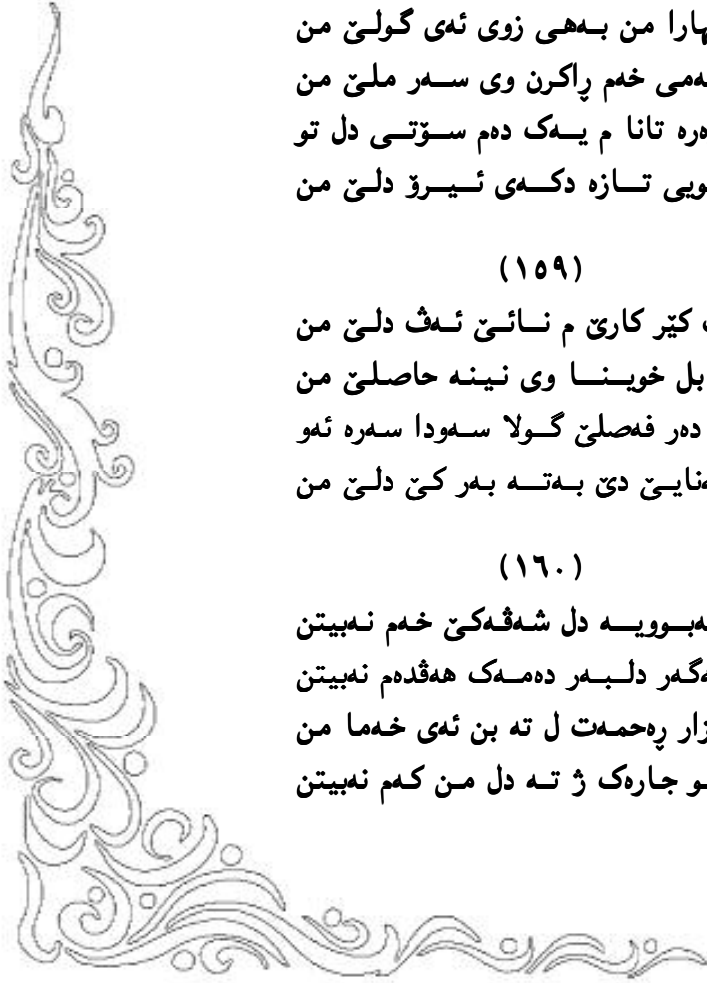
بهارا من بهی زوی ئەی گولتی من
 ههمی خەم راکرن وی سەر ملی من
 وەرە تانا م یەک دەم سۆتی دل تو
 تویی تازه دکەمی ئیرۆ دلی من

(۱۵۹)

ب کیر کاری م نائی ئەف دلی من
 ژ بل خوینا وی نینه حاصلتی من
 د دەر فصلتی گولا سهودا سەرە ئەو
 پەنایی دئی بەتە بەر کئی دلی من

(۱۶۰)

نەبوویە دل شەفەکی خەم نەبیتن
 ئەگەر دل بەر دەمەک هەق دەم نەبیتن
 هزار پەحمەت ل تە بن ئەی خەما من
 کو جارەک ژ تە دل من کەم نەبیتن

(۱۶۱)

وای از روزی که قاضیمان خدا بو
 سر پل صراطم ماجرا بو
 بنویت بگذرند پیر و جوانان
 وای از آندم که نوبت زان ما بو

(۱۶۲)

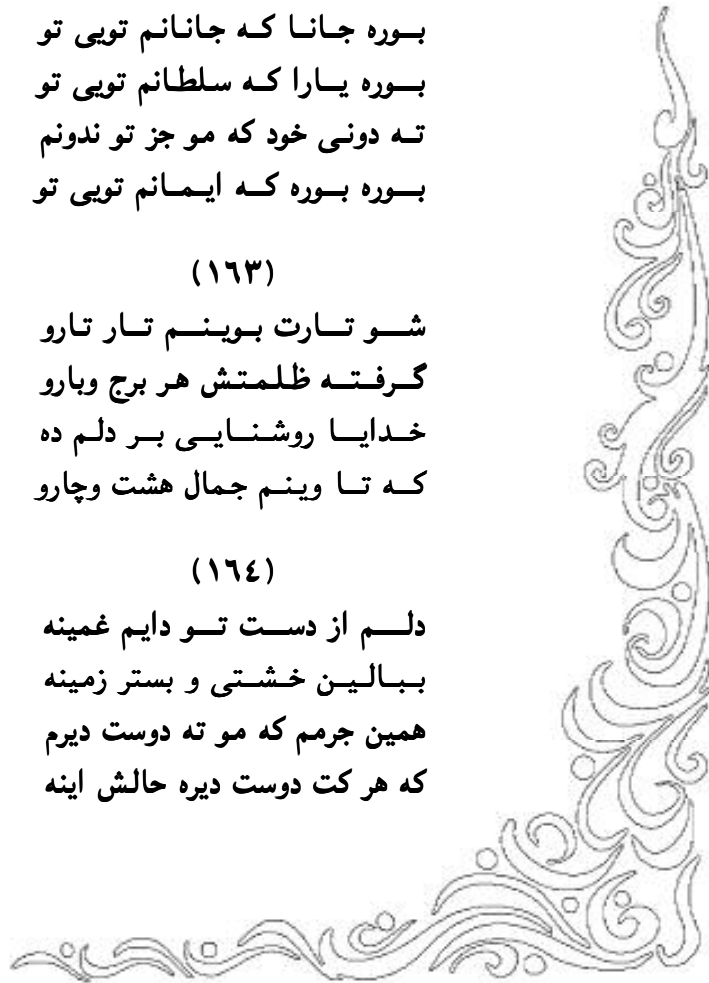
بوره جانا که جانانم تویی تو
 بوره یارا که سلطانم تویی تو
 ته دونی خود که موجز تو ندونم
 بوره بوره که ایمانم تویی تو

(۱۶۳)

شو تارت بوینم تار تارو
 گرفته ظلمتش هر برج و بارو
 خدایا روشنایی بر دلم ده
 که تا وینم جمال هشت و چارو

(۱۶۴)

دلم از دست تو دایم غمینه
 ببالین خشتی و بستر زمینه
 همین جرمم که مو ته دوست دیرم
 که هر کت دوست دیره حالش اینه

(۱۶۱)

ههوار پوژا مه قازی کو خودا بت
ل هنداقی پری چون ماجهرا بت
ههمی کس کو ب نوبهت تی بیورن
مه سهه ئاخ کول مه نوبهت سرا بت

(۱۶۲)

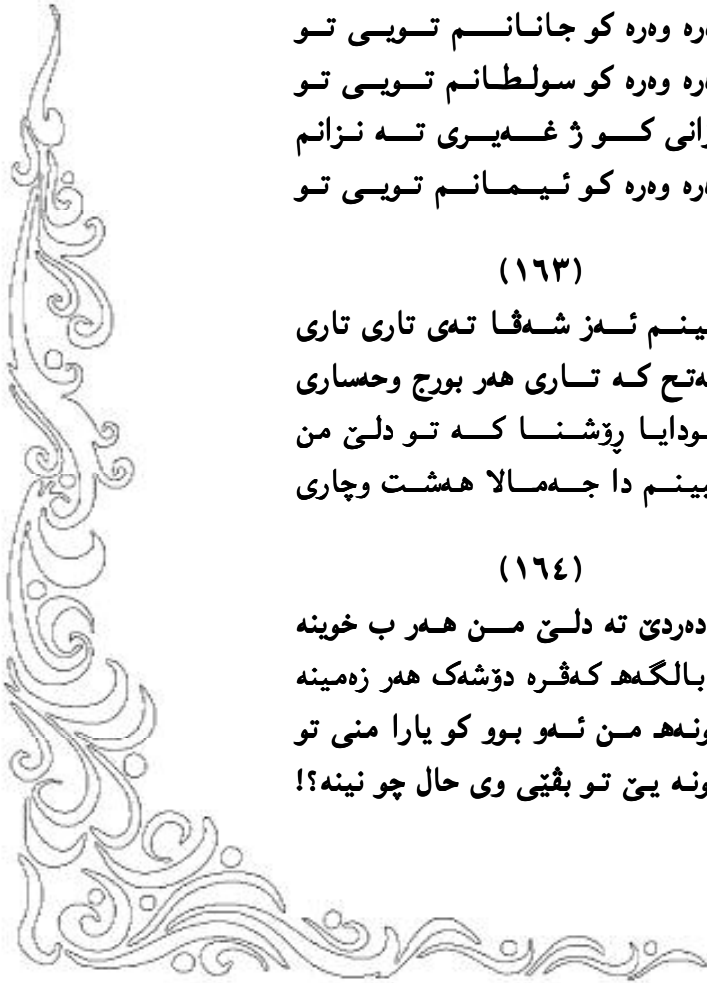
وهه وهه کو جانانم تویی تو
وهه وهه کو سولطانم تویی تو
دزانی کو ژ غهیری ته نزانم
وهه وهه کو ئیمانم تویی تو

(۱۶۳)

بینم ئمز شهقا تهی تاری تاری
فتهح که تاری همر بورج وحساری
خودایا روشنا که تو دلئی من
بینم دا جهمالا ههشت وچاری

(۱۶۴)

ژ دهردی ته دلئی من همر ب خوینه
م بالگهه کهقره دوشهک همر زهمینه
گونهه من ئهو بوو کو یارا منی تو
خونه یی تو بقتی وی حال چو نینه؟!

(۱۶۵)

چو مو یک سوتہ دل پروانہ‌ای نہ
 بعالم ہمچو مو دیوانہ‌ای نہ
 ہمہ مارون و مورون لانہ دیرن
 من دیوانہ را ویرانہ‌ای نہ

(۱۶۶)

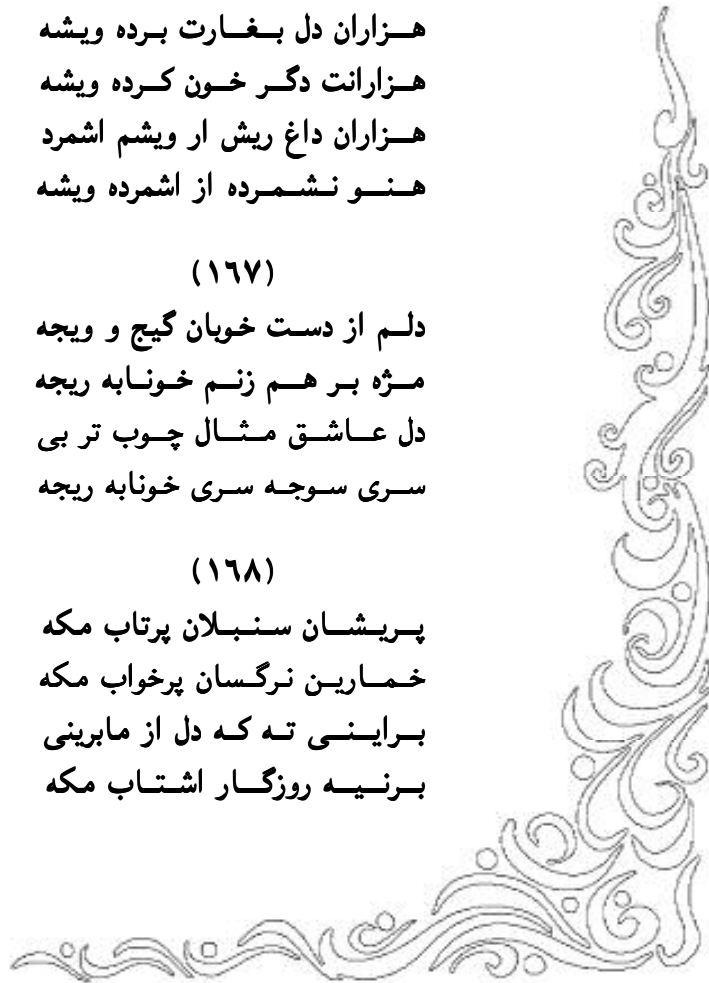
ہزاران دل بغارت بردہ ویشہ
 ہزارانت دگر خون کردہ ویشہ
 ہزاران داغ ریش ار ویشم اشمرد
 ہنوشمرده از اشمرده ویشہ

(۱۶۷)

دلم از دست خویان گیج و ویجہ
 مژہ بر ہم زخم خونابہ ریجہ
 دل عاشق مثال چوب تر بی
 سری سوجہ سری خونابہ ریجہ

(۱۶۸)

پریشان سنبلان پرتاب مکہ
 خمارین نرگسان پرخواب مکہ
 براینی تہ کہ دل از ماہرینی
 برنیہ روزگار اشتاب مکہ

(۱۶۵)

وهكى من سوتى دل پهروانه نينه
ل عالم شويهي من ديوانه نينه
ب هيلينن همي مار وههمي مور!
منى ديوانه هيچ ويرانه نينه

(۱۶۶)

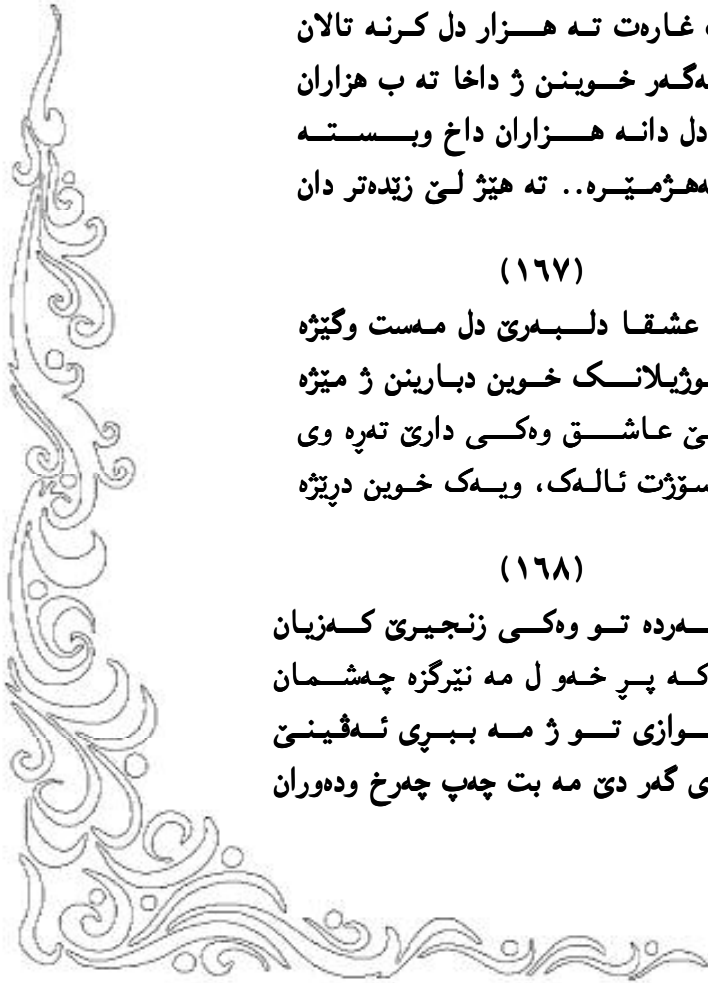
ب غارهت ته هزار دل كرنه تالان
جهگمر خوينن ژ داخا ته ب هزاران
د دل دانه هزاران داخ وبسته
نههرمييره.. ته هيژ لى زندهتر دان

(۱۶۷)

ژ عشقا دلبري دل مست وگيژه
موژيلانك خوين دبارينن ژ ميژه
دلى عاشق وهكى دارى تيره وي
دسوژت نالهك، ويهك خوين دريژه

(۱۶۸)

نهبرده تو وهكى زنجيري كهزيان
نهكه پر خمول مه نيترگزه چشمان
دخوازي تو ژ مه بپري نهئينى
نهكى گهر دى مه بت چهپ چمرخ ودهوران

(۱۶۹)

چه دیره اینکه دارش آذرینه
 چه دشته اینکه خونخوارش زمینه
 مگر بوم و بر مسکین دلانه
 مگر صحرای عشق نازنینه

(۱۷۰)

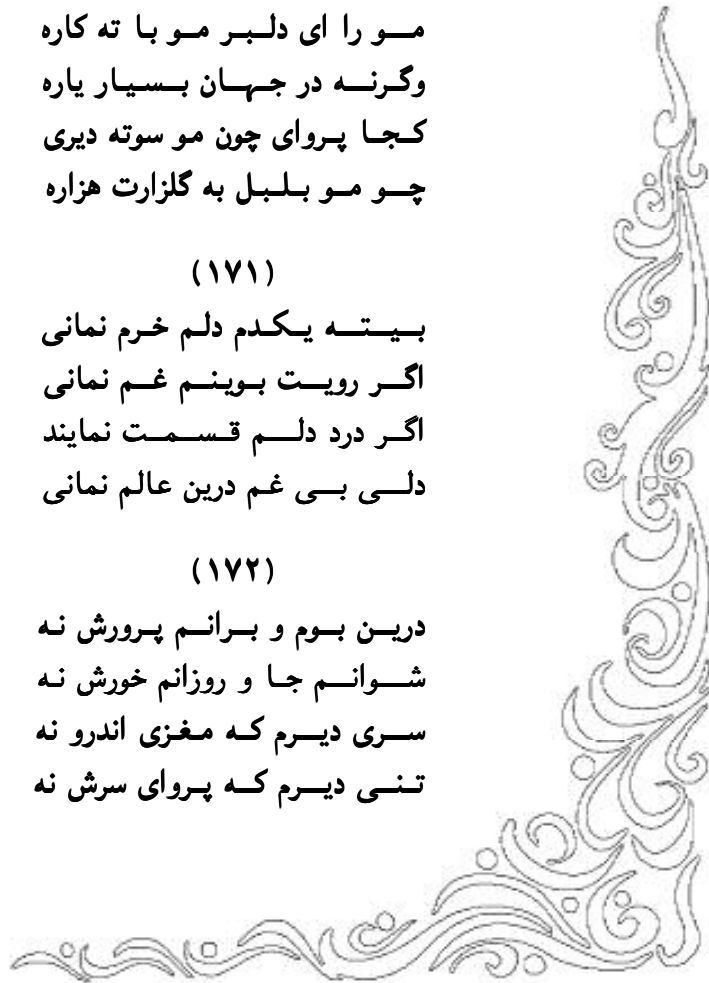
مورا ای دلبر مو با ته کاره
 وگرنه در جهان بسیار یاره
 کجا پروای چون مو سوته دیری
 چو مو بلبل به گلزارت هزاره

(۱۷۱)

بیته یکدم دلم خرم نمایی
 اگر رویت بوینم غم نمایی
 اگر درد دلم قسمت نمایند
 دلی بی غم درین عالم نمایی

(۱۷۲)

درین بوم و برانم پرورش نه
 شوانم جا و روزانم خورش نه
 سری دیرم که مغزی اندرو نه
 تنی دیرم که پروای سرش نه

(۱۶۹)

چ واره ئەف جەهە هۆ ئاگرینه
چ دەشته، ئەف چ خوینخواره زەمینه
دیاره واره کۆی دلـژاره یان ئەو
بیابانـا ئەفینا نازەنینه

(۱۷۰)

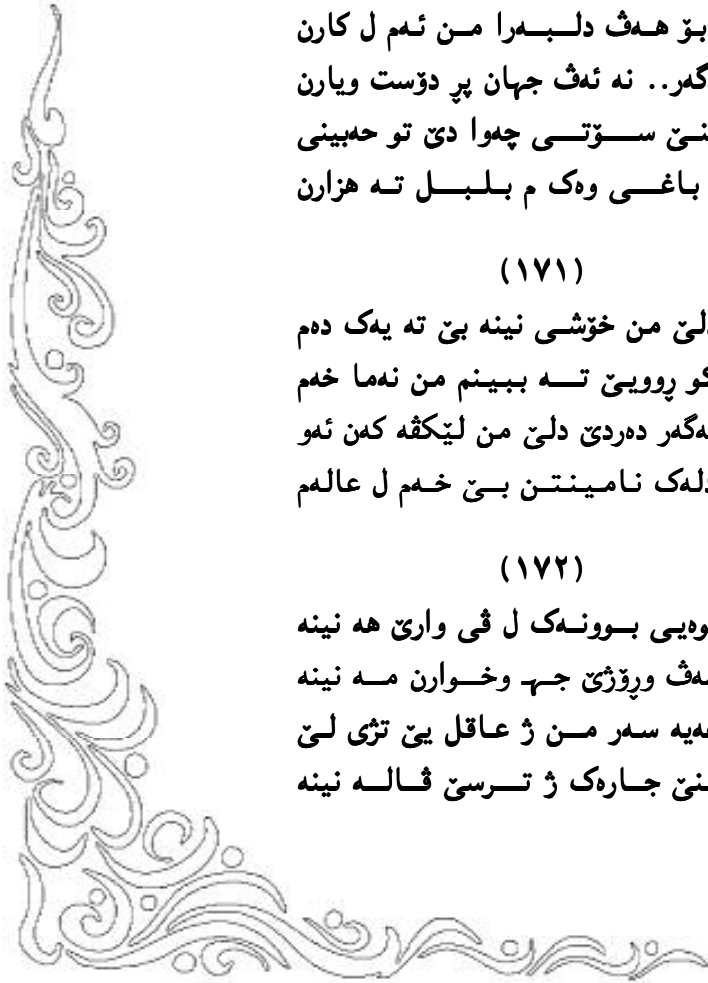
ژ بۆ هەف دلـبەرا من ئەم ل کارن
ئەگەر.. نه ئەف جەهان پر دۆست و یارن
منـئ سۆتـی چەوا دئ تو حەبـینی
ل باغی وهک م بلبـل ته هزارن

(۱۷۱)

دلـئ من خۆشی نینه بی ته یهک دەم
کو روویـئ ته ببینم من نه ما خەم
ئەگەر دەر دئ دلـئ من لیکـفه کەن ئەو
دلـهک نامینتن بی خەم ل عالم

(۱۷۲)

خوویی بوونەک ل ئی واری هە نینه
شەف و پۆژئ جەـ و خوارن مه نینه
هەیه سەر من ژ عاقل یئ تژی لی
تنـئ جارەک ژ ترسـئ ئالە نینه

(۱۷۳)

مورا درد دلّم خو کرده واته
 ندونی درد دل ای بیوفا ته
 بوره مو سوته دل واته سپارم
 ته ذونی با دل و دل ذونه با ته

(۱۷۴)

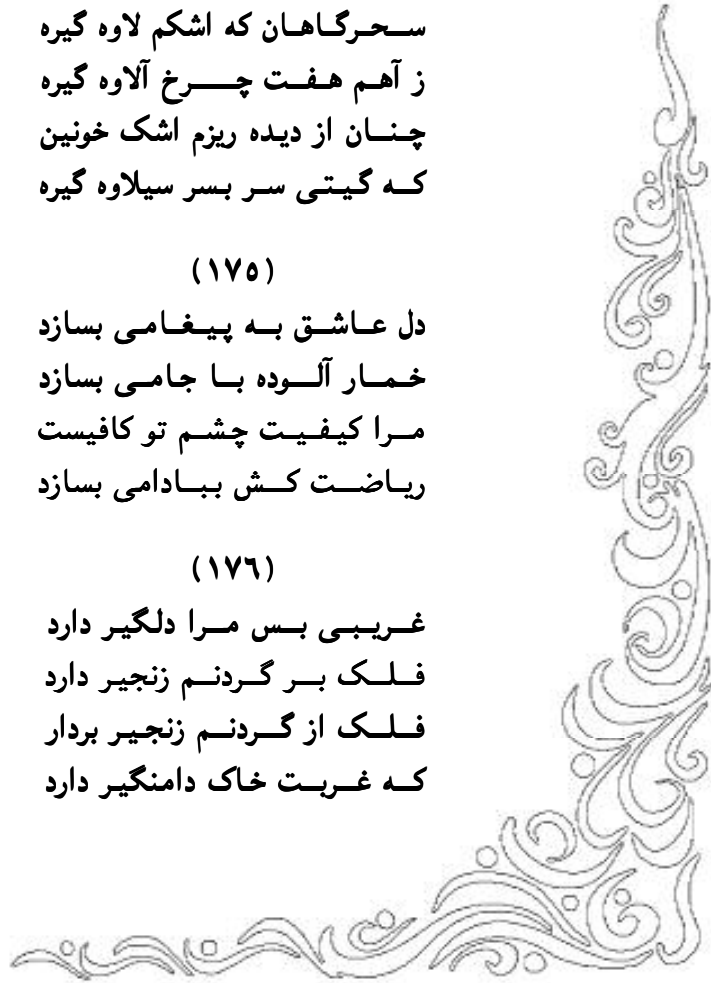
سحرگاهان که اشکم لآوه گیره
 ز آهم هفت چرخ آلاوه گیره
 چنان از دیده ریزم اشک خونین
 که گیتی سر بسر سیلاوه گیره

(۱۷۵)

دل عاشق به پیغامی بسازد
 خمار آلوده با جامی بسازد
 مرا کیفیت چشم تو کافیت
 ریاضت کش ببادامی بسازد

(۱۷۶)

غریبی بس مرا دلگیر دارد
 فلک برگردنم زنجیر دارد
 فلک از گردنم زنجیر بردار
 که غربت خاک دامنگیر دارد

(۱۷۳)

بزان دهر د و خه ما خو دایه ته دل
 نزانسی بی و وفا کو پر خه مه دل
 وهره دا فی دلی سوتی بدهم ته
 ب دل زانایی، زانایه ب ته دل

(۱۷۴)

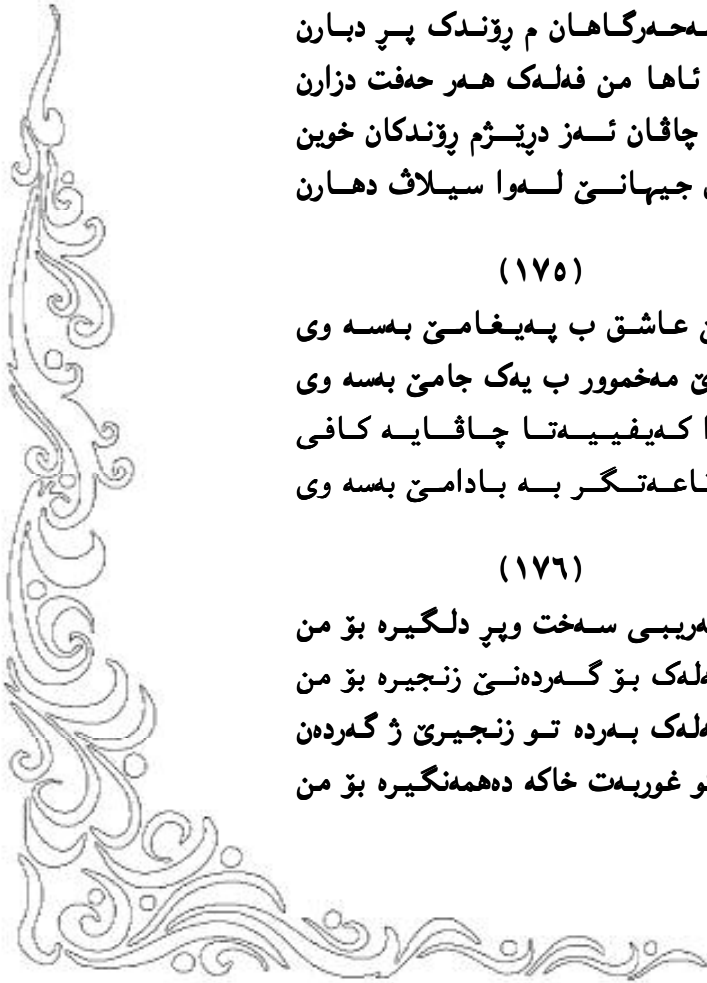
سه هرگاهان م روندک پر دبارن
 ژ ناها من فهلک هر هفت دزارن
 ژ چاقان نهز دپترم روندکان خوین
 ل جیهانی لهوا سیلاڅ دهارن

(۱۷۵)

دلی عاشق ب په یغامی بهسه وی
 نهوی مه مور ب یهک جامی بهسه وی
 م را که یفیه تا چاڅایه کافی
 قه ناعه تگر به بادامی بهسه وی

(۱۷۶)

غریبی سهخت وپر دلگیره بو من
 فهلک بو گهرده نی زنجیره بو من
 فهلک بهرده تو زنجیرئ ژ گهردهن
 کو غوربهت خاکه ده همه نگیره بو من

(۱۷۷)

دلم میل گل باغ ته دیره
 سراسر سینه‌ام داغ ته دیره
 بشم آلاله زاران لاله چینم
 وینم آلاله هم داغ ته دیره

(۱۷۸)

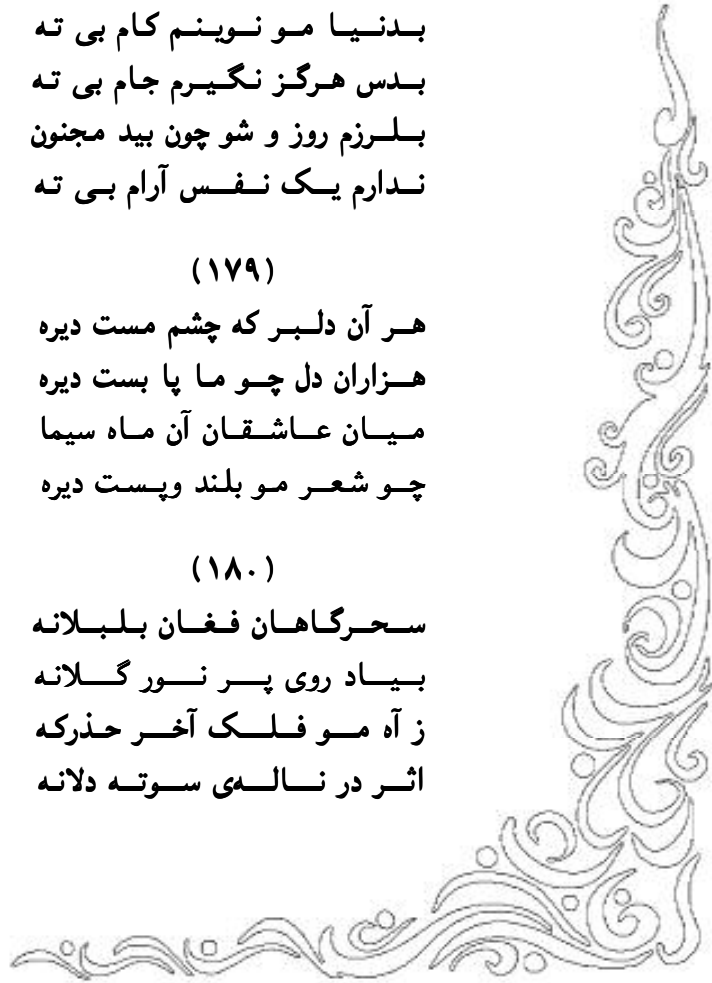
بدنیا مو نوینم کام بی ته
 بدس هرگز نگیرم جام بی ته
 بلرزم روز و شو چون بید مجنون
 ندارم یک نفس آرام بی ته

(۱۷۹)

هر آن دلبر که چشم مست دیره
 هزاران دل چو ما پا بست دیره
 میان عاشقان آن ماه سیما
 چو شعر مو بلند و پست دیره

(۱۸۰)

سحرگاهان فغان بلبلانه
 بیاد روی پر نور گلانه
 ز آه موفلک آخر حذرکه
 اثر در ناله‌ی سوت‌ه دلانه

(۱۷۷)

دکھت مهیلا ئەوی باغی تو لی دل
سەراسەر سینه من داغداره حاصل
دەما چووم دا ب لاله دل بکەم شاد
ژ داخا تە م ئەو دی یا خودان کول

(۱۷۸)

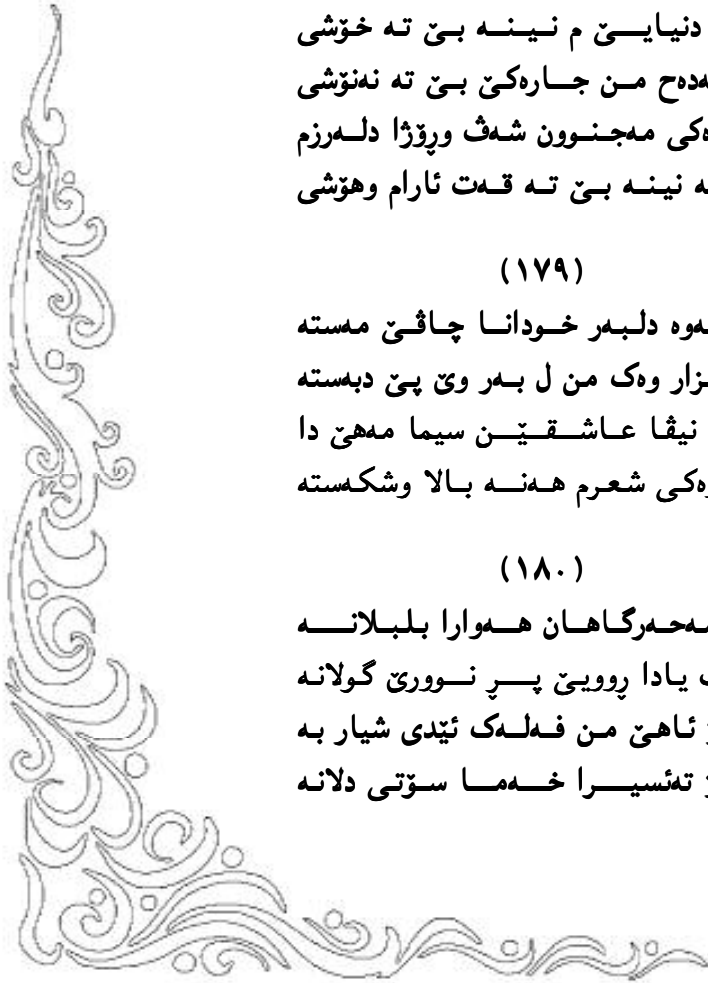
د دنیا یی م نینه بی تە خووشی
قەدەح من جارەکی بی تە نەنووشی
وەکی مەجنوون شەف و پرۆژا دلەرزەم
مە نینه بی تە قەت نارام و هووشی

(۱۷۹)

ئەو دلبەر خودانا چائنی مەستە
هزار وەک من ل بەر وئ پی دبهسته
د نیقا عاشقیین سیما مەهی دا
وەکی شعرم هەنە بالا وشکەستە

(۱۸۰)

سەحەرگهان هەوارا بلبلانە
ب یادا پروویی پر نووری گولانە
ژ ئاهی من فەلەک ئیدی شیار بە
ژ تەئسیرا خەما سۆتی دلانە

(۱۸۱)

به دنیا مثل مو دل سوت‌های نه
 به درد سوز غم اندوت‌های نه
 چسان بندم ره سیل دو دیده
 که این زخم دلم لو سوت‌های نه

(۱۸۲)

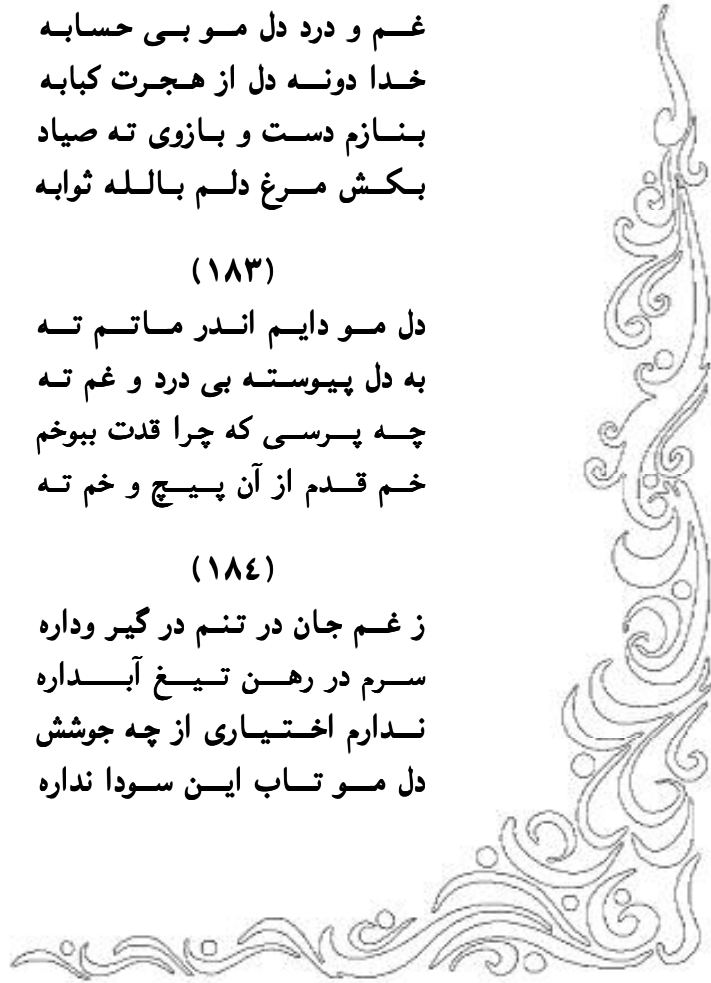
غم و درد دل موبی حسابه
 خدا دونه دل از هجرت کبابه
 بنازم دست و بازوی ته صیاد
 بکش مرغ دلم بالله ثوابه

(۱۸۳)

دل مو دایم اندر ماتم ته
 به دل پیوسته بی درد و غم ته
 چه پرسی که چرا قدت بیوخم
 خم قدم از آن پیچ و خم ته

(۱۸۴)

ز غم جان در تنم در گیر و داره
 سرم در رهن تیغ آبداره
 ندارم اختیاری از چه جوشش
 دل مو تاب این سودا نداره

(۱۸۱)

وهكى من سوٽى دل نينن ل دنيا
ژ بۆدهرد وغمه ما من نينه عوقبا
چهوا بپریم پرییا سهیلا دو چاقان
برینا دل نهسوٽى بت ژ لیٿا

(۱۸۲)

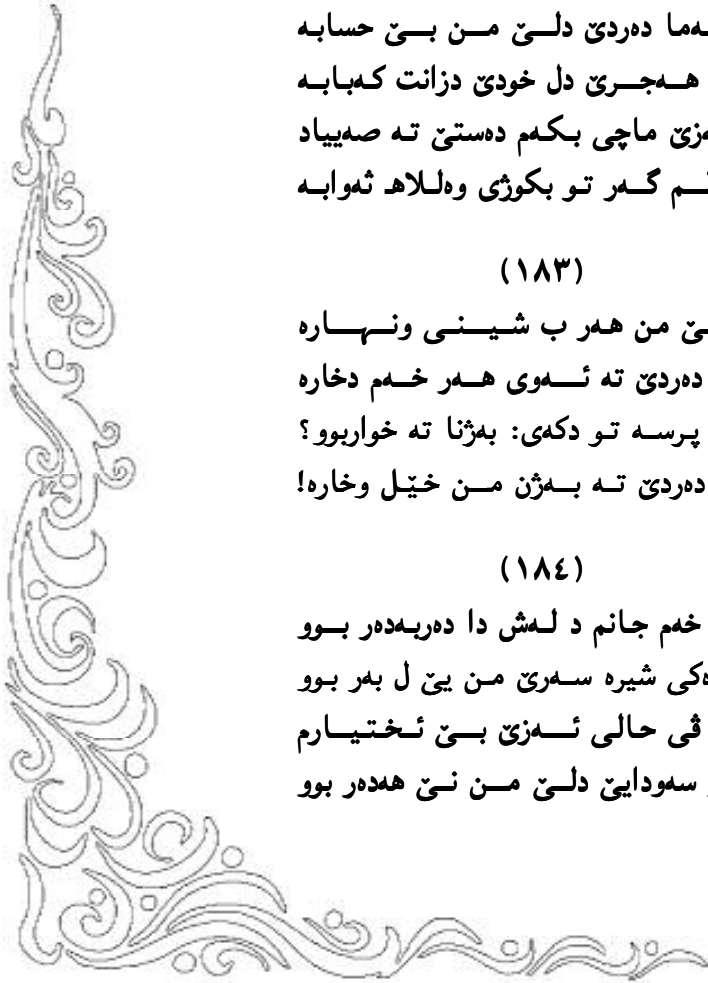
خهما دهردي دلتي من بتى حسابه
ژ ههجرى دل خودى دزانت كهبابه
نهزى ماچى بكمم دهستى ته صهبياد
دلتم گهر تو بكوژى وهللاه نهوابه

(۱۸۳)

دلتي من ههر ب شينى ونهاره
ژ دهردي ته نهوى ههر خهم دخاره
چ پرسه تو دكهى: بهژنا ته خواربوو؟
ژ دهردي ته بهژن من خيل وخاره!

(۱۸۴)

ژ خهم جانم د لهش دا دهریهدهر بوو
وهكى شيره سهري من يى ل بهر بوو
ژ فى حالى نهزى بتى نختيارم
ژ سهودايى دلتي من نى ههدهر بوو

(۱۸۵)

کجا بی جای ته ای یار دلخواه
 که تا مو بسپرم آنجایکه راه
 همه جا جای ته مو کور باطن
 غلط گفتم غلط استغفر الله

(۱۸۶)

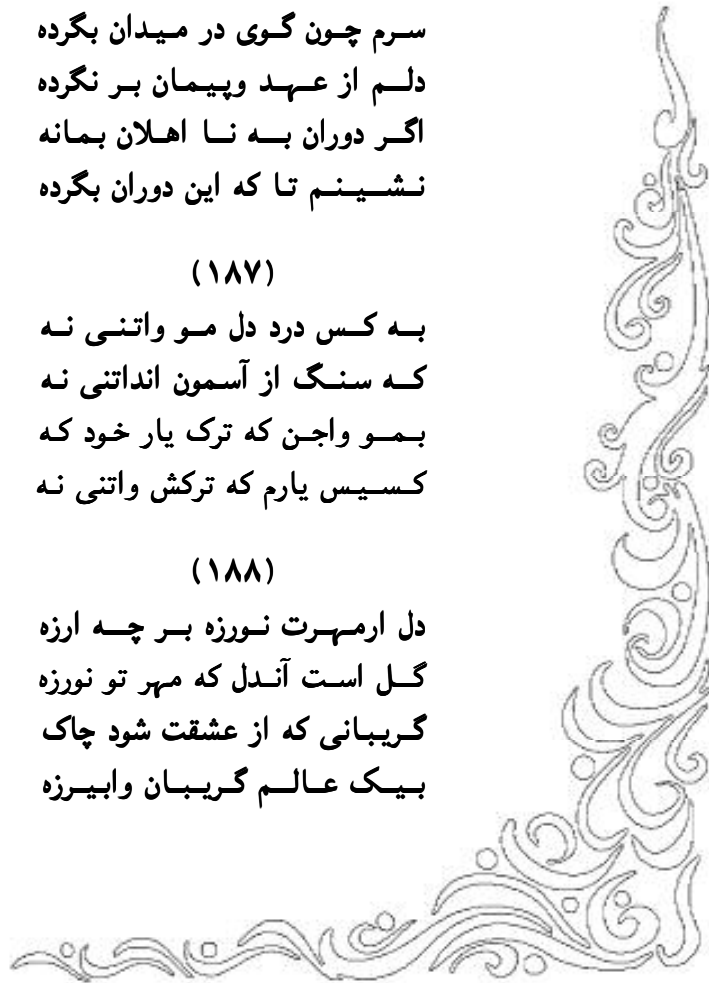
سرم چون گوی در میدان بگرده
 دلم از عهد و پیمان بر نگرده
 اگر دوران به نا اهلان بمانه
 نشینم تا که این دوران بگرده

(۱۸۷)

به کس درد دل مو واتنی نه
 که سنگ از آسمون انداتنی نه
 بمو واجن که ترک یار خود که
 کسبیس یارم که ترکش واتنی نه

(۱۸۸)

دل ارمهرت نورزه بر چه ارزه
 گل است آندل که مهر تو نورزه
 گریبانی که از عشقت شود چاک
 بیک عالم گریبان و ابیرزه

(۱۸۵)

چ جہ۔ بی تہ ہئیہ ئہی یاری دلخواہ؟
 پہناہی بئمہ بہر بو من بیت راہ
 ہمی جہ۔ یین تہنہ ئہز کوری باطن
 غلہط من گوت غلہط (استغفر اللہ)

(۱۸۶)

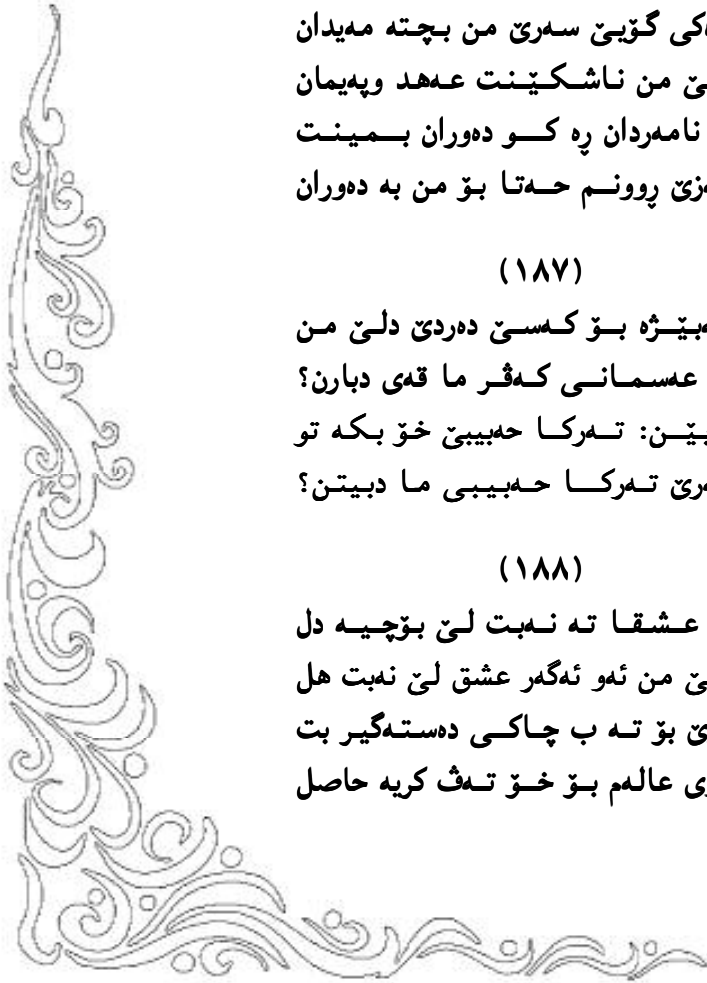
وہکی گوی سہری من بچتہ مہیدان
 دلی من ناشکینت عہد وپہیمان
 ژ نامہردان رہ کو دەوران بمینت
 ئہزی روونم حہتا بو من بہ دەوران

(۱۸۷)

نہیژہ بو کسئی دہردی دلی من
 ژ عسمانی کھتر ما قہی دبارن؟
 دبین: تہرکا حہیبی خو بکہ تو
 ئہری تہرکا حہیبی ما دبیتن؟

(۱۸۸)

کو عشقا تہ نہبت لی بوچیہ دل
 نہقی من ئہو ئہگہر عشق لی نہبت هل
 ئہوی بو تہ ب چاکی دہستہگیر بت
 ئہوی عالم بو خو تہف کریہ حاصل

(۱۸۹)

دل مو غیرته دلبر نگیره
 بجای جوهری جوهر نگیره
 دل مو سوته ومهر ته آذر
 نبی ناسوته آذر در نگیره

(۱۹۰)

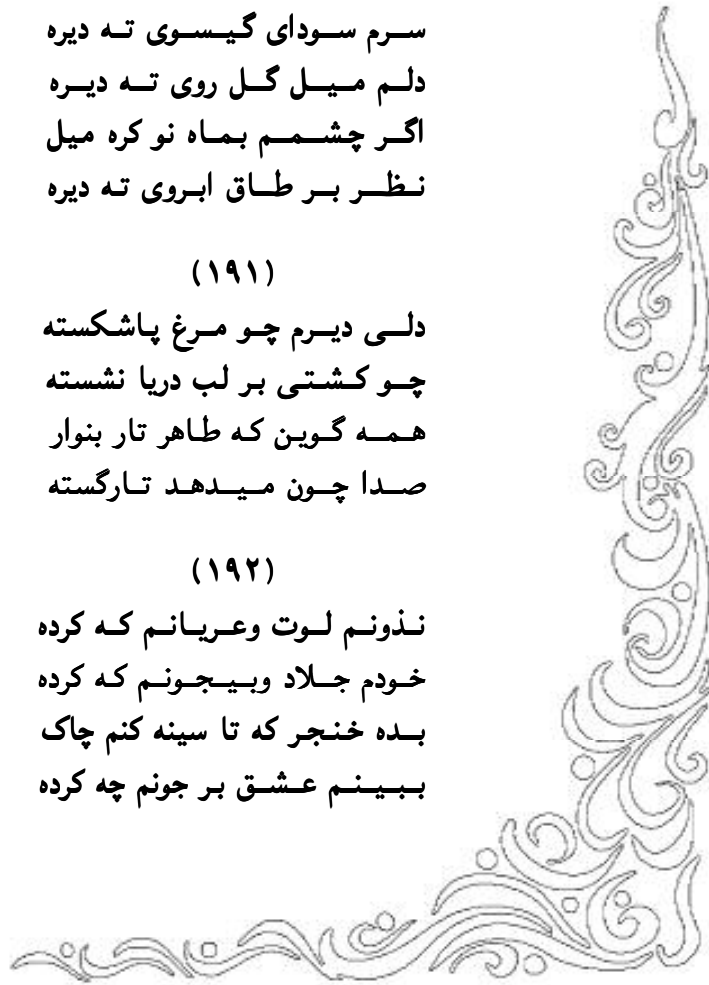
سرم سودای گیسوی ته دیره
 دلم میل گل روی ته دیره
 اگر چشمم بماه نو کره میل
 نظر بر طاق ابروی ته دیره

(۱۹۱)

دلی دیرم چو مرغ پاشکسته
 چو کشتی بر لب دریا نشسته
 همه گوین که طاهر تار بنوار
 صدا چون میدهد تارگسته

(۱۹۲)

نذونم لوت وعریانم که کرده
 خودم جلاد وییجونم که کرده
 بده خنجر که تا سینه کنم چاک
 ببینم عشق بر جونم چه کرده

(۱۸۹)

ژ بل ته دل چو دلبر ناگريتن
جهت جهوهه چو جهوهه ناگريتن
ته عشقه ئاگر ومن دل دستوت
ئهوئ سوتن نه.. ئاگر ناگريتن

(۱۹۰)

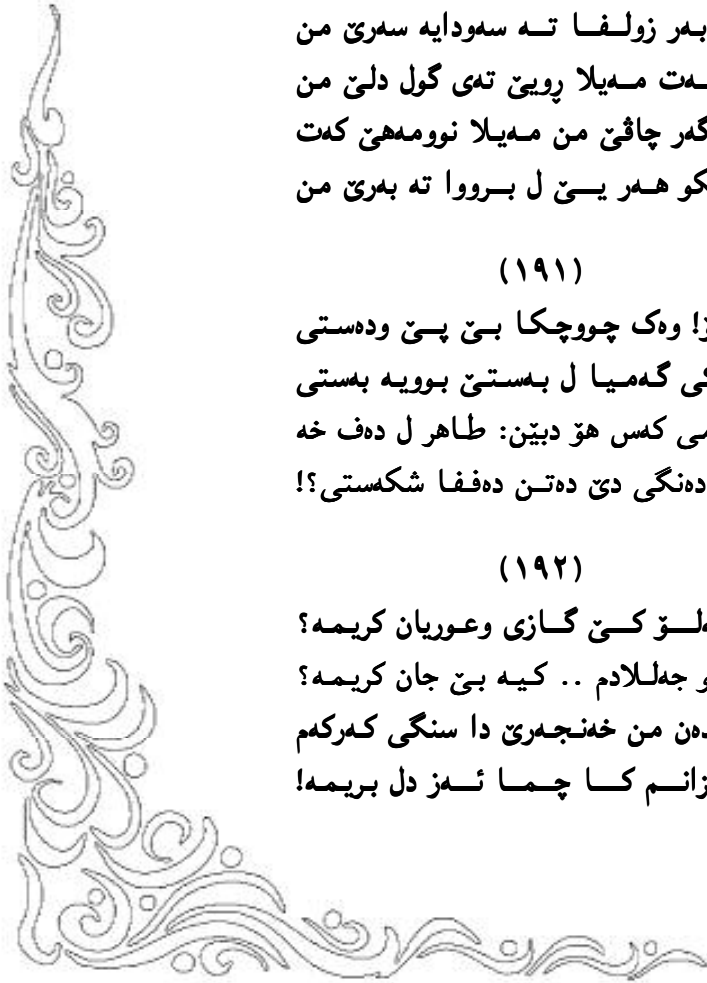
ژ بهر زولفا ته سهودايه سهري من
دکته مهیلا روپي تهی گول دلي من
ئهگر چاغي من مهیلا نوومهی کته
چکو ههري يئ ل برووا ته بهري من

(۱۹۱)

دلؤ! وهک چوچکا بي پي ودهستي
وهکی گه میا ل بهستي بوويه بهستي
ههمی کس هو ديتن: طاهر ل دهف خه
چ دهنگی دي دهن دهففا شکهستي!؟

(۱۹۲)

گه لو کي گازی وعوريان کریمه؟
کو جهلادم .. کيه بي جان کریمه؟
بدن من خه نجهري دا سنگی کهرکه م
بزانم کا چما نهز دل بریمه!

(۱۹۳)

شدستم پیرو برنائیم نمانده
 به تن توش وتوانائیم نمانده
 به مو واجی بوره آلالهی چین
 بچینم چونکه بینائیم نمانده

(۱۹۴)

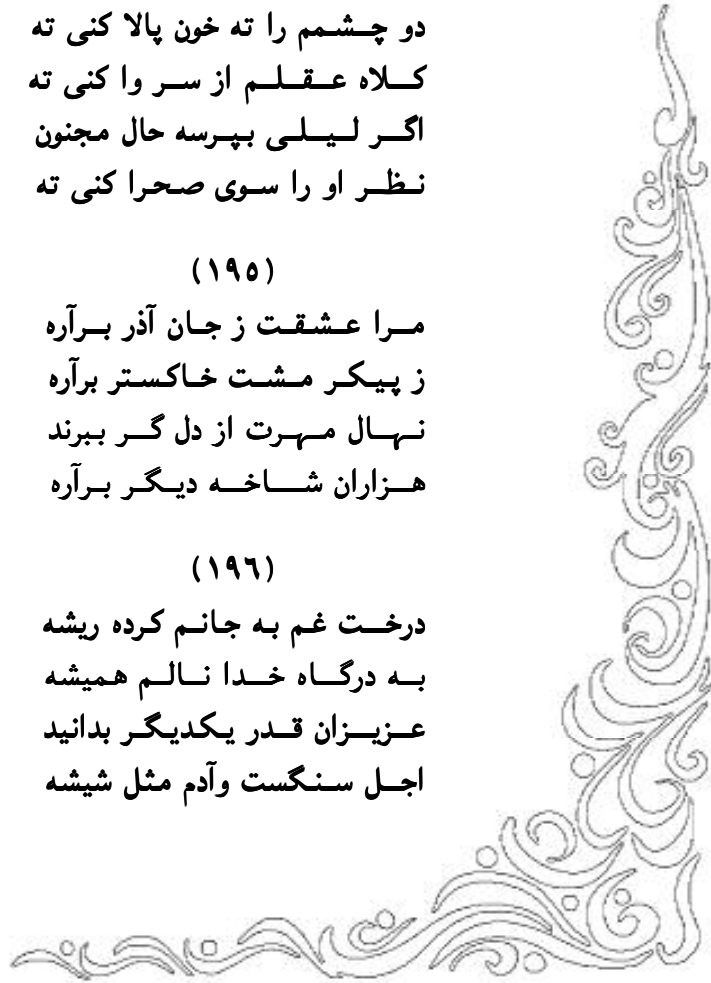
دو چشمم را ته خون پالا کنی ته
 کلاه عقلم از سر وا کنی ته
 اگر لیلی بپرسه حال مجنون
 نظر او را سوی صحرا کنی ته

(۱۹۵)

مرا عشقت ز جان آذر برآره
 ز پیکر مشت خاکستر برآره
 نهال مهرت از دل گر ببرند
 هزاران شاخه دیگر برآره

(۱۹۶)

درخت غم به جانم کرده ریشه
 به درگاه خدا نالم همیشه
 عزیزان قدر یکدیگر بدانید
 اجل سنگست و آدم مثل شیشه

(۱۹۳)

جوانی من نهما پیراتیئ بر
 د لَش دا من چ هیژا هه‌ی نه‌ما مر
 دبینه من: هه‌ره لالا بچینه
 بچینم چ و م بیناهی نه‌حازر؟

(۱۹۴)

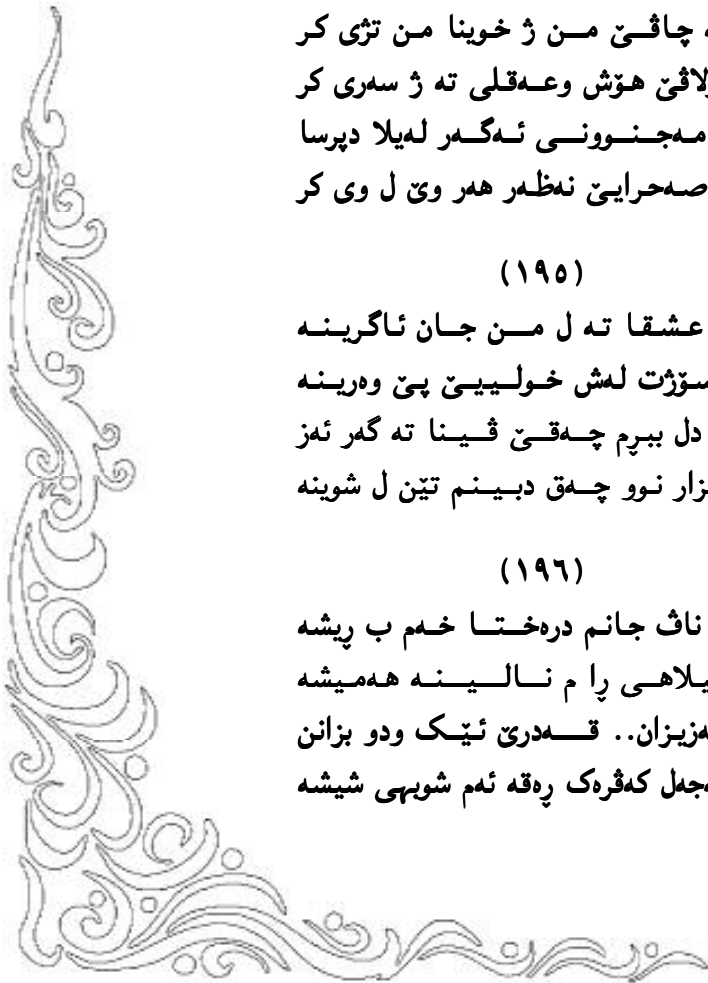
ته چاڤی من ژ خوینا من تژی کر
 کولافی هوش وعه‌قلی ته ژ سه‌ری کر
 ل مه‌جنوونی نه‌گهر له‌یلا دپرسا
 ل صحرایی نه‌ظهر هه‌ر وی ل وی کر

(۱۹۵)

ژ عشقا ته ل من جان ناگرینه
 دسوژت له‌ش خولیئی پی وه‌رینه
 ژ دل بپریم چه‌قی ئینا ته گهر نه‌ز
 هزار نوو چه‌ق دبینم تین ل شوینه

(۱۹۶)

د ناڤ جانم دره‌ختا خه‌م ب ریشه
 ئیلاهی را م نالینه هه‌میشه
 هم‌یزان.. قه‌دری ئیک ودو بزانی
 نه‌جهل که‌ڤه‌ک په‌قه نه‌م شوپهی شیشه

(۱۹۷)

بلا رمزی ز بالای ته باشد
 جنون سری ز سودای ته باشد
 به صورت آفرینم این گمان بی
 که پنهان در تماشای ته باشد

(۱۹۸)

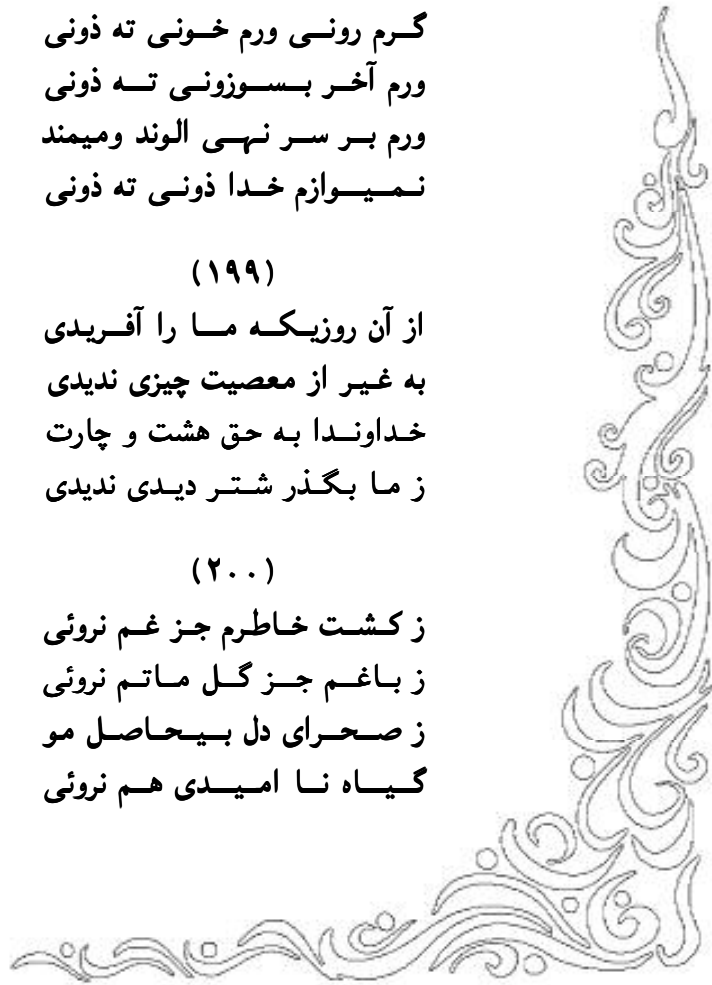
گرم رونی ورم خونی ته ذونی
 ورم آخر بسوزونی ته ذونی
 ورم بر سر نهی الوند ومیمند
 نمیوازم خدا ذونی ته ذونی

(۱۹۹)

از آن روزیکه ما را آفریدی
 به غیر از معصیت چیزی ندیدی
 خداوندا به حق هشت و چارت
 ز ما بگذر شتر دیدی ندیدی

(۲۰۰)

ز کشت خاطریم جز غم نروئی
 ز باغم جز گل ماتم نروئی
 ز صحرای دل بیحاصل مو
 گیاه نا امید هم نروئی

(۱۹۷)

بهلا ره مزه ژ بالایا ته هاته
 جنوون پشکهک ژ سهودایا ته هاته
 گوماننا من نهوه ئافراندهری ته
 قهشارتی ل ته ماشایا ته هاته

(۱۹۸)

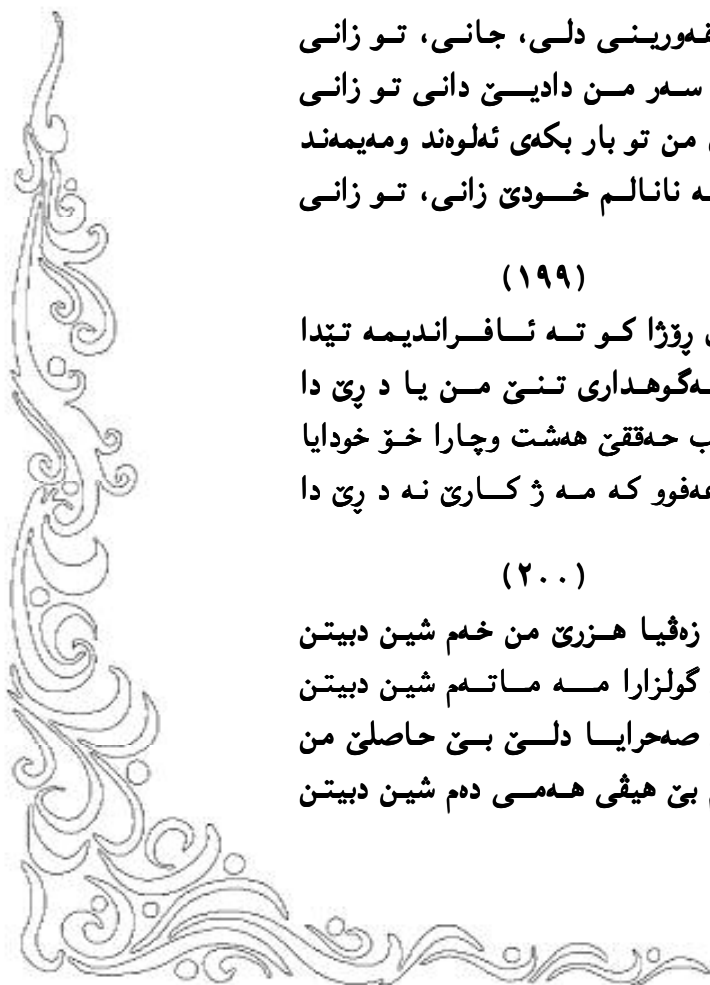
بقهورینی دلی، جانی، تو زانی
 ل سهر من دادیی دانی تو زانی
 ل من تو بار بکهی نهلوهند ومهیمه
 نه نانالم خودی زانی، تو زانی

(۱۹۹)

ل رۆژا کو ته ئافراندیمه تیدا
 نه گوهرداری تنی من یا د پی دا
 ب حهققنی ههشت وچارا خو خودایا
 عهفوو که مه ژ کارنی نه د پی دا

(۲۰۰)

ل زه قیا هزری من خه شین دبیتن
 ل گولزارا مه ماتهم شین دبیتن
 ل صحرایا دلی بی حاصلی من
 م بی هیقی ههمی دهم شین دبیتن

(۲۰۱)

من آن شمع که اشکم آذرین بی
 کسی که سوت دل اشکش همین بی
 همه شو سوجم و گریم همه روز
 ژ ته شامم چنان روزم چنین بی

(۲۰۲)

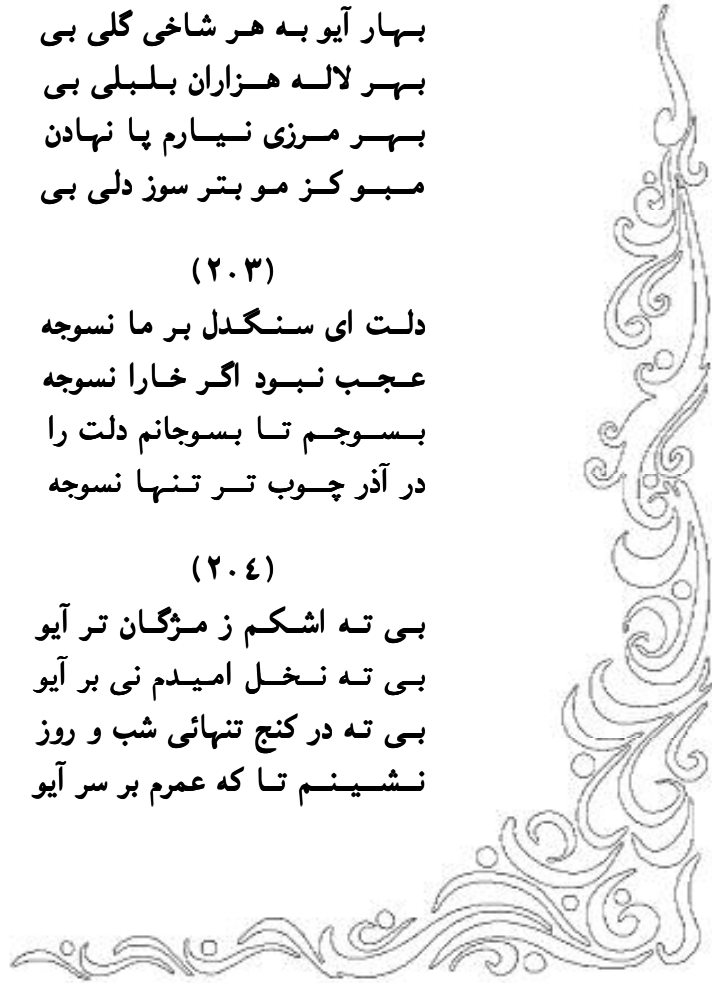
بهار آیو به هر شاخی گلی بی
 بهر لاله هزاران بلبل بی
 بهر مرزی نیارم پا نهادن
 مبو کز مو بتر سوز دلی بی

(۲۰۳)

دلت ای سنگدل بر ما نسوجه
 عجب نبود اگر خارا نسوجه
 بسوجم تا بسوجانم دلت را
 در آذر چوب تر تنها نسوجه

(۲۰۴)

بی ته اشکم ز مژگان تر آیو
 بی ته نخل امیدم نی بر آیو
 بی ته در کنج تنهائی شب و روز
 نشینم تا که عمرم بر سر آیو

(۲۰۱)

ئەزم مۆما كو رۆندك ئاگرینه
 كەسى سۆتى دلە رۆندك وى خوينە
 شەقى ھەمىيى دسۆژم، پۆژى دگرىم
 ژ بەر تە رۆژ وشەف من حال چو نینە

(۲۰۲)

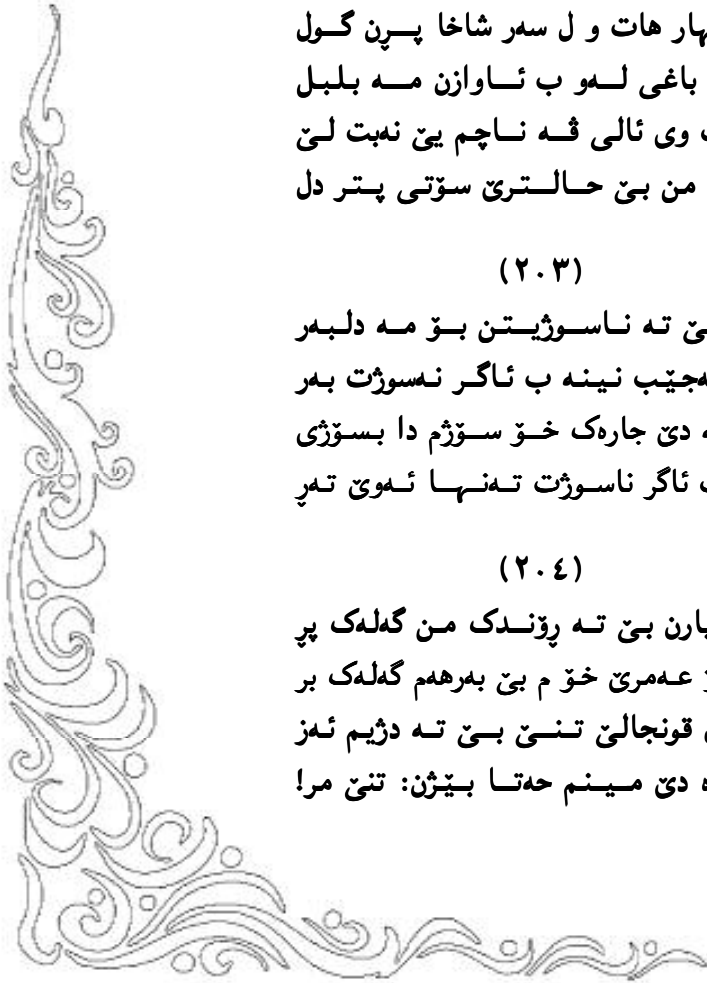
بەار ھات و ل سەر شاخا پىرن گول
 ل باغى لەو ب ئاوازن مە بلبل
 ب وى ئالى قە ناچم يىن نەبت لى
 ژ من بى حالترى سۆتى پىتر دل

(۲۰۳)

دلى تە ناسوژىتن بۆ مە دلپەر
 عەجىب نینە ب ئاگر نەسوژت بەر
 ئە دى جارەك خۆ سوژم دا بسۆژى
 ب ئاگر ناسوژت تەنھا ئەوئ تەر

(۲۰۴)

دبارن بى تە رۆندك من گەلەك پر
 ژ عەمرى خۆم بى بەرھەم گەلەك بر
 ل قونجالى تنى بى تە دژىم ئەز
 وە دى مینم ھەتا بىژن: تنى مر!

(۲۰۵)

خوشا آنانکه الله یارشان بی
 به حمد وقل هو الله کارشان بی
 خوشا آنانکه دایم در نمازند
 بهشت جاودان بازارشان بی

(۲۰۶)

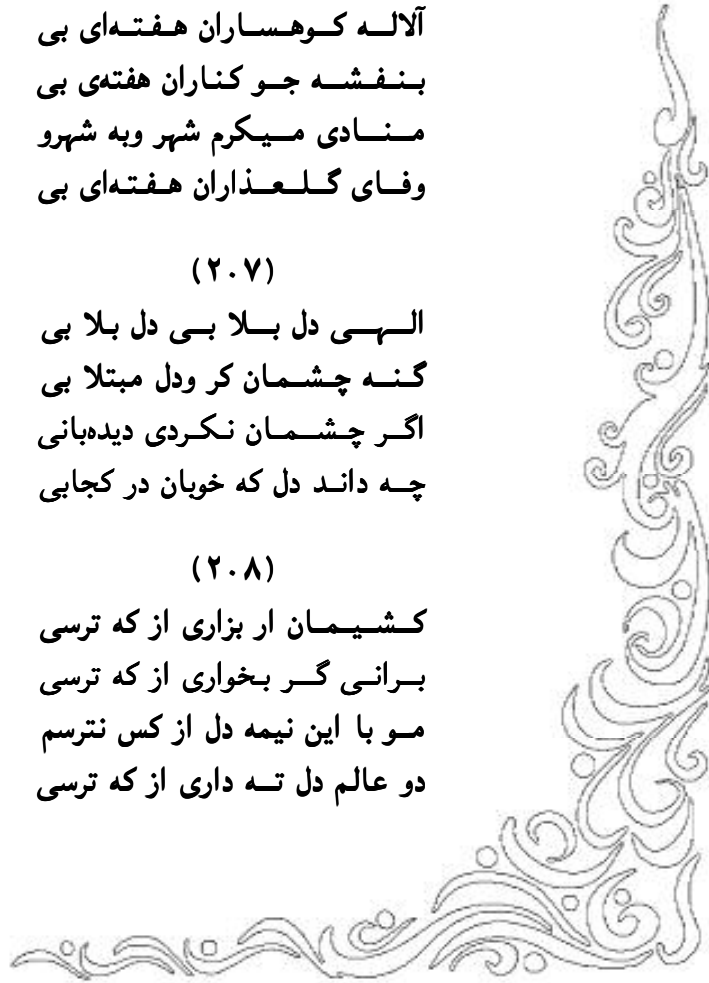
آلاله کوهساران هفته‌ای بی
 بنفشه جوکناران هفته‌ی بی
 منادی میکریم شهر و به شهر و
 وفای گل‌عذاران هفته‌ای بی

(۲۰۷)

الهی دل بلا بی دل بلا بی
 گنه چشمان کر و دل مبتلا بی
 اگر چشمان نکردی دیده‌بانی
 چه داند دل که خوبان در کجایی

(۲۰۸)

کشیمان ار بزاری از که ترسی
 برانی گر بخواری از که ترسی
 مو با این نیمه دل از کس نترسم
 دو عالم دل ته داری از که ترسی

(۲۰۵)

خوزیکا وی کھسی (ئەللاھ) وی یار بی
 کو (حمد) و (قل هو الله) کاروبار بی
 خوزیکا یی کو دائم دەر نھیژن
 بەهشتا خوش ئەوی بازار ووار بی

(۲۰۶)

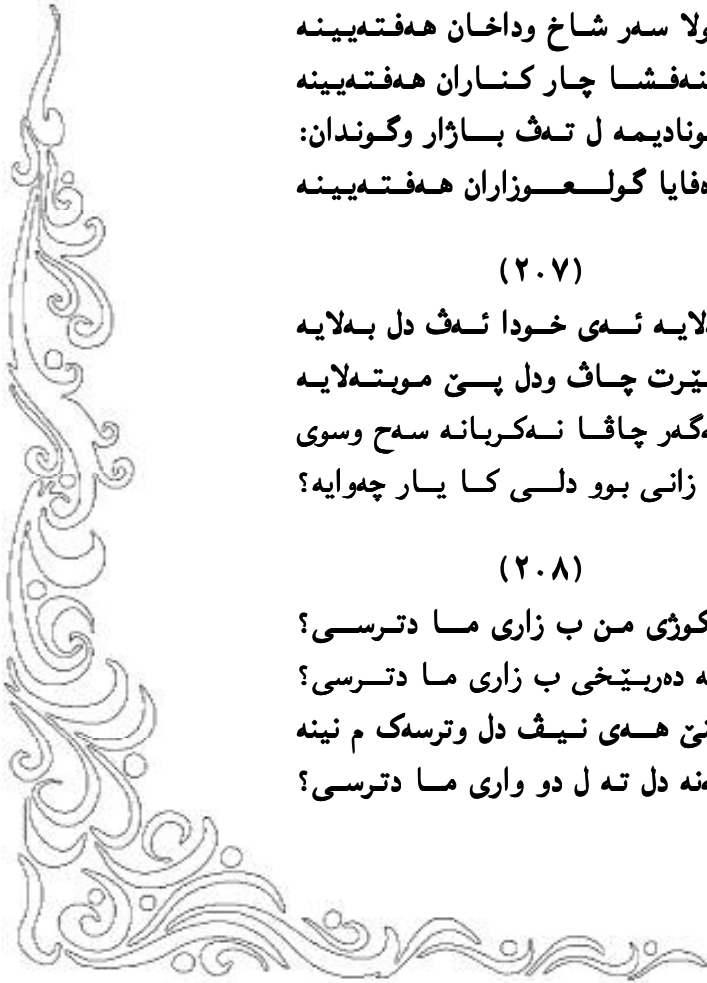
گولا سەر شاخ وداخان هەفتەیینە
 بنەفشا چار کناران هەفتەیینە
 موندیمە ل تەف باژار وگوندان:
 وەفایا گولەوزاران هەفتەیینە

(۲۰۷)

بەلایە ئەمی خودا ئەف دل بەلایە
 دنیرت چاڤ و دل پی موبتەلایە
 ئەگەر چاڤا نەکرانە سەح و سوی
 چ زانی بوو دلی کا یار چەوایە؟

(۲۰۸)

بکوژی من ب زاری ما دترسی؟
 مە دەریخی ب زاری ما دترسی؟
 منی هەمی نیف دل و ترسەک م نینە
 هەنە دل تە ل دو واری ما دترسی؟

(۲۰۹)

هر آن باغی که نخلش سر بدر بی
مدامش باغبون خونین جگر بی
بباید کنندش از بیخ و از بن
اگر بارش همه لعل و گهر بی

(۲۱۰)

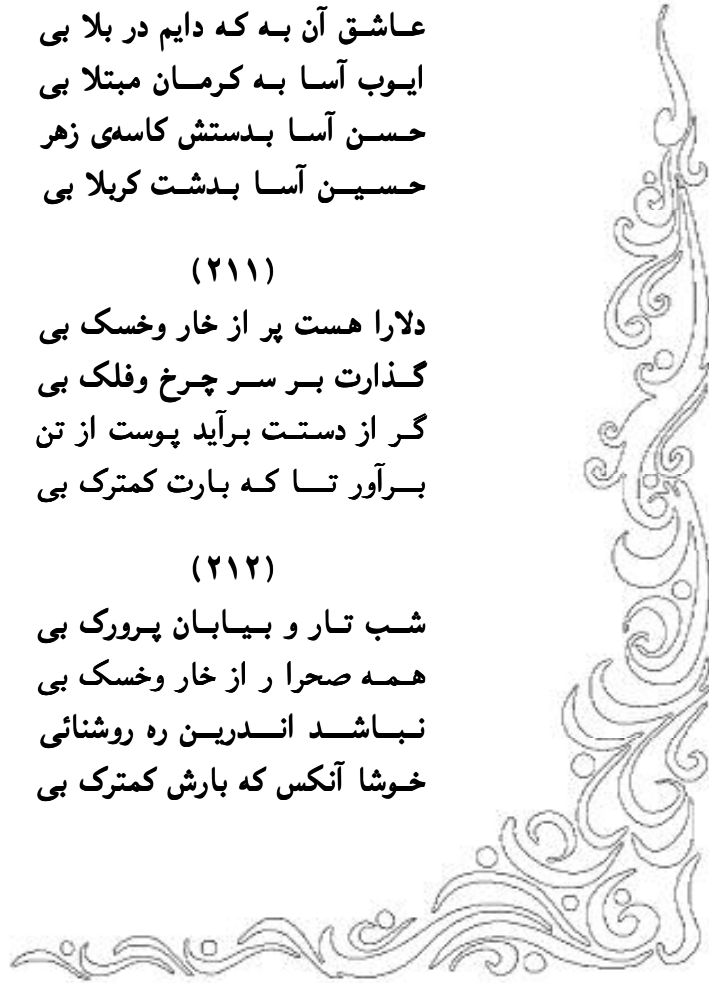
عاشق آن به که دایم در بلا بی
ایوب آسا به کرمان مبتلا بی
حسن آسا بدستش کاسه‌ی زهر
حسین آسا بدشت کریلا بی

(۲۱۱)

دلارا هست پر از خار و خشک بی
گذارت بر سر چرخ و فلک بی
گر از دستت برآید پوست از تن
برآور تا که بارت کمترک بی

(۲۱۲)

شب تار و بیابان پرورک بی
همه صحرا ر از خار و خشک بی
نباشد اندرین ره روشنائی
خوشا آنکس که بارش کمترک بی

(۲۰۹)

ل وی باغی شتل وی سهر ل دهر بی
خودان وی دئی برینداری جه گهر بی
ژ بن کو رانه بت وی خیر چو نینه
بهری وی گهر ههمی لهعل وگوهر بی

(۲۱۰)

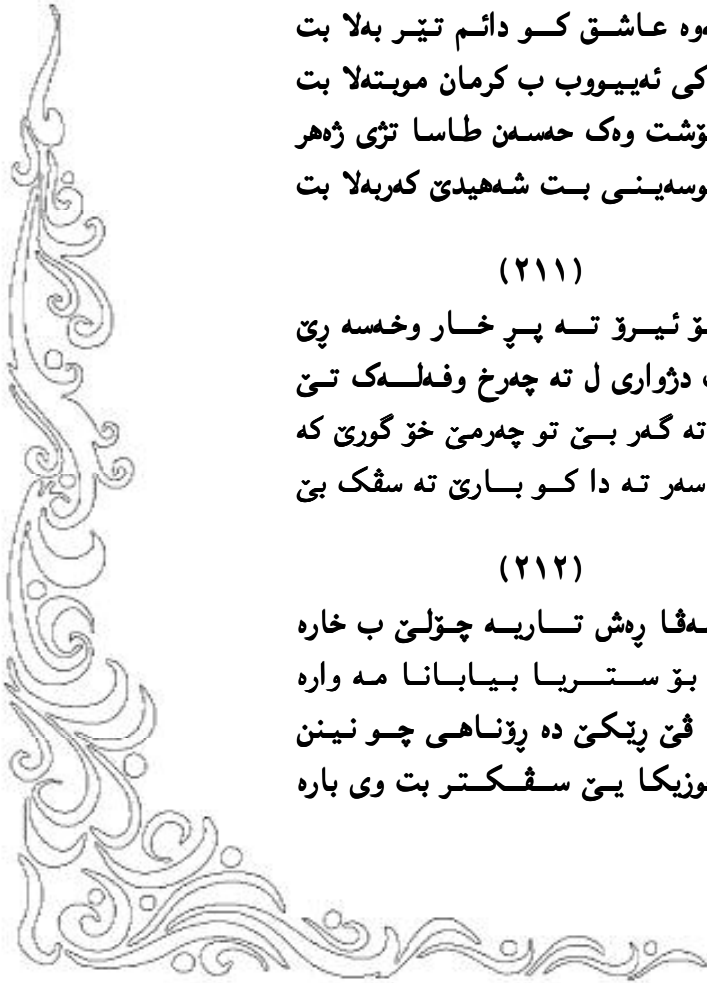
ئهوه عاشق کو دائم تیر بهلا بت
وهکی نهییوب ب کرمان مویتهلا بت
بنوشت وهک حسمن طاسا تژی ژهر
حوسهینی بت شهیدئ کهرهلا بت

(۲۱۱)

دلۆ ئیرۆ ته پر خار وخسه ری
ب دژواری ل ته چهرخ وفهلهک تی
ژ ته گهر بی تو چهرمی خو گوری که
ل سهر ته دا کو باری ته سقک بی

(۲۱۲)

شهقا رهش تاریه چۆلی ب خاره
ژ بو ستیریا بیابانا مه واره
د ئی ریکی ده رۆناهی چو نینن
خوزیکا یی سقکتر بت وی باره

(۲۱۳)

مسلسل زلف بر رخ ریته دیری
گل و سنبل بهم آمیته دیری
پریشان چون کری زلف دو تا را
بهر تاری دلی آویته دیری

(۲۱۴)

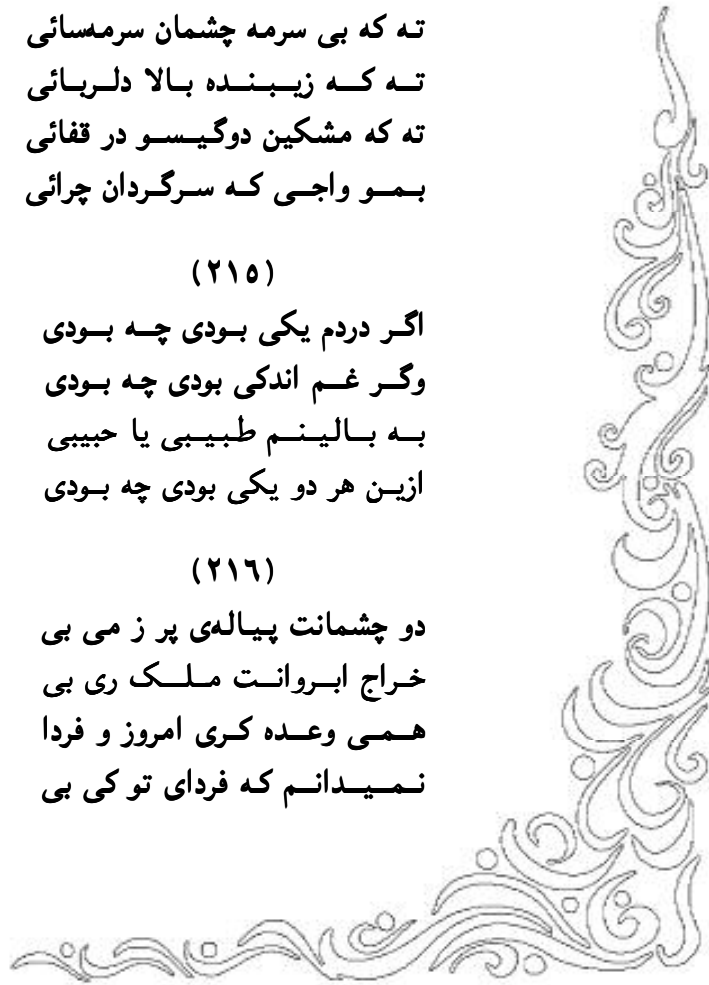
ته که بی سرمه چشمان سرمه‌سائی
ته که زیننده بالا دل‌ریائی
ته که مشکین دوگیسو در قفائی
بمو واجی که سرگردان چرائی

(۲۱۵)

اگر دردم یکی بودی چه بودی
وگر غم اندکی بودی چه بودی
به بالینم طیبی یا حبیبی
ازین هر دو یکی بودی چه بودی

(۲۱۶)

دو چشمانت پیاله‌ی پر ز می بی
خراج ابروانت ملک ری بی
همی وعده کری امروز و فردا
نمیدانم که فردای تو کی بی

(۲۱۳)

دبهردهی هەر ل بهر دیمی تو زولفا
 گول وسونبول ل ویرئ کهتنه خلفا
 دهما زولفی پهریشان تو دبهردهی
 دکهی نیچیر دلا تو ب تاری داڤا

(۲۱۴)

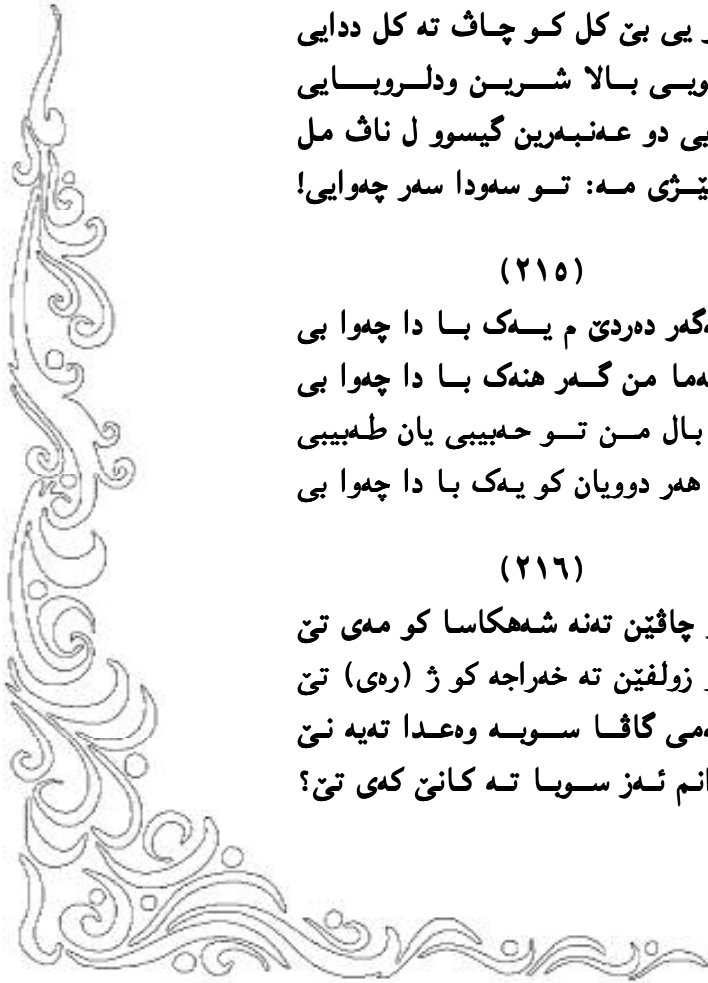
تویی بئ کل کو چاڤ ته کل ددایی
 تویی بالا شرین و دلروبایی
 تویی دو عنبرین گیسو ل ناڤ مل
 دبیتزی مه: تو سهودا سهر چهوایی!

(۲۱۵)

نهگهر دهر دئ م یهک با دا چهوا بی
 خه ما من گهر ههک با دا چهوا بی
 ل بال من تو چهیبی یان طهبیبی
 ژ ههر دوویان کو یهک با دا چهوا بی

(۲۱۶)

دو چاڤین ته نه شهکاسا کو مهی تی
 دو زولفین ته خهراجه کو ژ (رهی) تی
 ههمی گاڤا سو به وه عدا تهیه نی
 نزانم نهز سو با ته کانی کهی تی؟

(۲۱۷)

دلّم بی عندلیب خوشنوائی
 که مینالد ژ غم هر صبحگائی
 به شاخ گل سحر بلبل همیگفت
 که یارا بی وفایی بی وفائی

(۲۱۸)

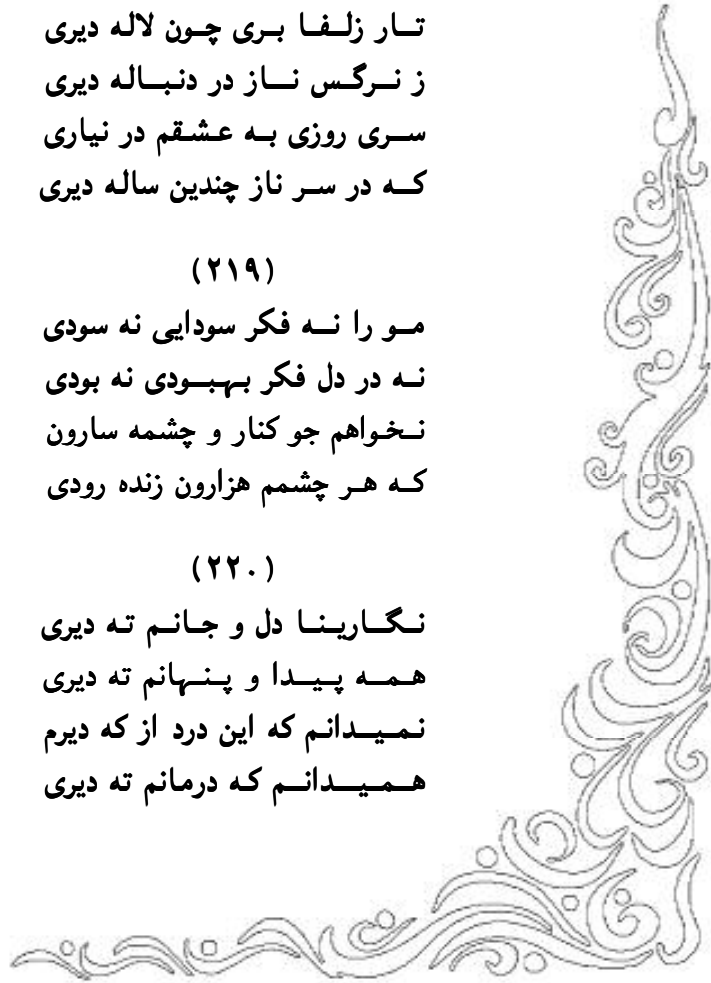
تار زلفا بری چون لاله دیری
 ز نرگس ناز در دنباله دیری
 سری روزی به عشقم در نیاری
 که در سر ناز چندین ساله دیری

(۲۱۹)

مورا نه فکر سودایی نه سودی
 نه در دل فکر بهبودی نه بودی
 نخواهم جو کنار و چشمه سارون
 که هر چشمم هزارون زنده رودی

(۲۲۰)

نگارینا دل و جانم ته دیری
 همه پیدا و پنهانم ته دیری
 نمیدانم که این درد از که دیرم
 همیدانم که درمانم ته دیری

(۲۱۷)

دلی من عنده لیبی خوش نهوایه
 سحرگاهها برینداری خهمایه
 ل هندائی گولی ئه هه دناالت
 کویارا بی وهفایه بی وهفایه

(۲۱۸)

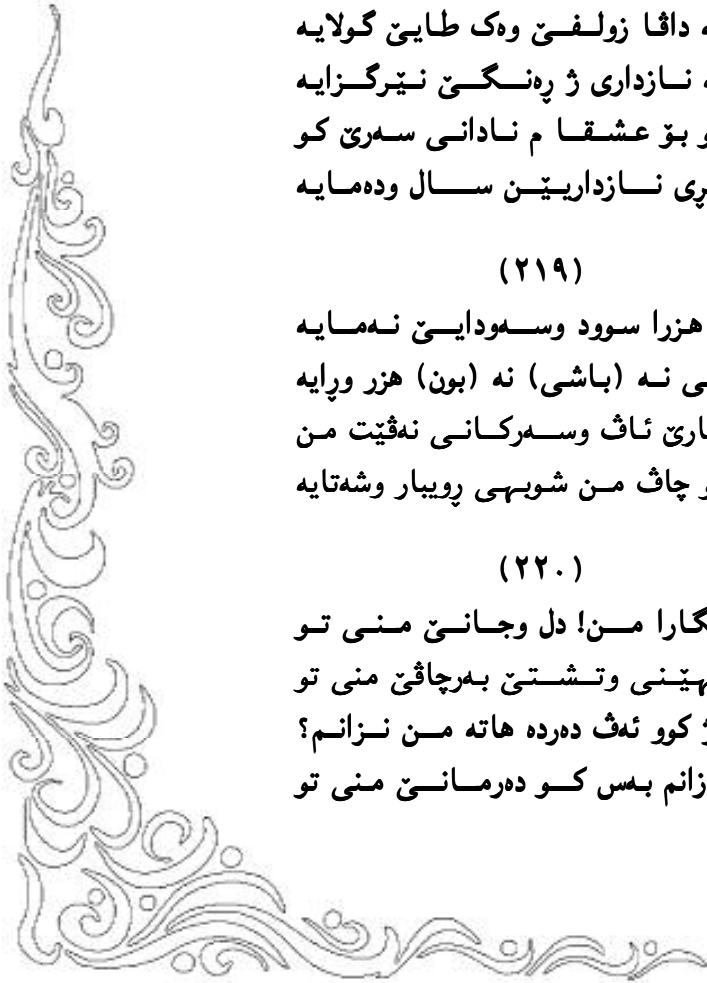
ته داڤا زولفی وهک طایی گولایه
 ته نازداری ژ پهنگی نیرگزایه
 تو بو عشقا م نادانی سهری کو
 پری نازداریتن سال ودهمایه

(۲۱۹)

م هزارا سوود وسهودایی نهمایه
 دلی نه (باشی) نه (بون) هزر وپایه
 کناری ئاڤ وسهرکانی نهقییت من
 کو چاڤ من شوپهی رویبار وشهتایه

(۲۲۰)

نگارا من! دل وجانی منی تو
 نهینی وتشتی بهرچاڤی منی تو
 ژ کوو ئهڤ دهرده هاته من نزانم؟
 دزانم بهس کو دهرمانی منی تو

(۲۲۱)

غم عالم نصیب جان ما بی
 به درد ما فراغت کیمیا بی
 رسد آخر به درمان درد هرکس
 دل ما بی که دردش بیدوا بی

(۲۲۲)

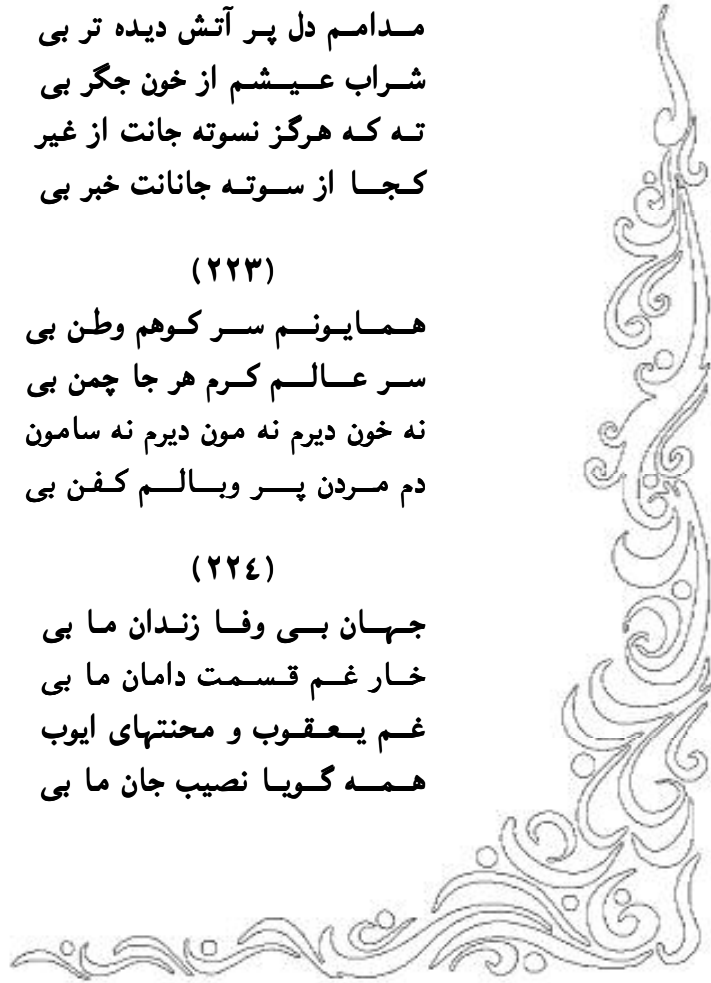
مدامم دل پر آتش دیده تر بی
 شراب عیشم از خون جگر بی
 ته که هرگز نسوته جانت از غیر
 کجا از سوته جانانت خبر بی

(۲۲۳)

همایونم سر کوهم وطن بی
 سر عالم کرم هر جا چمن بی
 نه خون دیرم نه مون دیرم نه سامون
 دم مردن پر وبالم کفن بی

(۲۲۴)

جهان بی وفا زندان ما بی
 خار غم قسمت دامن ما بی
 غم یعقوب و محنتهای ایوب
 همه گویا نصیب جان ما بی

(۲۲۱)

خەما ئىي عالەمى بارا مە ماىه
 ژ بۆ دەردى م دلېەر كىمىايە
 ھەما دىتن ژ بۆ دەردى خۆ دەرمان
 تىنى دەردى دلى من بى دەواىه

(۲۲۲)

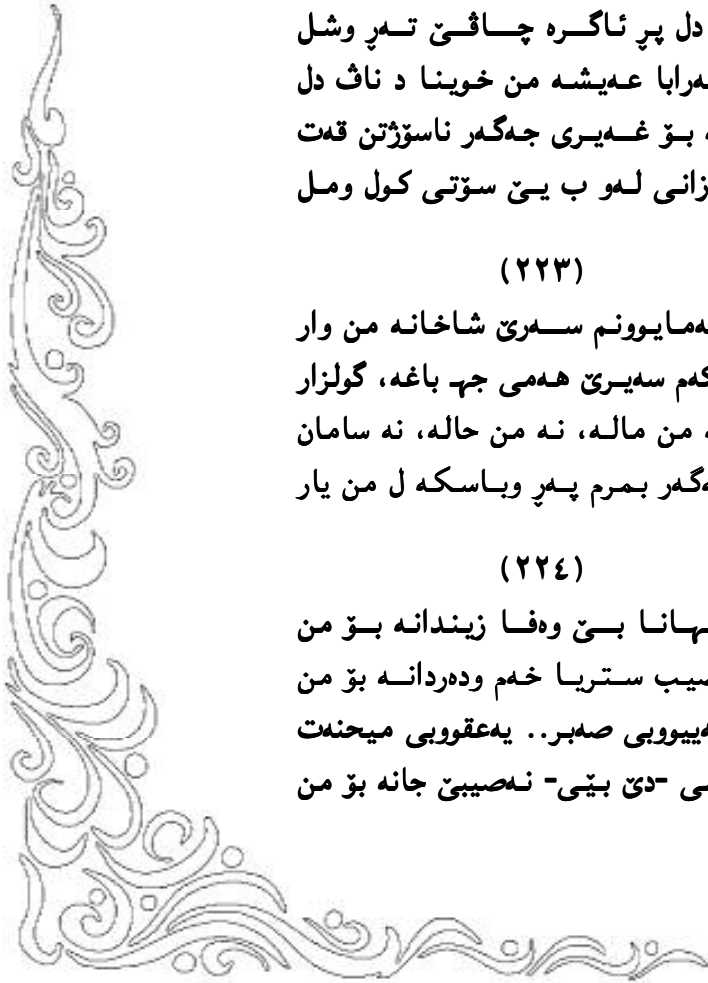
م دل پېر ئاگرە چاقى تەپ وشل
 شەرابا عەيشە من خوينا د ناڧ دل
 تە بۆ غەيىرى جەگەر ناسۆژتن قەت
 نەزانى لەو ب يى سۆتى كول ومىل

(۲۲۳)

ھەمايونم سەرى شاخانە من وار
 دكەم سەيىرى ھەمى جە باغە، گولزار
 نە من مالە، نە من حالە، نە سامان
 ئەگەر بمرم پەپ وباسكە ل من يار

(۲۲۴)

جىھانا بى وەفا زىندانە بۆ من
 نەصیب ستىريا خەم و دەردانە بۆ من
 ژ ئەيىووى صەبر.. يە عقووى مىحنەت
 ھەمى -دئ بىيى- نەصیبى جانە بۆ من

(۲۲۵)

همه بنده تنم مانند نی بی
 مدامم درد هجرانت ز بی بی
 مرا سوز و گدازه تا قیامت
 خدا ذونه قیامت تا بکی بی

(۲۲۶)

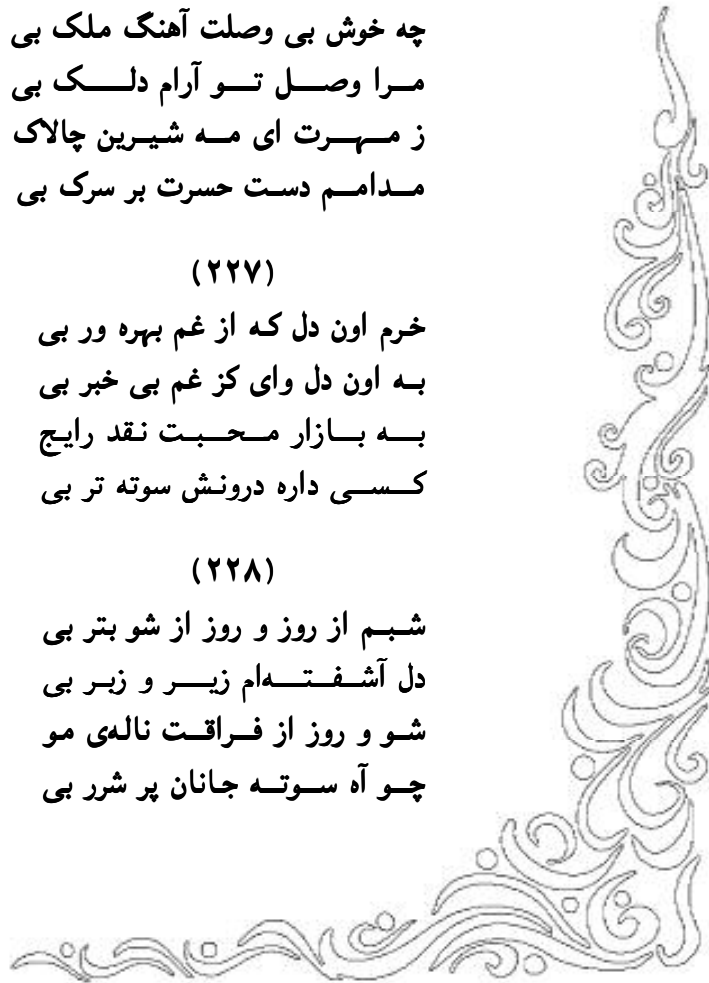
چه خوش بی وصلت آهنگ ملک بی
 مرا وصل تو آرام دلک بی
 ز مهرت ای مه شیرین چالاک
 مدامم دست حسرت بر سرک بی

(۲۲۷)

خرم اون دل که از غم بهره ور بی
 به اون دل وای کز غم بی خبر بی
 به بازار محبت نقد رایج
 کسی داره درونش سوته تر بی

(۲۲۸)

شبنم از روز و روز از شو بتر بی
 دل آشفته‌ام زیر و زیر بی
 شو و روز از فراق ناله‌ی مو
 چو آه سوته جانان پر شرر بی

(۲۲۵)

م هیزا لهش ههمی تشبیهی نهی بی
 م دهردی هجرهتی همر پهی ب پهی بی
 شهوات وسوتنه من تا قیامت
 خودا زانت قیامت کا دئی کهی بی

(۲۲۶)

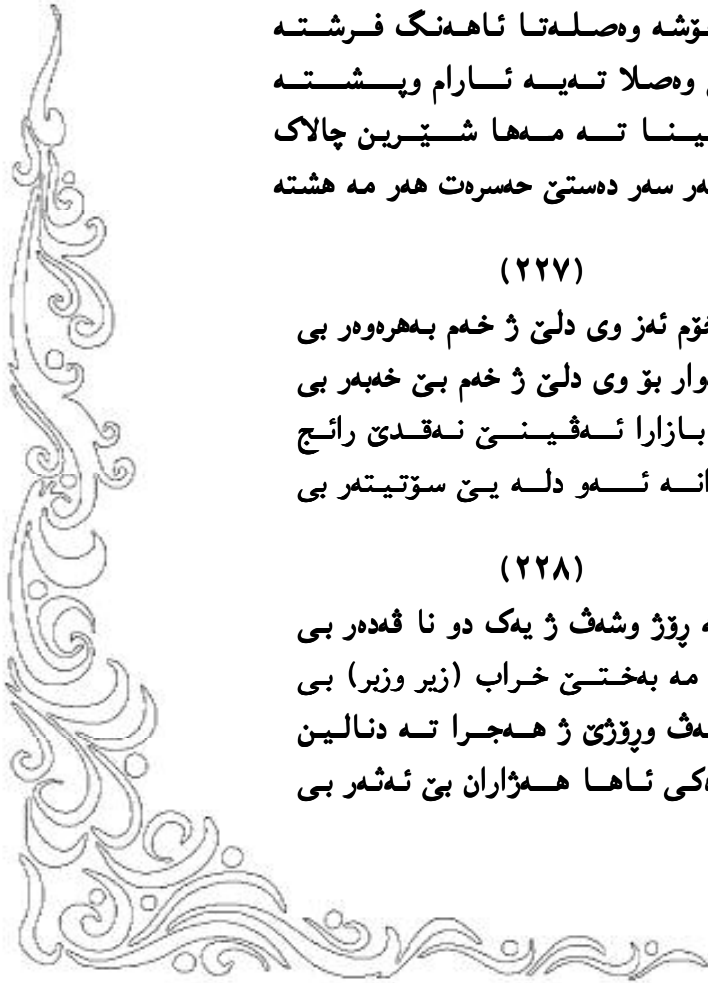
چ خوشه وهصله تا ناهنگ فرشته
 دلی وهصلا تهیه نارام وپشته
 ژ ئینا ته مهها شیرین چالاک
 ل سهر سهر دهستی حسرت همر مه هشته

(۲۲۷)

بخوم ئمز وی دلی ژ خهم بههره وهر بی
 هوار بو وی دلی ژ خهم بی خهبر بی
 ل بازارا ئهئینی نهقدی رائج
 بزانه ئهو دله یی سوتیتهر بی

(۲۲۸)

مه رۆژ وشهف ژ یهک دو نا قدهر بی
 ل مه بهختی خراب (زیر وزیر) بی
 شهف ورۆژی ژ هجره ته دنالین
 وهکی ئاها ههژاران بی ئهشر بی

(۲۲۹)

خور آئین چهره‌ات افروخته‌تر بی
 به جانم تیر عشقت دوته‌تر بی
 چرا خال رخت دونی سیاهه؟
 هرآن نزدیک خور بی سوته‌تر بی

(۲۳۰)

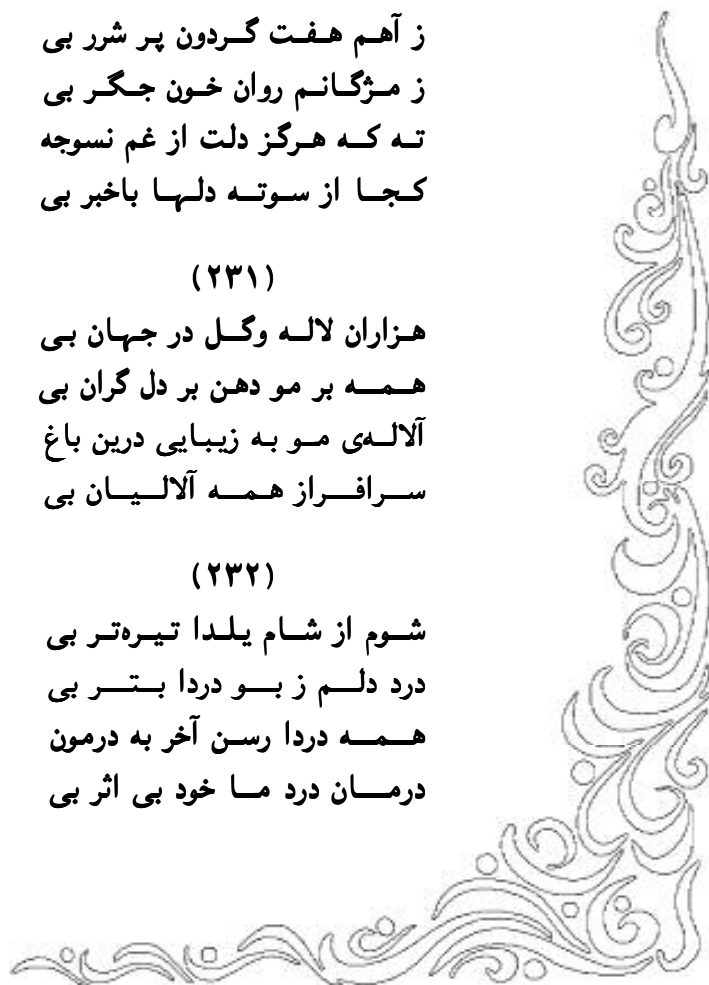
ز آهم هفت گردون پر شرر بی
 ز مژگانم روان خون جگر بی
 ته که هرگز دلت از غم نسوجه
 کجا از سوته دلها باخبر بی

(۲۳۱)

هزاران لاله و گل در جهان بی
 همه بر مو دهن بر دل گران بی
 آلاله‌ی مو به زیبایی درین باغ
 سرافراز همه آلالیان بی

(۲۳۲)

شوم از شام یلدا تیره‌تر بی
 درد دلم ز بو دردا بتر بی
 همه دردا رسن آخر به درمون
 درمان درد ما خود بی اثر بی

(۲۲۹)

ته گهشتر بت رویی عهکسا وی رۆژه
مه کوورتر بت برینا جان دسۆژه
دزانی بو پرهشه خالا رویی ته؟
دسۆژت یی پتر نیتزیکی رۆژه

(۲۳۰)

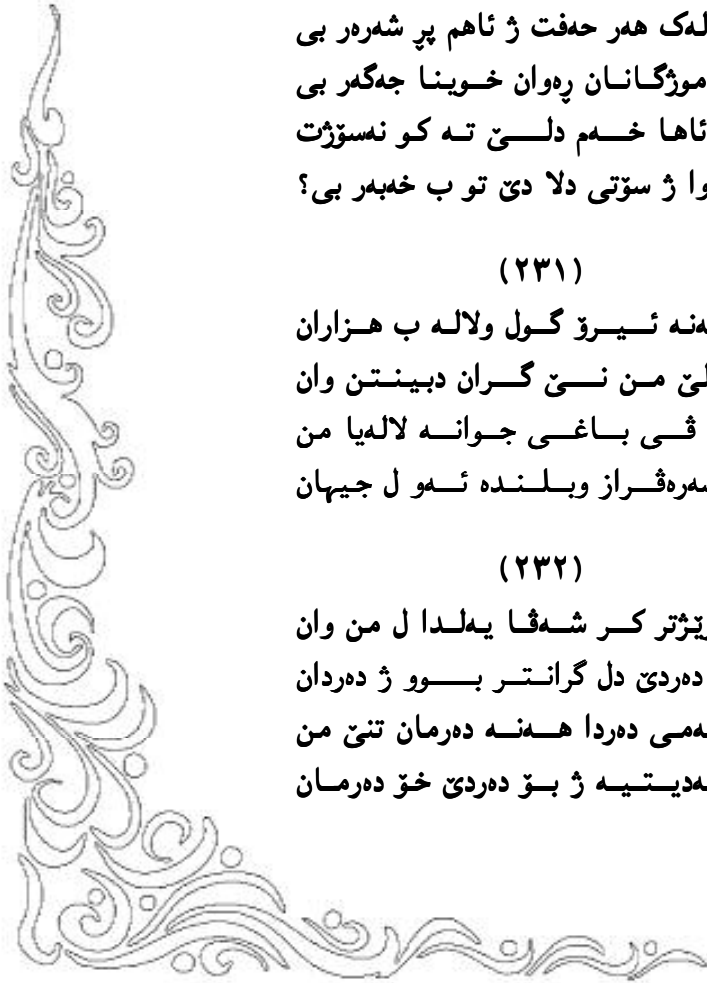
فلهک ههر هفت ژ ئاهم پر شههر بی
ژ موژگانان رهوان خوینا جهگهر بی
ژ ئاها خهم دلئی ته کونهسۆژت
چهوا ژ سۆتی دلا دئی تو ب خهبر بی؟

(۲۳۱)

ههنه ئیرۆ گول ولاله ب هزاران
دلئی من نئی گران دبینتن وان
ل ئی باغی جوانه لالهیا من
سهرهقراز وبلنده ئهول جیهان

(۲۳۲)

دریژتر کر شهقا یهلدا ل من وان
م دهردی دل گرانتتر بوو ژ دهردان
ههمی دهردا ههنه دهرمان تنی من
نهدیته ژ بو دهردی خو دهرمان

(۲۳۳)

شبی کان نازنینم در بر آیو
گذشته عمرم از نو بر سر آیو
همه شو دیده‌ی مو تا سحرگاه
بره باشد که یارم از در آیو

(۲۳۴)

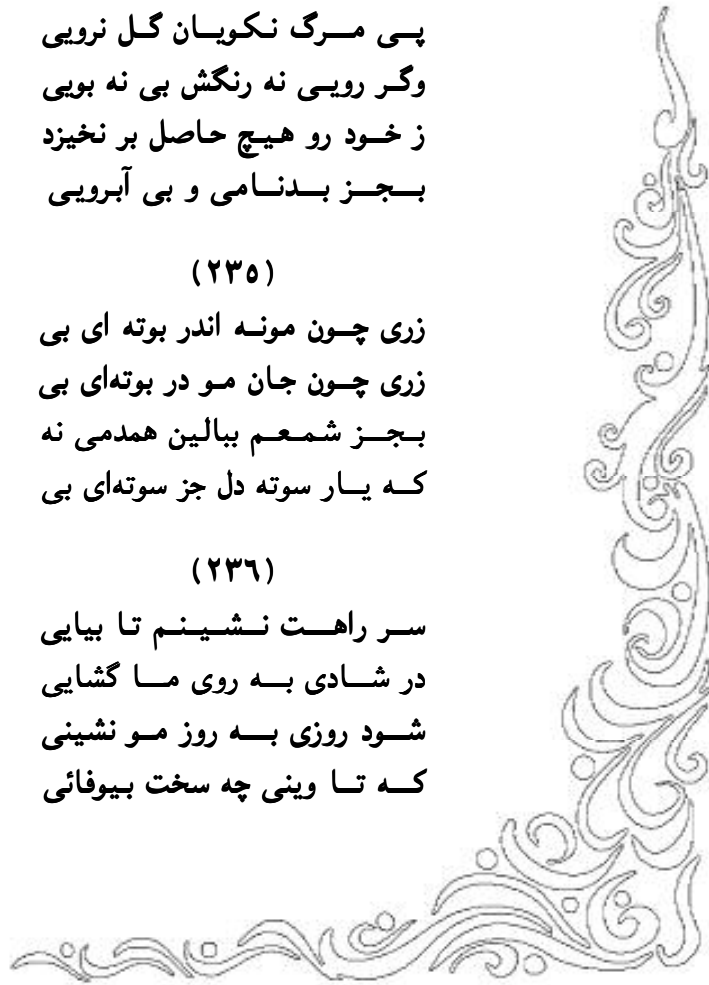
پی مرگ نکویان گل نرویی
وگر رویی نه رنگش بی نه بویی
ز خود رو هیچ حاصل بر نخیزد
بجز بدنمای و بی آبرویی

(۲۳۵)

زری چون مونه اندر بوته ای بی
زری چون جان مو در بوته‌ای بی
بجز شمعم بیالین همدمی نه
که یار سوته دل جز سوته‌ای بی

(۲۳۶)

سر راهت نشینم تا بیایی
در شادی به روی ما گشایی
شود روزی به روز مو نشینی
که تا وینی چه سخت بیوفایی

(۲۳۳)

شهڻا ڪو نازهنينا من ڙ دهر تي
 سهر ونوي تازه عومرهڪ من ب سهر تي
 ل دیدارا مهه بيٽي ڪو جارهڪي تو
 م بهر لتيهه همي شهڻ تا سههر تي

(۲۳۴)

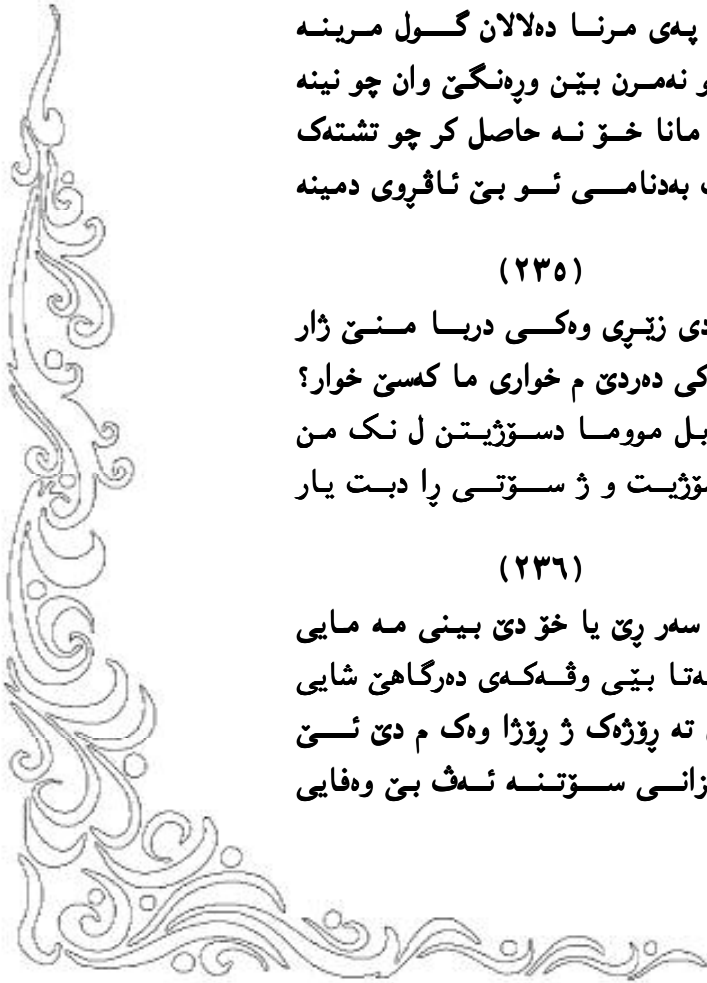
ل پهي مرنا دهلالان گول مرينه
 ڪو نه مرن بيتن ورهنگي وان چو نينه
 ڙ مانا خونه حاصل ڪر چو تشتهڪ
 ب بهدنامي ٿو بي ٿاڻپوي دمينه

(۲۳۵)

نهدی زڙپري وهڪي دريا مني ڙار
 وهڪي دهردي م خواري ما ڪهسي خوار؟
 ڙ بل مووما دسوڙيٽن ل نڪ من
 دسوڙيٽ و ڙ سوڙيٽي را دبت يار

(۲۳۶)

ل سهر پي يا خوڏي بيني مهه مايي
 ههتا بيٽي وڻهڪهي دهرگاهي شايي
 ل ته پڙهڪ ڙ پڙا وهڪ م دي ٿي
 بزاني سوڙنه ٿهڻ بي وهفائي

(۲۳۷)

زشورانگیزی چرخ و فلک بی
 که دایم چشم بختم پر نمک بی
 دمامم دود آهم تا سما بی
 پیای سیل اشکم تا سمک بی

(۲۳۸)

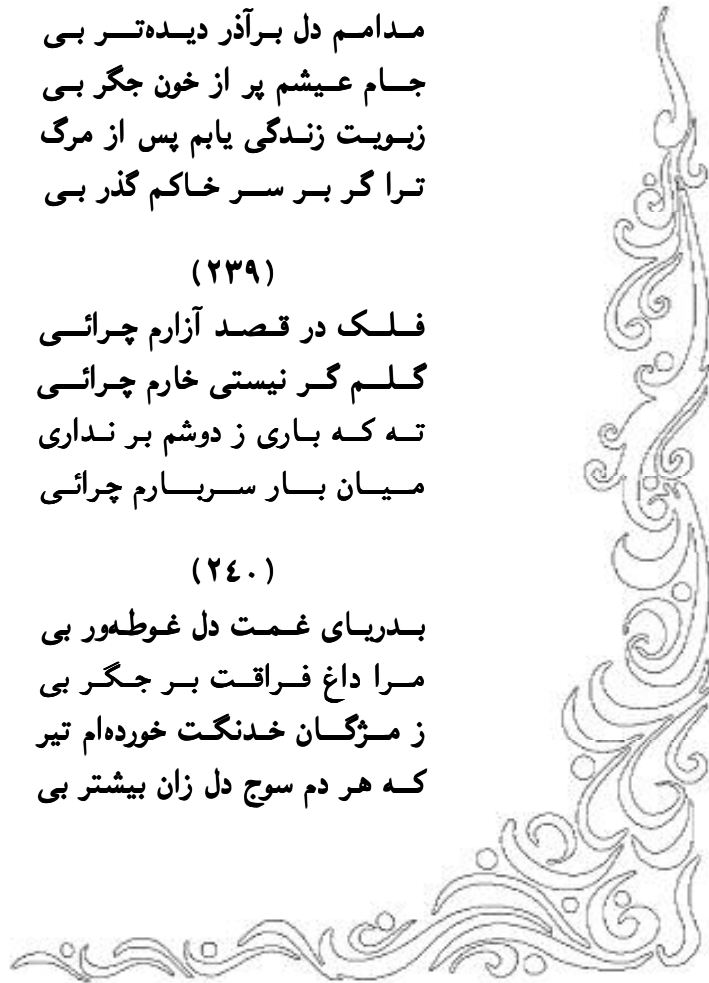
مدامم دل برآذر دیده‌تر بی
 جام عیشم پر از خون جگر بی
 زبویت زندگی یابم پس از مرگ
 ترا گر بر سر خاکم گذر بی

(۲۳۹)

فلک در قصد آزارم چرائی
 گلم گر نیستی خرم چرائی
 ته که باری ز دوشم بر نداری
 میان بار سربارم چرائی

(۲۴۰)

بدریای غمت دل غوطهور بی
 مرا داغ فراقتم بر جگر بی
 ز مژگان خدنگت خورده‌ام تیر
 که هر دم سوچ دل زان بیشتر بی

(۲۳۷)

ژ میژده عاده تی چهرختی نهوه من
 ههمی گاڤا ژ خوینتی چاڤ تژی بن
 مودامتی نال وئاھ من بهر سهما بی
 ژ گریا من لههیی ولیمشت رابن

(۲۳۸)

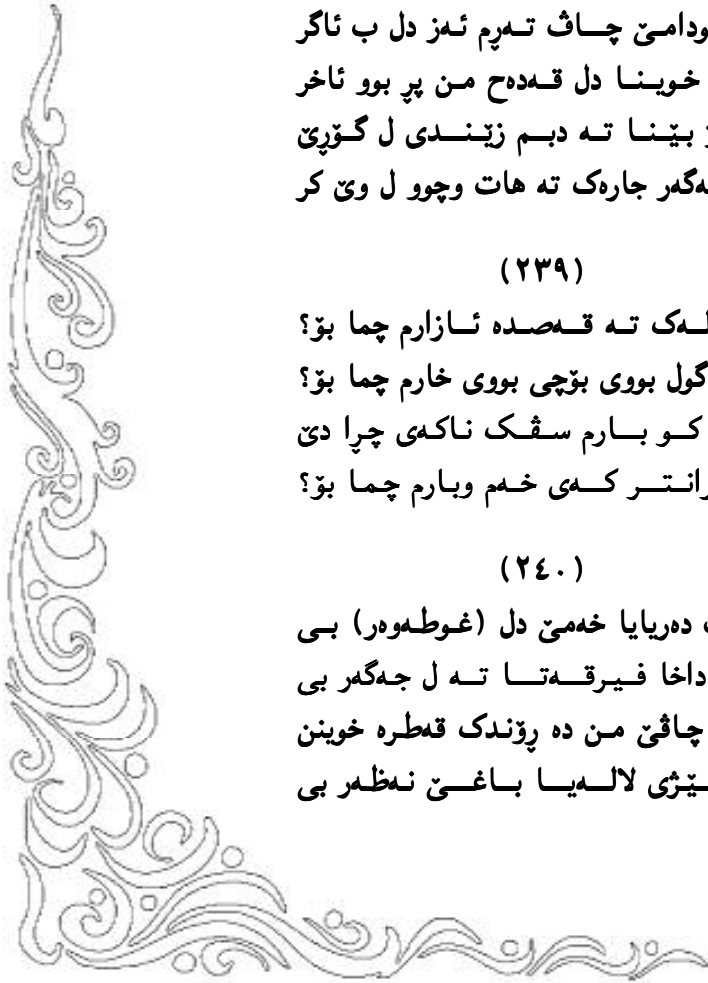
مودامتی چاڤ تهریم نهز دل ب ناگر
 ژ خوینا دل قهدهح من پر بوو ناخر
 ژ بینا ته دبم زیندی ل گۆرئی
 نهگر جارهک ته هات وچوو ل وئی کر

(۲۳۹)

فهلک ته قهصده نازارم چما بۆ؟
 نه گول بووی بۆچی بووی خارم چما بۆ؟
 تو کو بارم سڤک ناکهی چرا دئی
 گرانتتر کهی خهم وبارم چما بۆ؟

(۲۴۰)

ب ده ریایا خهمتی دل (غوطهوه ر) بی
 م داخا فیرقه تا ته ل جهگر بی
 د چاڤتی من ده رۆندک قهطره خوینن
 دبیتی لالهیا باغتی نهظر بی

(۲۴۱)

دلی نازک مثال شیشه‌ام بی
 اگر آهی کشم اندیشه‌ام بی
 سرشکم گر بود خونین عجب نی
 مو آن دارم که در خون ریشه‌ام بی

(۲۴۲)

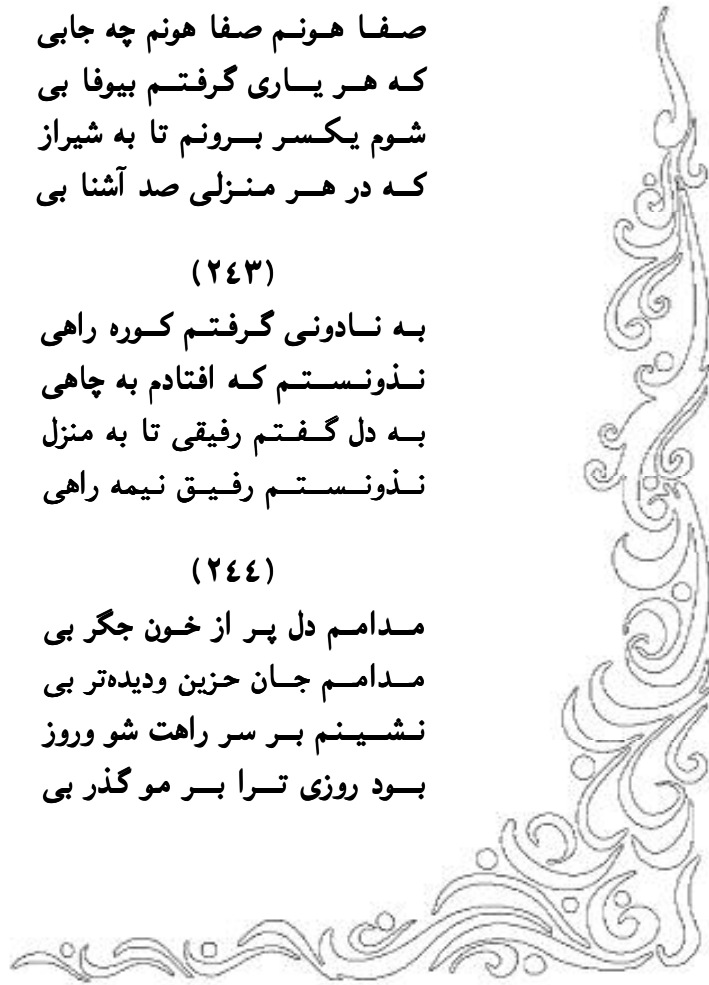
صفا هونم صفا هونم چه جایی
 که هر یاری گرفتم بیوفا بی
 شوم یکسر برونم تا به شیراز
 که در هر منزلی صد آشنا بی

(۲۴۳)

به نادونی گرفتم کوره راهی
 نذونستم که افتادم به چاهی
 به دل گفتم رفیقی تا به منزل
 نذونستم رفیق نیمه راهی

(۲۴۴)

مدامم دل پر از خون جگر بی
 مدامم جان حزین و دیده‌تر بی
 نشینم بر سر راهت شو و روز
 بود روزی ترا بر مو گذر بی

(۲۴۱)

وهکی شیشا تهنک دل نازکه من
ژ ئاهئی ئەز دترسم هویر ببیتن
عهجەب نینه ئەگەر رۆندک م بێن خوین
ئەزم دارا د نافت خوینئی رهه وبن

(۲۴۲)

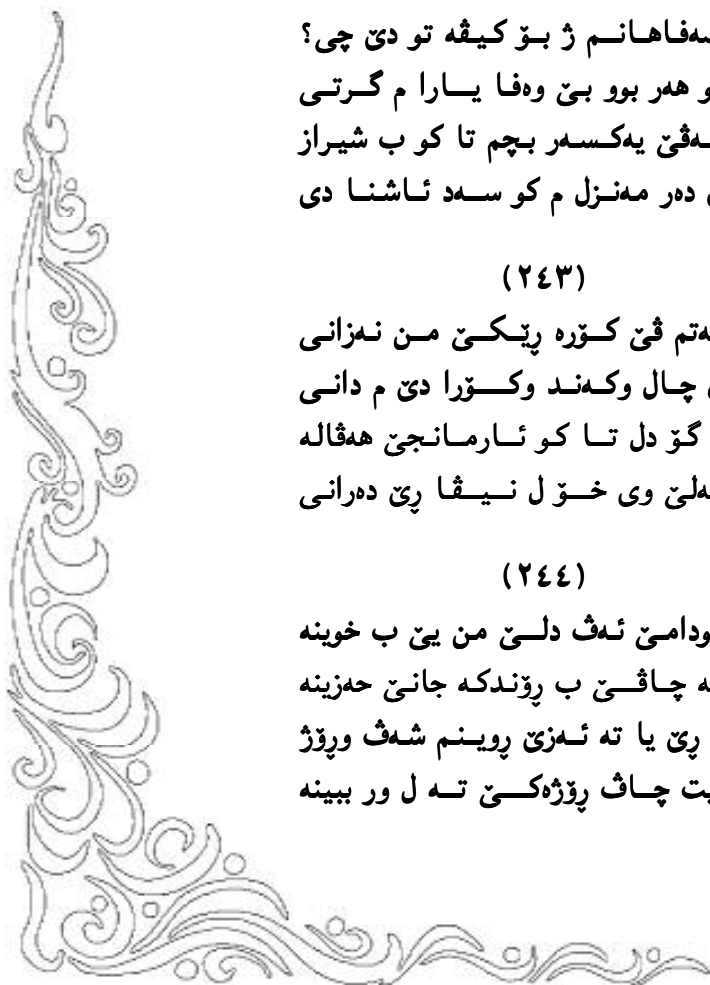
صهفاهانم ژ بو کیشه تو دئی چی؟
کو هەر بوو بئی وهفا یارا م گرتی
شەقی یهکسههه بچم تا کو ب شیراز
ل دەر مهنزل م کو سههه ئاشنا دی

(۲۴۳)

کهتم ئی کۆره پیکئی من نهزانی
ل چال وکهند وکۆرا دئی م دانی
م گو دل تا کو ئارمانجی ههئاله
بهئی وی خۆ ل نیئا ری دهرانی

(۲۴۴)

مودامی ئەف دلی من بئی ب خوینه
مه چائی ب رۆندکه جانی ههزینه
ل ری یا ته ئەزی روینم شهف وروژ
دبت چاڤ رۆژهکی ته ل ور ببینه

(۲۴۵)

سیه بختم که بختم واژگون بی
سیه روجم که روجم سرنگون بی
شدم آواره‌ی کوی محبت
زدست دل که یارب غرق خون بی

(۲۴۶)

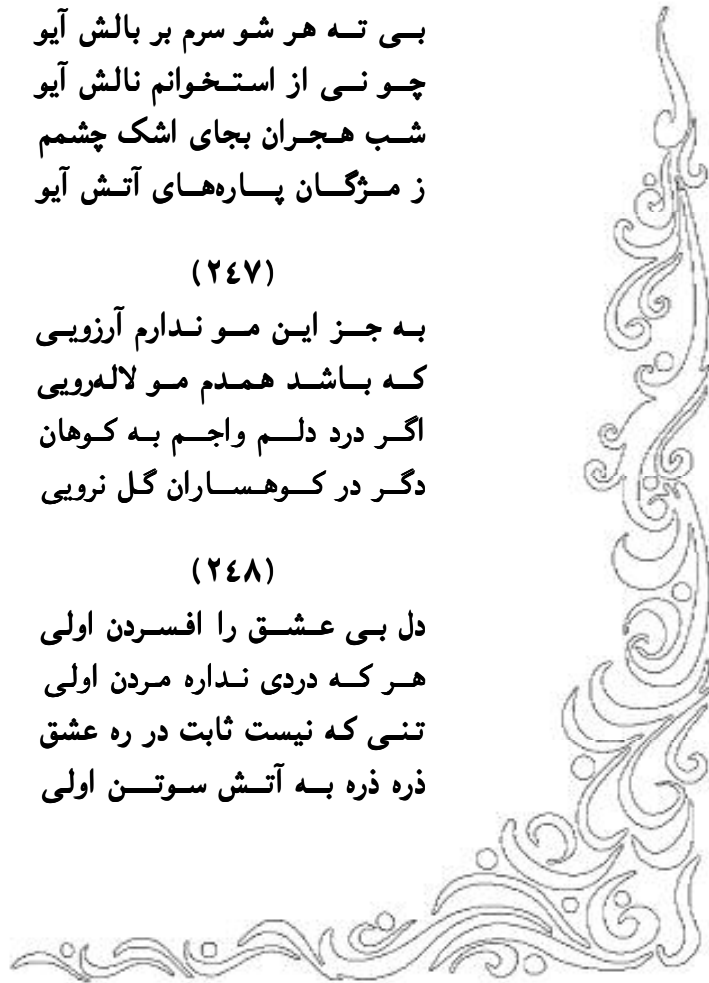
بی ته هر شو سرم بر بالش آیو
چونی از استخوانم نالش آیو
شب هجران بجای اشک چشم
ز مژگان پاره‌های آتش آیو

(۲۴۷)

به جز این موندارم آرزویی
که باشد همدم موله‌رویی
اگر درد دلم واجم به کوهان
دگر در کوهساران گل نرویی

(۲۴۸)

دل بی عشق را افسردن اولی
هر که دردی نداره مردن اولی
تنی که نیست ثابت در ره عشق
ذره ذره به آتش سوتن اولی

(۲۴۵)

ل من قاشی گهرا بهختی منی رهش
 ژ رهش تاریتره رۆژا مه یا گهش
 ئەزم ئاوارهیی واری مهحبهت
 ژ دهستی دل ب خوینی غمرقه من بهش

(۲۴۶)

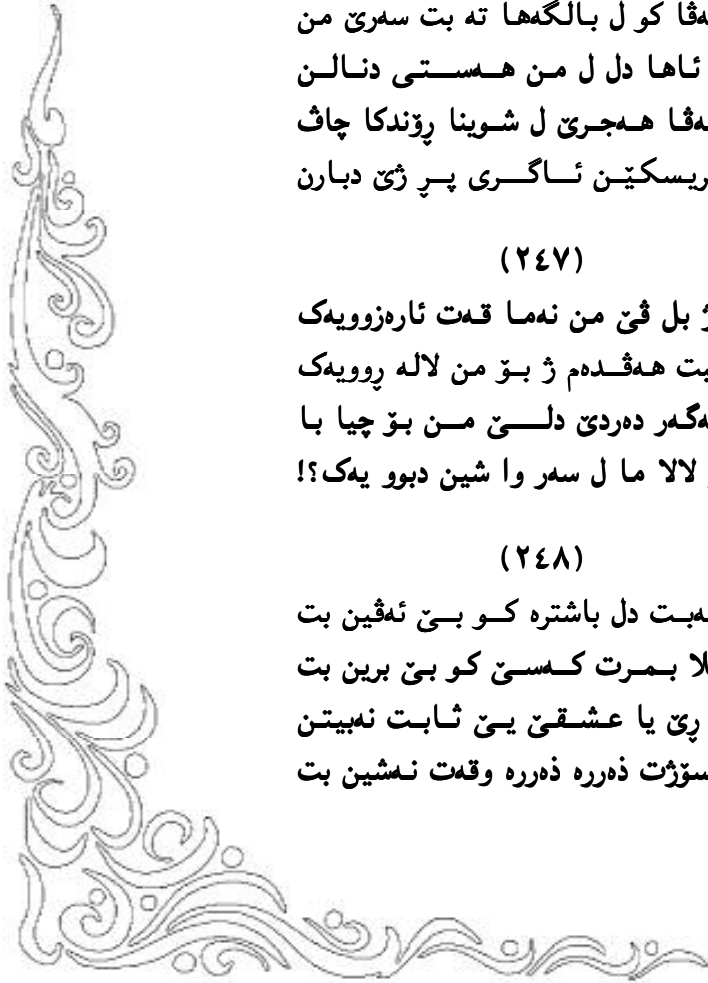
شهقا کول بالگهها ته بت سهری من
 ژ ئاها دل ل من ههستی دنالن
 شهقا ههجرئ ل شوینا رۆندکا چاڭ
 چریسکین ئاگری پر ژئ دبارن

(۲۴۷)

ژ بل ئئی من نهما قهت ئارهزوویهک
 بیت ههقهدهم ژ بو من لاله روویهک
 نهگهر دهردی دلی من بو چیا با
 ژ لالا مال سهر وا شین دبوو یهک!؟

(۲۴۸)

نهبت دل باشته کو بی ئەقین بت
 بلا بمرت کهستی کو بی برین بت
 د ری یا عشقی یی ثابت نهبتن
 بسۆژت زهره زهره وقت نهشین بت

(۲۴۹)

من دل سوته را لایق ندونی
 که در دیوان عشاقست بخونی
 هزارون بارم از خونی ببو کم
 ز تو زیرا که بحر بیکرونی

(۲۵۰)

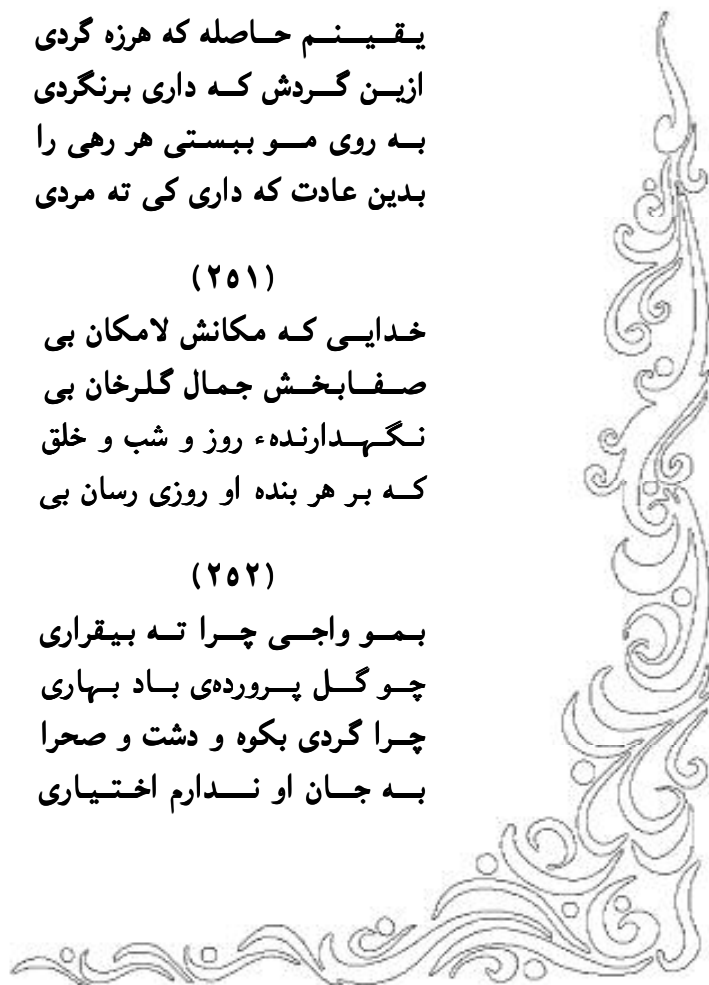
یقینم حاصله که هرزه گردی
 ازین گردش که داری برنگردی
 به روی مو ببستی هر رهی را
 بدین عادت که داری کی ته مردی

(۲۵۱)

خدایی که مکانش لامکان بی
 صفابخش جمال گلرخان بی
 نگهدارندهء روز و شب و خلق
 که بر هر بنده او روزی رسان بی

(۲۵۲)

بمو واجی چرا ته بیقراری
 چو گل پروردهی باد بهاری
 چرا گردی بکوه و دشت و صحرا
 به جان او ندارم اختیاری

(۲۴۹)

منی سۆتی تو گهر لاتیق نهینی
 ژ بۆ دیوانی عوششاقان بخوینی
 هزار جارن بخوینی تو مه کیمه
 تو بهحرا بی بنی وهک خو دمینی

(۲۵۰)

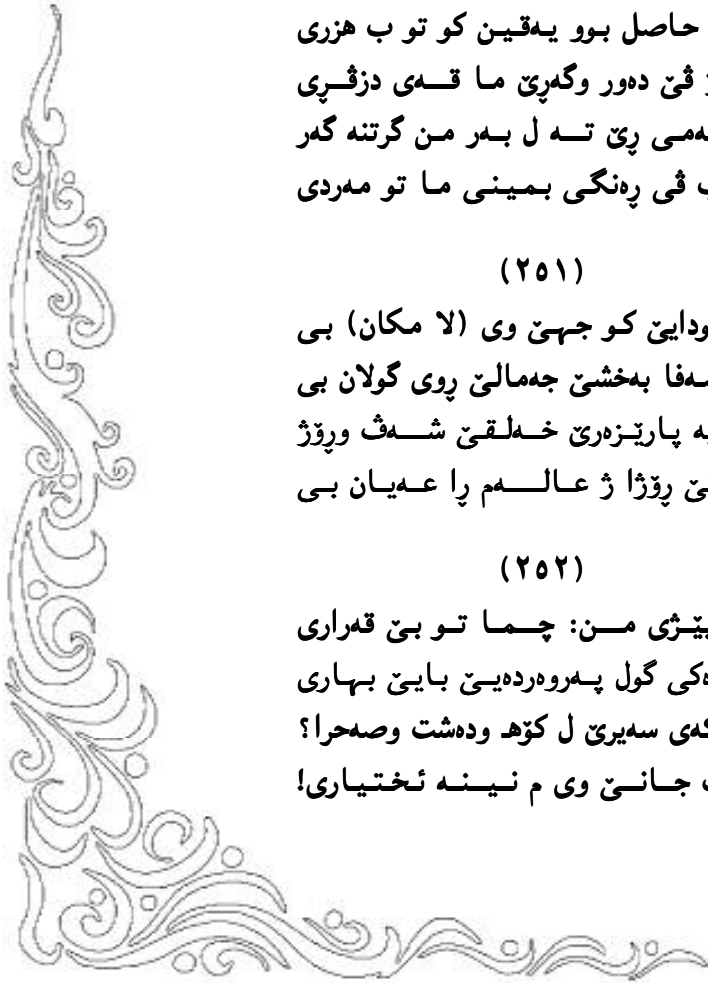
م حاصل بوو یهقین کو تو ب هزری
 ژ ئی دهور وگهری ما قهی دزئیری
 ههمی ری ته ل بهر من گرتنه گهر
 ب ئی پهنگی بمینی ما تو مردی

(۲۵۱)

خودایی کو جهی وی (لا مکان) بی
 صهفا بهخشی جهمالی روی گولان بی
 دبه پاریزه ری خهلقی شهف وروژ
 دئی روژا ژ عالم را عهیان بی

(۲۵۲)

دبیزی من: چما تو بی قهراری
 وهکی گول پهروه ردهیی بایی بهاری
 دکهی سهیری ل کوھ ودهشت وصهرا!
 ب جاننی وی م نینه ئختیاری!

(۲۵۳)

نپنداری که بستان خوشترم بی
 سرم بو گوی میدان خوشترم بی
 چو گلخن تار و تاریکه به چشم
 گلستان بی ته زندان خوشترم بی

(۲۵۴)

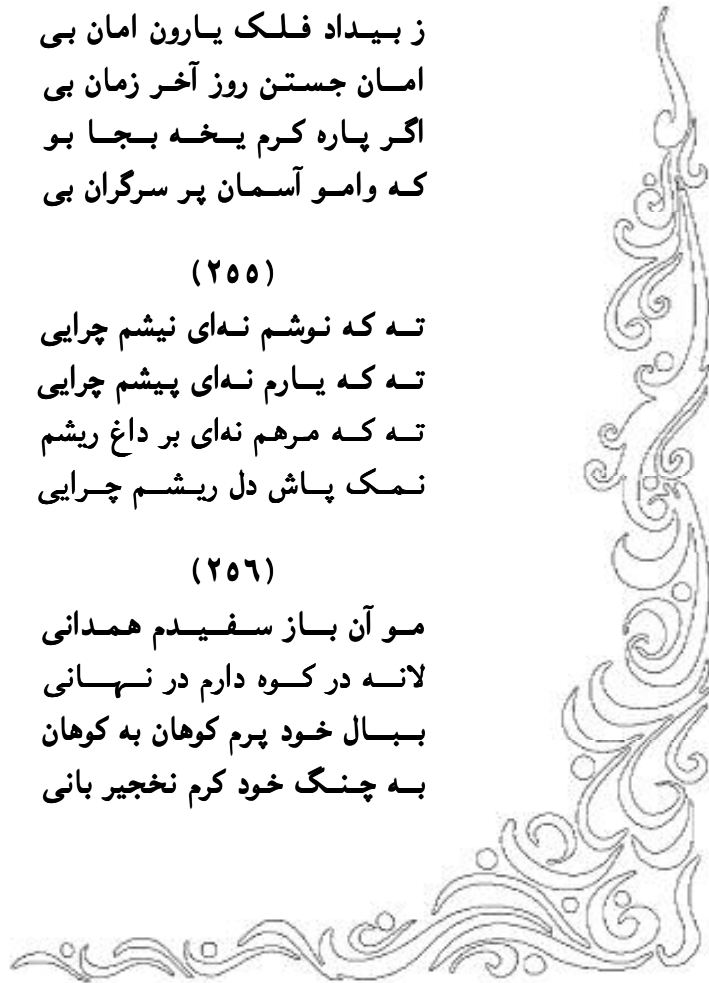
ز بیداد فلک یارون امان بی
 امان جستن روز آخر زمان بی
 اگر پاره کرم یخه بجا بو
 که وامو آسمان پر سرگران بی

(۲۵۵)

ته که نوشم نه‌ای نیشم چرایی
 ته که یارم نه‌ای پیشم چرایی
 ته که مرهم نه‌ای بر داغ ریشم
 نمک پاش دل ریشم چرایی

(۲۵۶)

مو آن باز سفیدم همدانی
 لانه در کوه دارم در نهانی
 ببال خود پریم کوهان به کوهان
 به چنگ خود کرم نخجیر بانی

(۲۵۳)

نهكهي هزرئى كو بوستان خوشتره من
 سهرم گۆبت ل مهيدان خوشتره من
 د چاڭئى من ده تاريستانه گولزار
 گولستان بئى ته زيندان خوشتره من

(۲۵۴)

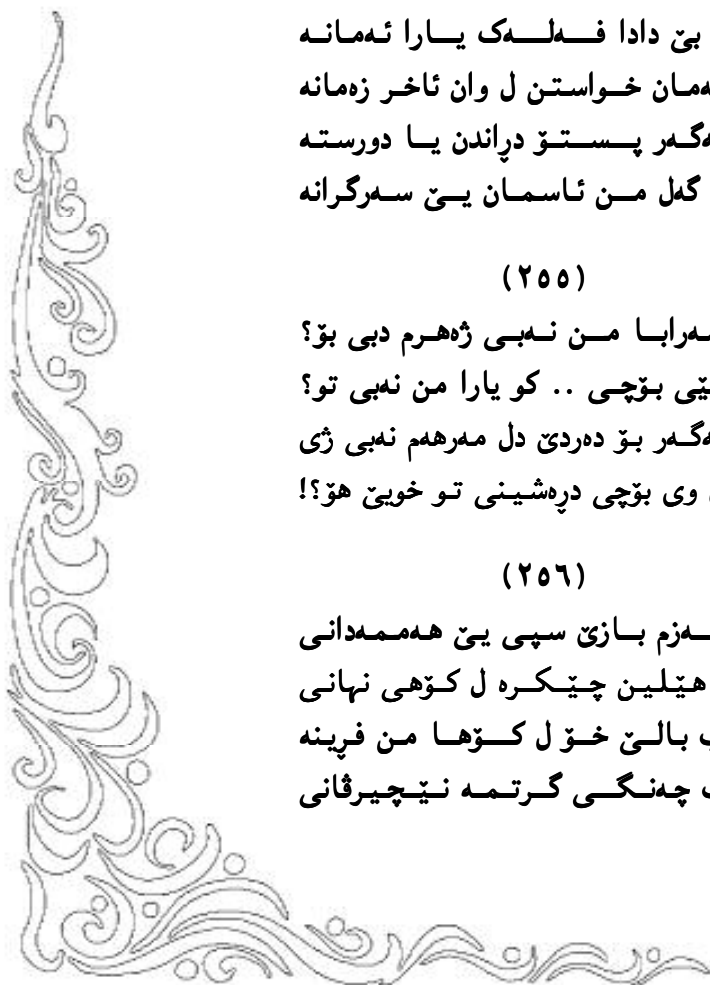
ژ بئى دادا فهلك يارا ئەمانه
 ئەمان خواستن ل وان تاخر زه مانه
 ئەگەر پستۆ دراندن يا دورسته
 د گهل من ئاسمان يئى سەرگرانه

(۲۵۵)

شەرابا من نەبى ژەهرم دىي بۆ؟
 دئىيى بۆچى .. كو يارا من نەبى تو؟
 ئەگەر بۆ دەردى دل مەرهم نەبى ژى
 ل وى بۆچى درەشىنى تو خوبى ھۆ؟!

(۲۵۶)

ئەزم بازي سپى يئى ھەممەدانى
 م ھىلين چىكره ل كۆھى نھانى
 ب بالئى خۆل كۆھا من فرينه
 ب چەنگى گرتمە نيچىرقانى

(۲۵۷)

قدم دایم ز بار غصه خم بی
 چو مو محنت کشی در دهر کم بی
 مو هرگز از غم آزادی ندیرم
 دل بی طالع مو کوه غم بی

(۲۵۸)

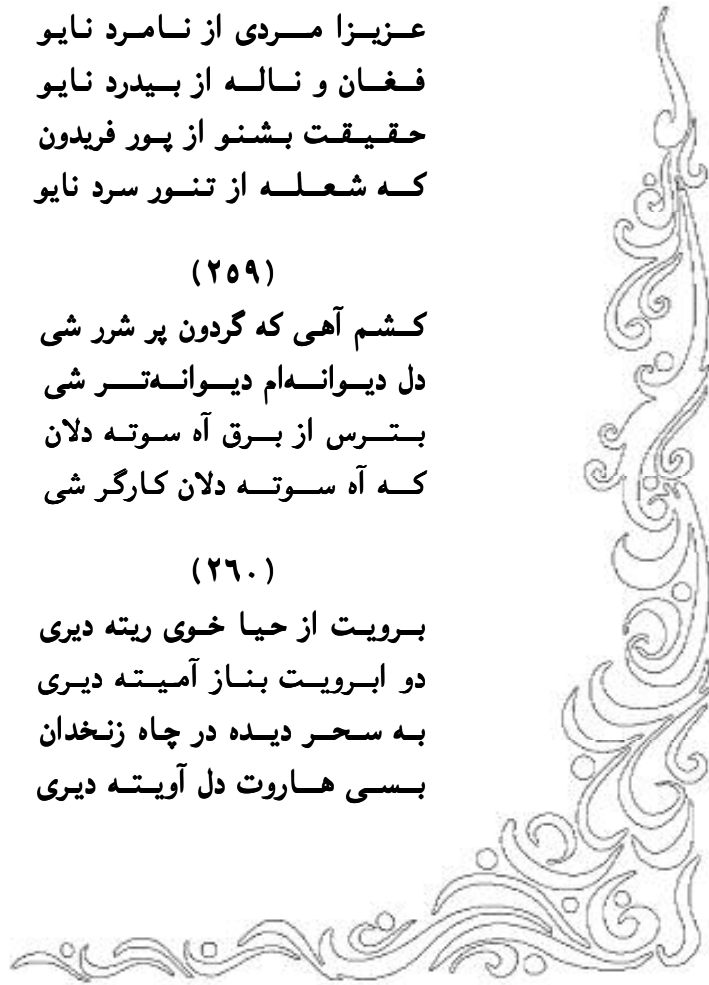
عزیزا مردی از نامرد نایو
 فغان و ناله از بیدرد نایو
 حقیقت بشنو از پور فریدون
 که شعله از تنور سرد نایو

(۲۵۹)

کشم آهی که گردون پر شرر شی
 دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر شی
 بترس از برق آه سوته دلان
 که آه سوته دلان کارگر شی

(۲۶۰)

برویت از حیا خوی رفته دیری
 دو ابرویت بناز آمیته دیری
 به سحر دیده در چاه زرخدان
 بسی هاروت دل آویته دیری

(۲۵۷)

ژ باریځ خهم بهژن خواره م همردهم
د دههړئ محندهاری وک من بوون کم
ژ باریځ ځان خهما نازاد نهبوومه
دلئ بی تالعه من کوههکئ خهم

(۲۵۸)

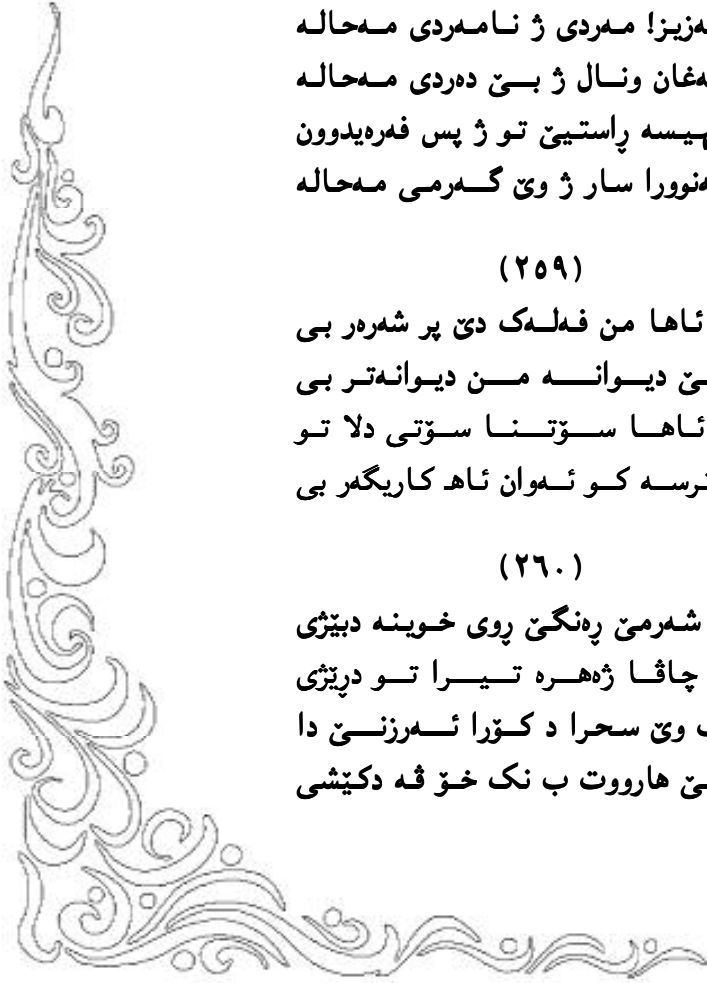
عزیز! مەردی ژ نامەردی مه‌حاله
فهغان ونال ژ بی دهردی مه‌حاله
بهیسه راستی تو ژ پس فه‌ره‌یدوون
ته‌نوورا سار ژ وی گهرمی مه‌حاله

(۲۵۹)

ژ ناها من فه‌له‌ک دئ پر شه‌ره‌ر بی
دلئ دیوانه من دیوانه‌تر بی
ژ ناها سوټنا سوټی دلا تو
بترسه کو نه‌وان ناها کاریگهر بی

(۲۶۰)

ژ شه‌رمئ په‌نگئ روی خوینه دبېژئ
ژ چاځا ژه‌هره تیرا تو درېژئ
ب وی سحرا د کوړا نه‌رنئ دا
دلئ هارووت ب نک خو څه دکیشی

(۲۶۱)

در اشکم بدامان ریته اولی
 خون دلم ز چشمان ریته اولی
 به کس حرفی ز جور و انوادم
 که حرف جور پنهان ریته اولی

(۲۶۲)

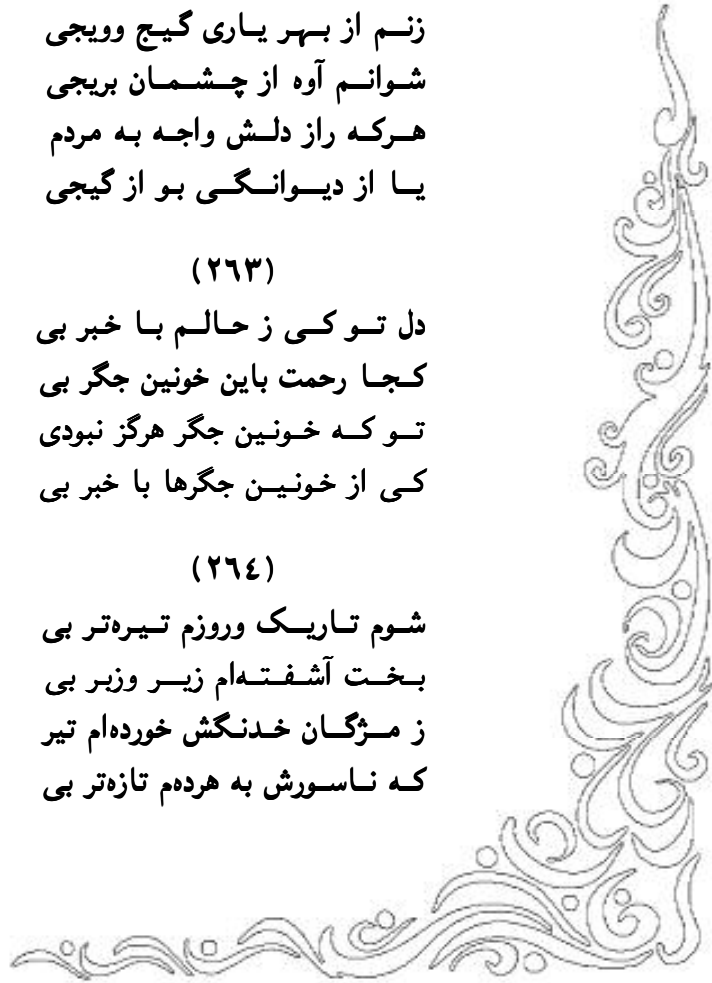
زنم از بهر یاری گیج وویجی
 شوانم آوه از چشمان بریجی
 هرکه راز دلش واجه به مردم
 یا از دیوانگی بو از گیجی

(۲۶۳)

دل توکی ز حالم با خبر بی
 کجا رحمت باین خونین جگر بی
 تو که خونین جگر هرگز نبودی
 کی از خونین جگرها با خبر بی

(۲۶۴)

شوم تاریک وروزم تیره‌تر بی
 بخت آشفته‌ام زیر وزیر بی
 ز مژگان خدنگش خورده‌ام تیر
 که ناسورش به هردهم تازه‌تر بی

(۲۶۱)

ژ چاڤا بئین مراری باشته من
 ژ وان خوین گهر بباری باشته من
 ژ زولما ته نه، نایبیزم چو حهرفان
 بمینت نهو نهانی باشته من

(۲۶۲)

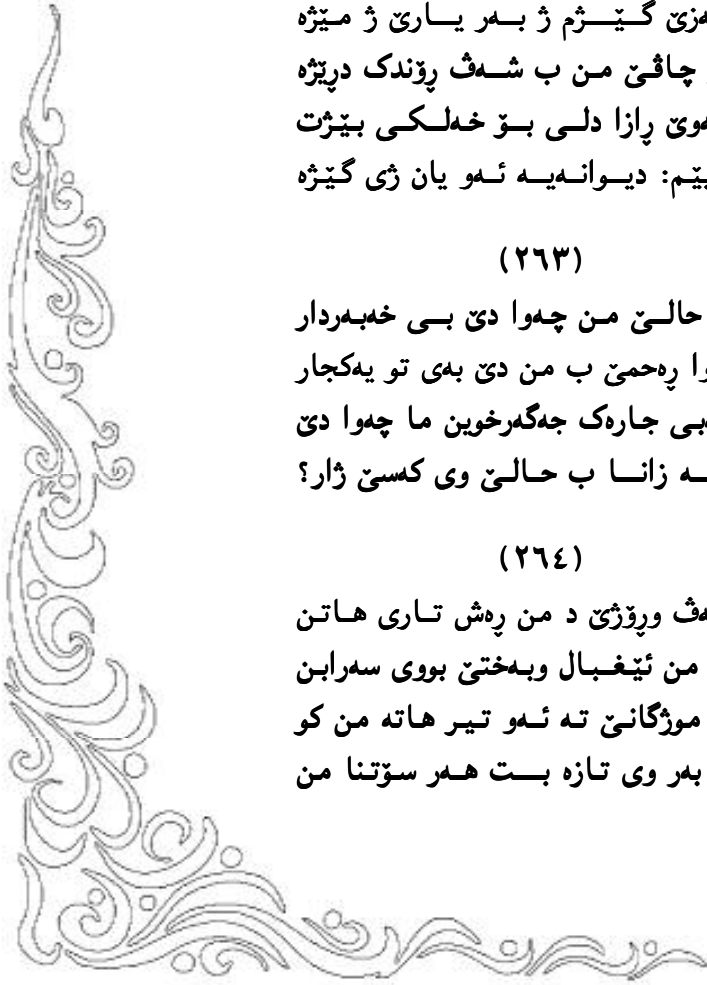
نهزی گیتیم ژ بهر یاری ژ میژه
 ژ چائی من ب شهف رۆندک درپژه
 نهوی پاذا دلی بو خه لکی بیژت
 دبیم: دیوانه یه نهو یان زی گیتیم

(۲۶۳)

ب حالئ من چهوا دئ بی خه بهردار
 چهوا رهحمئ ب من دئ بهی تو یه کجار
 نهبی جارهک جه گهرخوین ما چهوا دئ
 بیه زانا ب حالئ وی کهستی ژار؟

(۲۶۴)

شهف ورۆژی د من رهش تاری هاتن
 ل من ئیغبال وبهختئ بووی سهرا بن
 ژ موژگانئ ته نهو تیر هاته من کو
 ژ بهر وی تازه بت ههر سوئنا من

(۲۶۵)

کسی که ره به بیدادم برد نی
 خبر بر سرو آزادم برد نی
 تمام خویرویان جمع گردند
 کسی که یادت از یادم برد نی

(۲۶۶)

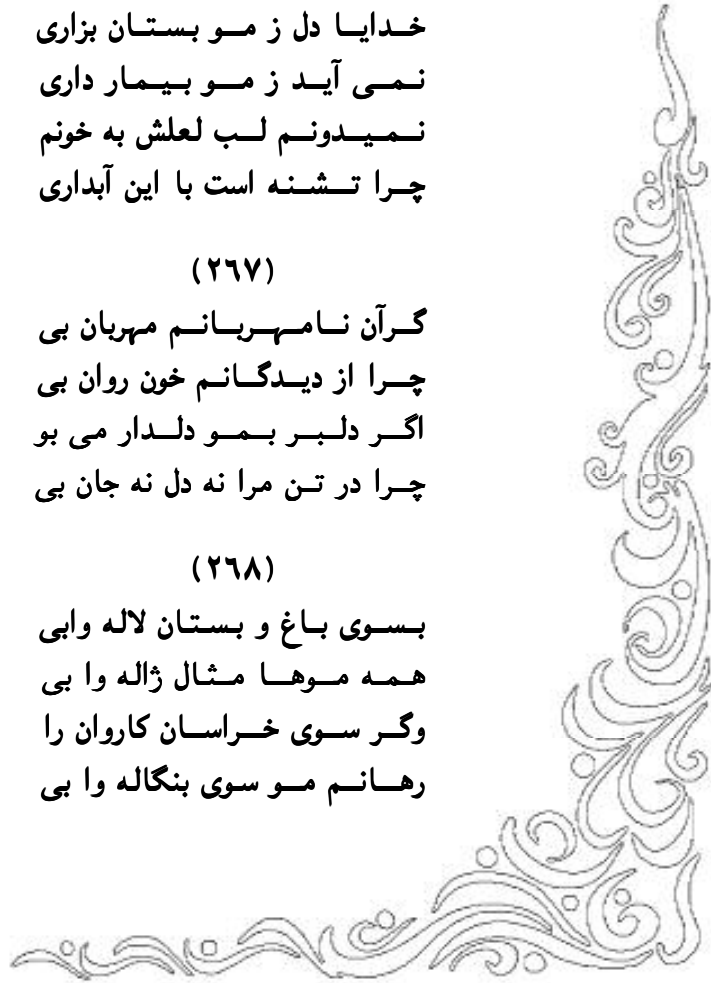
خدایا دل ز مو بستان بزاری
 نمی آید ز مو بیمار داری
 نمیدونم لب لعش به خونم
 چرا تشنه است با این آبداری

(۲۶۷)

گران نامهریانم مهریان بی
 چرا از دیدگانم خون روان بی
 اگر دلبر بمو دلدار می بو
 چرا در تن مرا نه دل نه جان بی

(۲۶۸)

بسوی باغ و بستان لاله وابی
 همه موها مثال ژاله وابی
 وگر سوی خراسان کاروان را
 رهانم مو سوی بنگاله وابی

(۲۶۵)

م بۆ ریتکا تە بى دادى دېتە كى؟
 خەبەر بۆ سەرو ئازادى دېتە كى؟
 تەمامى پرى گەشا بىتن وجەما بن
 ژ بىرا من ئەوى يادى دېتە كى؟

(۲۶۶)

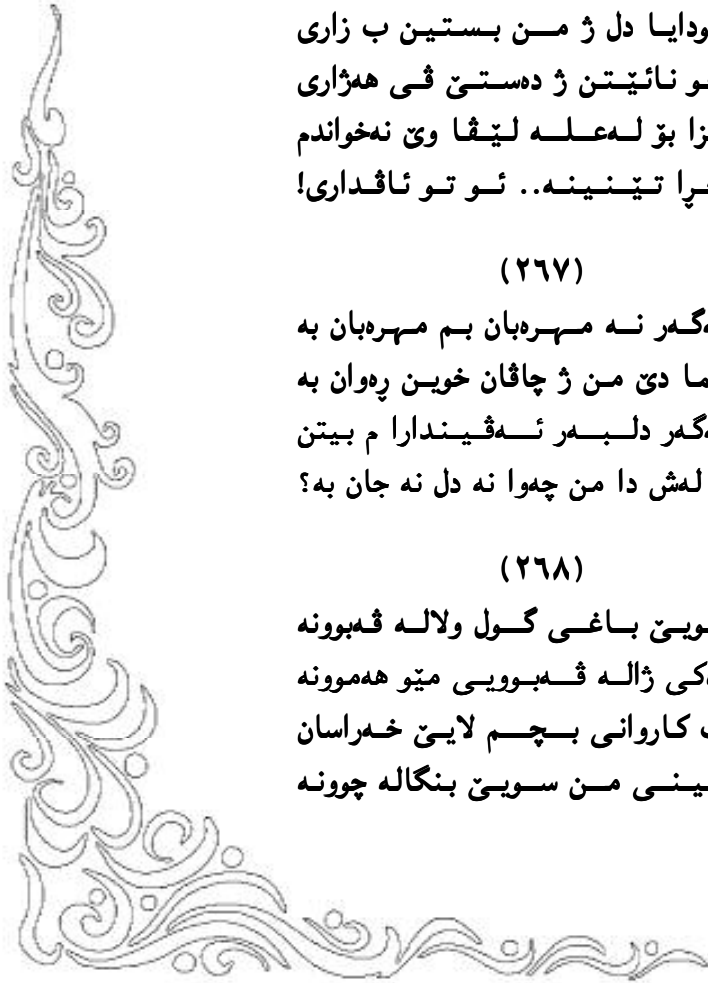
خوداىا دل ژ من بستىن ب زارى
 چو نائىتن ژ دەستى ئى ھەژارى
 نزا بۆ لەعلە لىئا وى نەخواندم
 چىرا تىنىنە.. ئو تو ئاقدارى!

(۲۶۷)

ئەگەر نە مەرەبان بى مەرەبان بە
 چما دى من ژ چاقان خوین رەوان بە
 ئەگەر دل بەر ئەقىندارا م بىتن
 د لەش دا من چەوا نە دل نە جان بە؟

(۲۶۸)

سویى باغى گول ولالە قەبوونە
 وەكى ژالە قەبوویى مېو ھەموونە
 ب کاروانى بچم لایى خەراسان
 دىنى من سویى بنگالە چوونە

(۲۶۹)

بدمام دلبری دل مبتلا بی
 که هجرانش بلا وصلش بلا بی
 درین ویرانه دل جز خون ندیدم
 نه دل گویی که دشت کربلا بی

(۲۷۰)

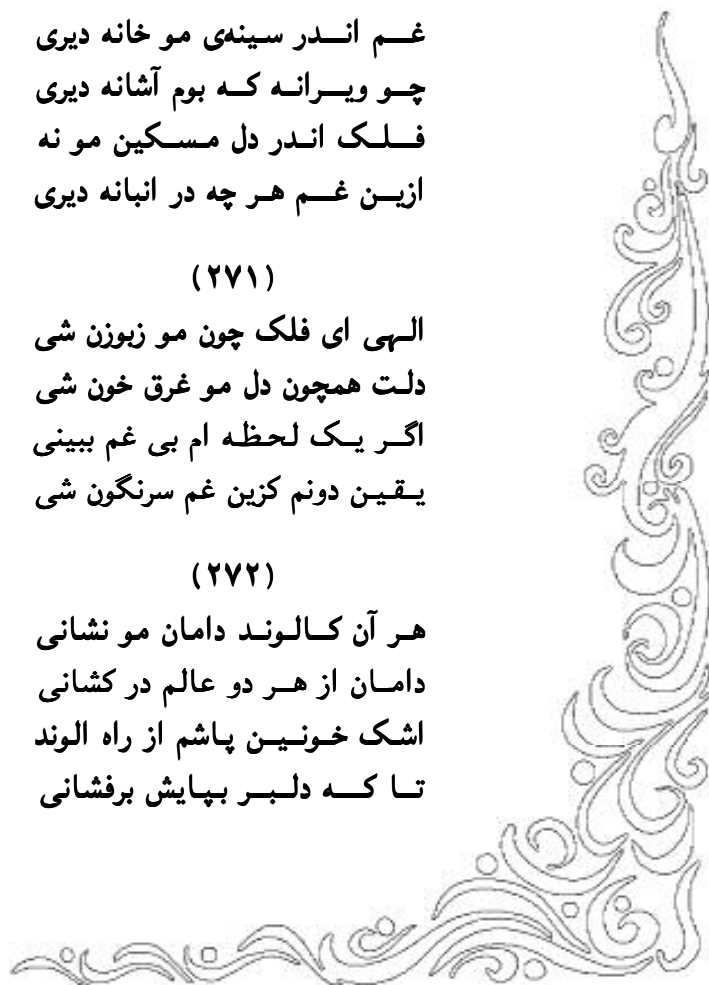
غم اندر سینهی مو خانه دیری
 چو ویرانه که بوم آشانه دیری
 فلک اندر دل مسکین مونه
 ازین غم هر چه در انبانه دیری

(۲۷۱)

الهی ای فلک چون مو زبوزن شی
 دلت همچون دل مو غرق خون شی
 اگر یک لحظه ام بی غم بینی
 یقین دونم کزین غم سرنگون شی

(۲۷۲)

هر آن کالوند دامان مو نشانی
 دامان از هر دو عالم در کشانی
 اشک خونین پاشم از راه الوند
 تا که دلبر بپایش برفشانی

(۲۶۹)

ب داڤا دل بهرې دل موبته لایه
 کو هیجران وویصالا وئ به لایه
 م دل خون بهس ل قئ ویرانه یی دین
 نه دل، گویا کو دهشتا کهر به لایه

(۲۷۰)

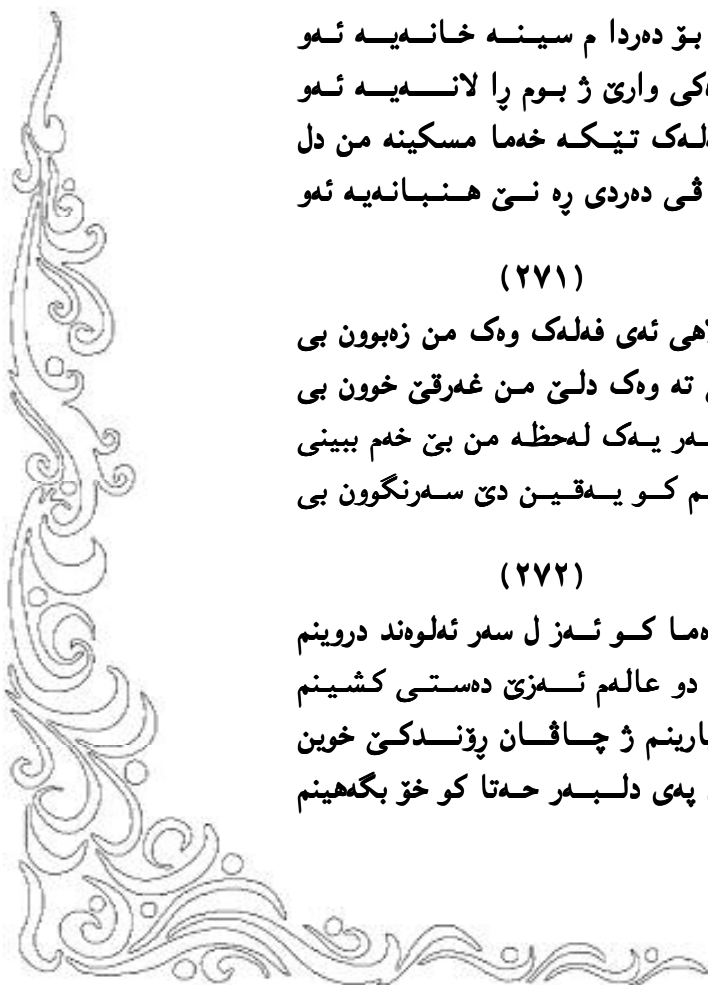
ژ بو دهردا م سیننه خانیه ئمو
 وهکی وارې ژ بوم را لانیه ئمو
 فهلهک تیکه خه ما مسکینه من دل
 ژ قئ دهردی ره نئ هنبانیه ئمو

(۲۷۱)

ئیلاهی ئهی فهلهک وهک من زه بوون بی
 دلئ ته وهک دلئ من غهرقئ خون بی
 ئه گهر یهک له حظه من بی خه م ببینی
 دزانم کو یه قین دئ سهرنگوون بی

(۲۷۲)

ده ما کو ئه ز ل سهر ئه لوه ند دروینم
 ژ دو عالم ئه زئ دهستی کشینم
 دبارینم ژ چاڤان رۆندکئ خوین
 ل پهی دل بهر هه تا کو خو بگه هینم

(۲۷۳)

جهان خون و خلائق میهمان بی
گل امروز مو فردا خزان بی
سیه چالی که نامش را نهند گور
بما واجن که اینت خانمان بی

(۲۷۴)

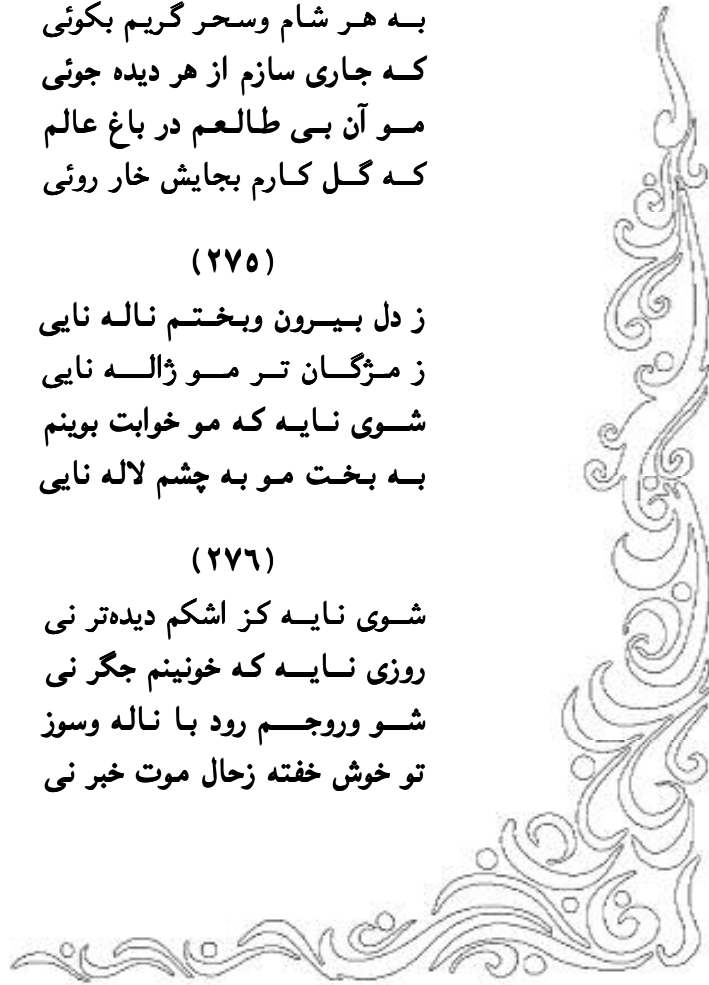
به هر شام وسحر گریم بکوئی
که جاری سازم از هر دیده جوئی
مو آن بی طالعمر در باغ عالم
که گل کارم بجایش خار روئی

(۲۷۵)

ز دل بیرون وبختم ناله نایی
ز مژگان تر مو ژاله نایی
شوی نایه که مو خوابت بوینم
به بخت مو به چشم لاله نایی

(۲۷۶)

شوی نایه کز اشکم دیده تر نی
روزی نایه که خونینم جگر نی
شو وروجم رود با ناله وسوز
تو خوش خفته زحال موت خبر نی

(۲۷۴)

مرۆڤ مېښانه دنيا شوبهې خانه
 گوله ئهڤرۆ سوباهې ئهه خهزانه
 پهشه چالا دبېننې گۆر دکۆلن
 دبېن: بۆ ته ئهڤا هه خان ومانه

(۲۷۵)

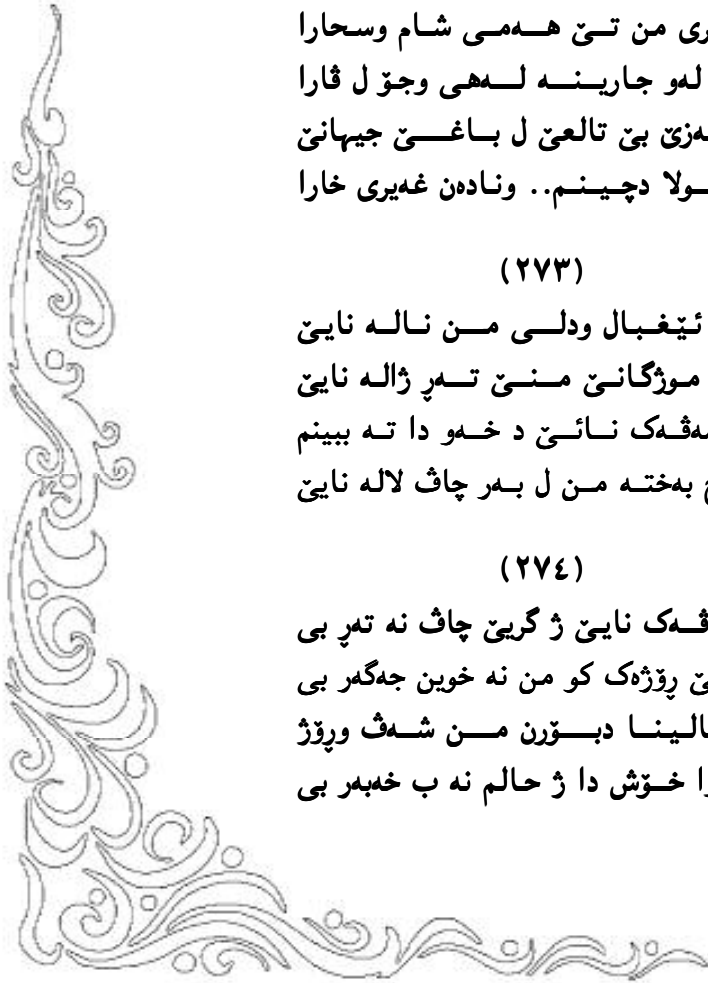
گری من تی ههمی شام وسحارا
 ژ لهو جارینه لههې وجۆل قارا
 نهزی بئ تالعی ل باغی جیهانی
 گولا دچینم... ونادهن غهیری خارا

(۲۷۳)

ژ ئیغبال ودلی من ناله نایی
 ژ مورگانئ مننئ تهر ژاله نایی
 شههک نائی د خهه دا ته ببینم
 چ بهخته من ل بهر چاڤ لاله نایی

(۲۷۴)

شههک نایی ژ گری چاڤ نه تهر بی
 نه تی پرۆهک کو من نه خوین جهگهر بی
 ب نالینا دبۆرن من شهف وپرۆژ
 خهوا خوش دا ژ حاله نه ب خهبر بی

(۲۷۵)

سحرگاهان که بلبل بر گل آید
 بدامان اشک چشمم گل گل آید
 روم در پای گل افغان کنم سر
 که هر سوته دلی در غلغل آید

(۲۷۶)

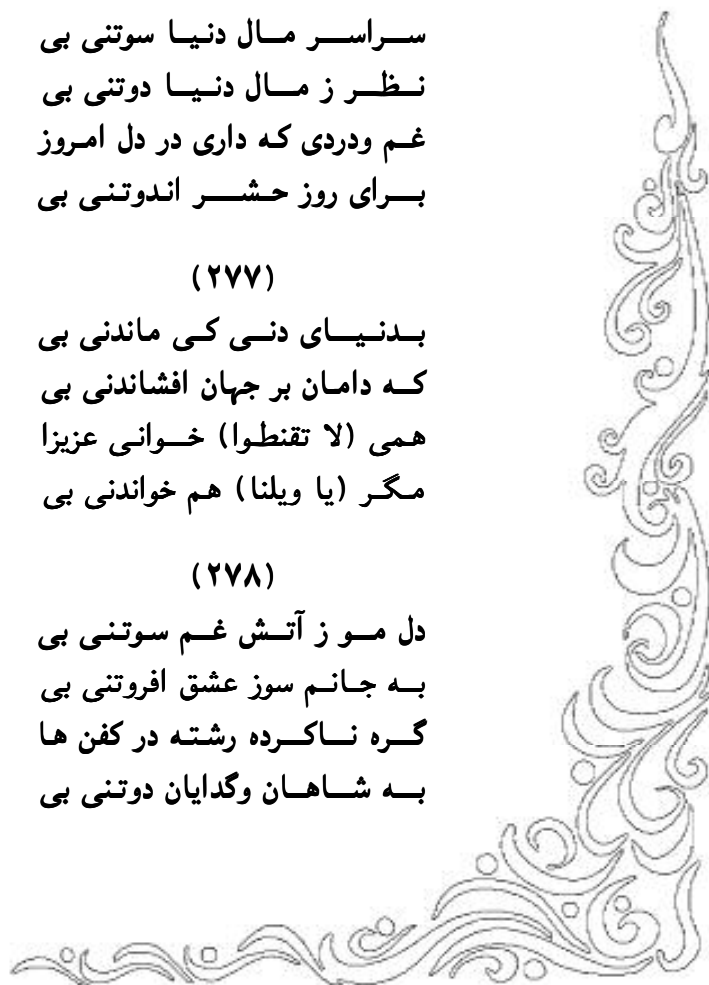
سراسر مال دنیا سوتنی بی
 نظر ز مال دنیا دوتنی بی
 غم و دردی که داری در دل امروز
 برای روز حشر اندوتنی بی

(۲۷۷)

بدنیای دنی کی ماندنی بی
 که دامان بر جهان افشاندنی بی
 همی (لا تقنطوا) خوانی عزیزا
 مگر (یا ویلنا) هم خواندنی بی

(۲۷۸)

دل موز آتش غم سوتنی بی
 به جانم سوز عشق افروتنی بی
 گره ناکرده رشته در کفن ها
 به شاهان و گدایان دوتنی بی

(۲۷۵)

سحرگاهان کو بلبل بہر گولانہ
 ژ من رۆندک دبارن پپر ل وانہ
 دچم پھی گول کو ٹہفغانی ل سہر کہم
 کو سوٹی دل بکہنہ غولغولانہ

(۲۷۶)

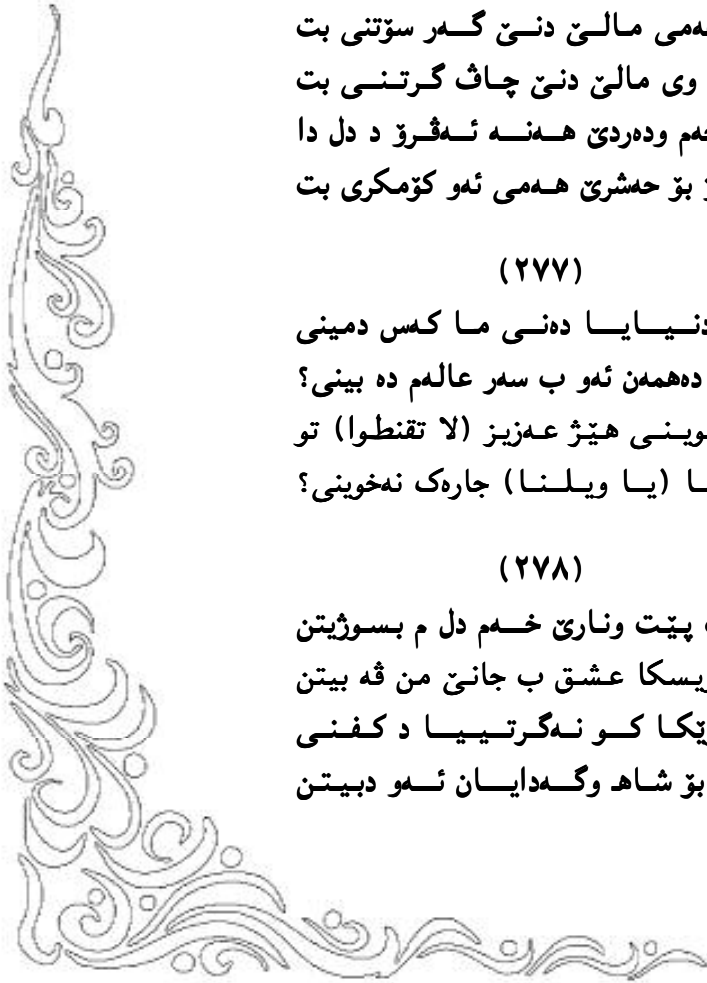
ہمی مالی دنی گہر سوٹنی بت
 ژ وی مالی دنی چاٹ گرتنی بت
 خہم ودہردی ہنہ ٹہقرو د دل دا
 ژ بو حشری ہمی ٹہو کو مگری بت

(۲۷۷)

ل دنیا یا دہنی ما کس دمینی
 کو دہمہن ٹہو ب سہر عالم دہ بینی؟
 دخوینی ہیٹ عہزیز (لا تقنطوا) تو
 چما (یا ویلنا) جارہک نہخوینی؟

(۲۷۸)

ب پیت وناری خہم دل م بسوژیتن
 چریسکا عشق ب جانی من قہ بیتن
 گریکا کو نہگرتییا د کفنی
 ژ بو شاہ وگہدایان ٹہو دبیتن

(۲۷۹)

دل ار عشقت نداره مرده اولی
 روان بی درد عشق افسرده اولی
 سحر بلبل زند در گلشن آواز
 که گل بی عشق حق پژمرده اولی

(۲۸۰)

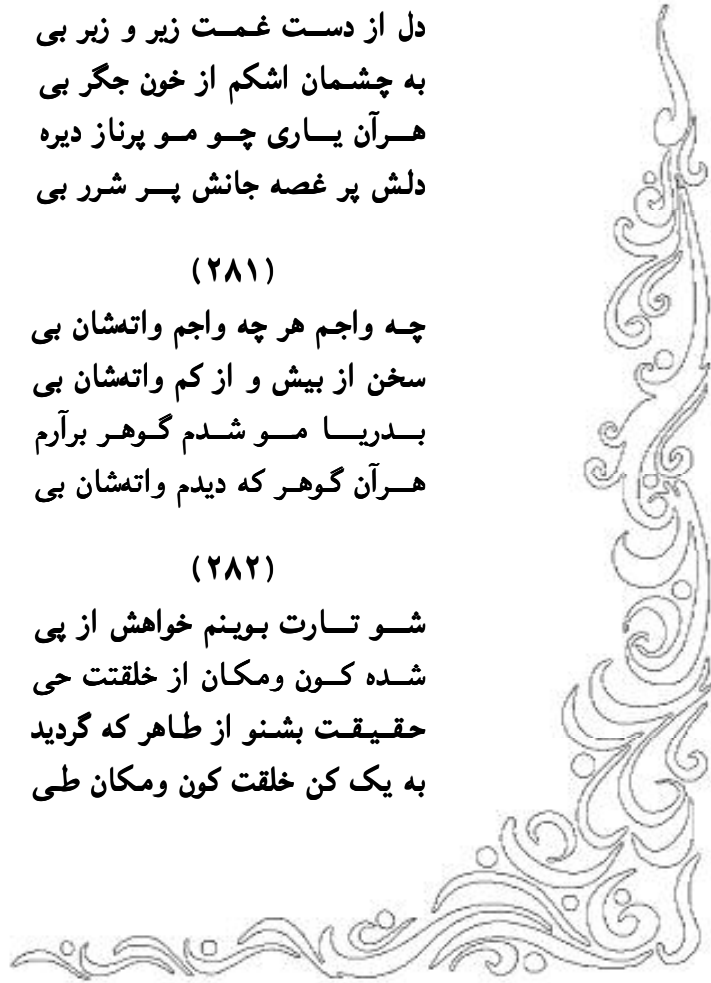
دل از دست غمت زیر و زیر بی
 به چشمان اشکم از خون جگر بی
 هرآن یاری چو مو پرناز دیره
 دلش پر غصه جانس پر شر بی

(۲۸۱)

چه واجم هر چه واجم واتهشان بی
 سخن از بیش و از کم واتهشان بی
 بدریا مو شدم گوهر برآرم
 هرآن گوهر که دیدم واتهشان بی

(۲۸۲)

شو تارت بوینم خواهش از پی
 شده کون و مکان از خلقت حی
 حقیقت بشنو از طاهر که گردید
 به یک کن خلقت کون و مکان طی

(۲۷۹)

مرن بۆ وی دلی بی عشقه (أولی)
 رحا بی دهردی عشق پویچبوونه (أولی)
 ل باغی بلبلتی سپیتدا دخوینن:
 گولا بی عشق بت هسکبوونه (أولی)

(۲۸۰)

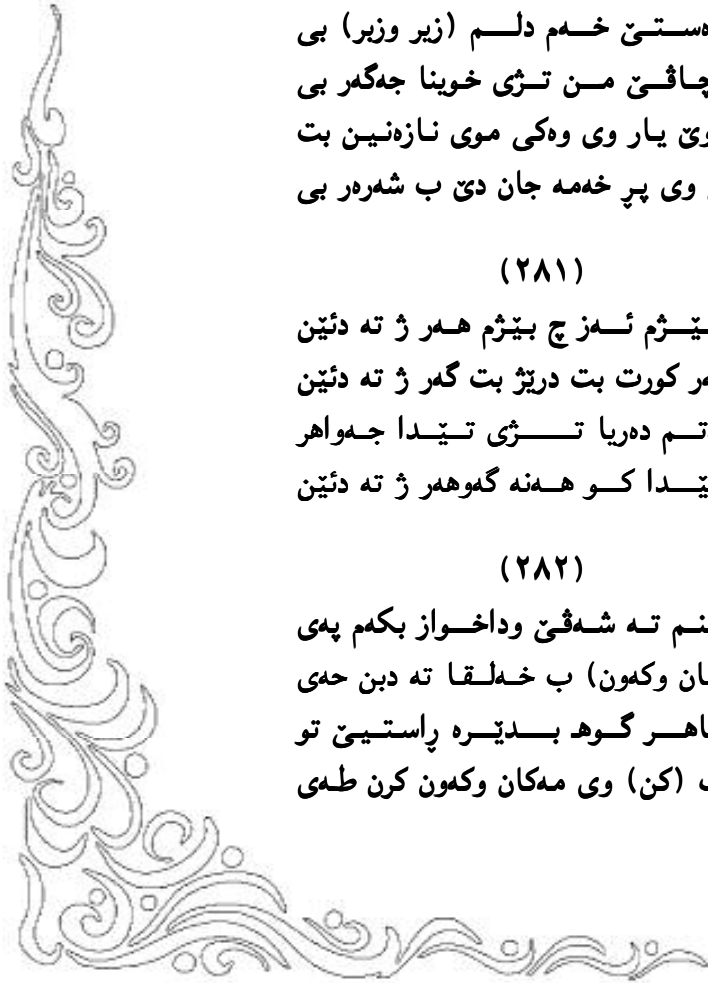
ژ دهستی خهم دلم (زیر وزیر) بی
 دو چائی من تژی خوینا جهگهر بی
 نهوی یار وی وهکی موی نازهنین بت
 دلی وی پر خهمه جان دی ب شهره بی

(۲۸۱)

چ بیژم نهز چ بیژم همر ژ ته دئین
 نهگهر کورت بت دریژ بت گهر ژ ته دئین
 کهتم دهریا تژی تیدا جهواهر
 چ تیدا کوهنه گوههر ژ ته دئین

(۲۸۲)

ببینم ته شهقی وداخواز بکم پهی
 (مهکان وکمون) ب خهلقا ته دین ههی
 ژ طاهر گوهر بدیره راستیی تو
 ب یهک (کن) وی مهکان وکمون کرن طهی

(۲۸۳)

ز مشک چین سیه‌تر سنبلیت بی
 هزاران دل به قید کاکلت بی
 نباشد ناله‌ام را در دلت راه
 ز خارا سخت تر گویا دلت بی

(۲۸۴)

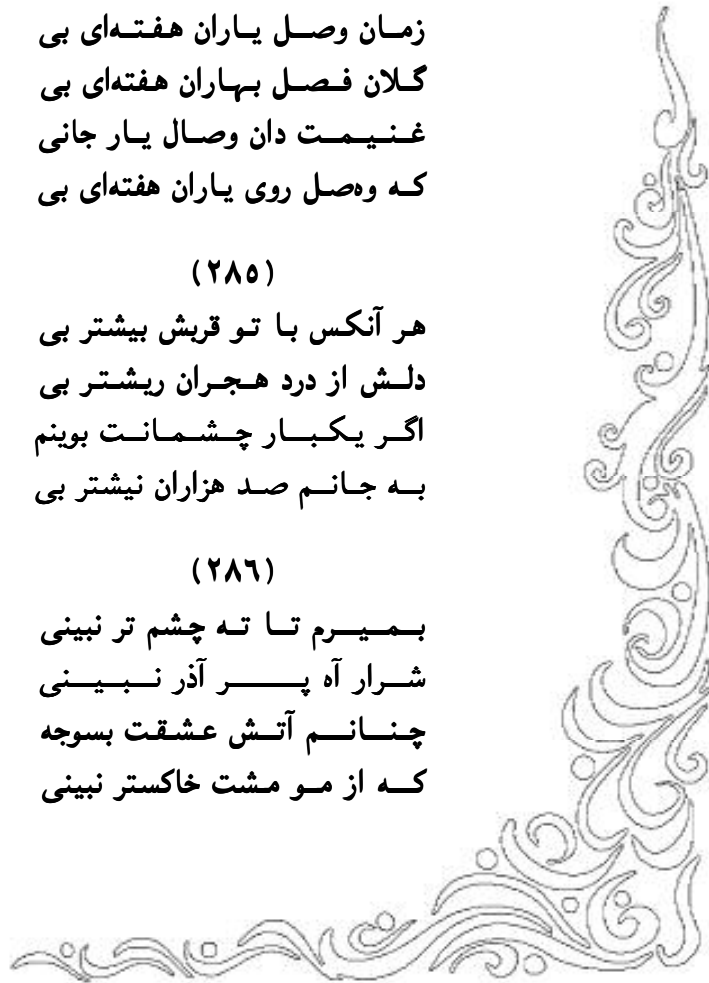
زمان وصل یاران هفته‌ای بی
 گلان فصل بهاران هفته‌ای بی
 غنیمت دان وصال یار جانی
 که و وصل روی یاران هفته‌ای بی

(۲۸۵)

هر آنکس با تو قریش بیشتر بی
 دلش از درد هجران ریشتر بی
 اگر یکبار چشمانت بوینم
 به جانم صد هزاران نیشتر بی

(۲۸۶)

بمیرم تا ته چشم تر نبینی
 شرار آه پسر آذر نبینی
 چنانم آتش عشقت بسوجه
 که از مو مشت خاکستر نبینی

(۲۸۳)

ژ مسکا چین سیهتر بت ته سونبول
 بکهی قهیدئ هزاران دل ب کاکول
 م نالین ناگههن پټکا دلئ ته
 هشکتر بت ژ کهقرئ رهق ته نهو دل

(۲۸۴)

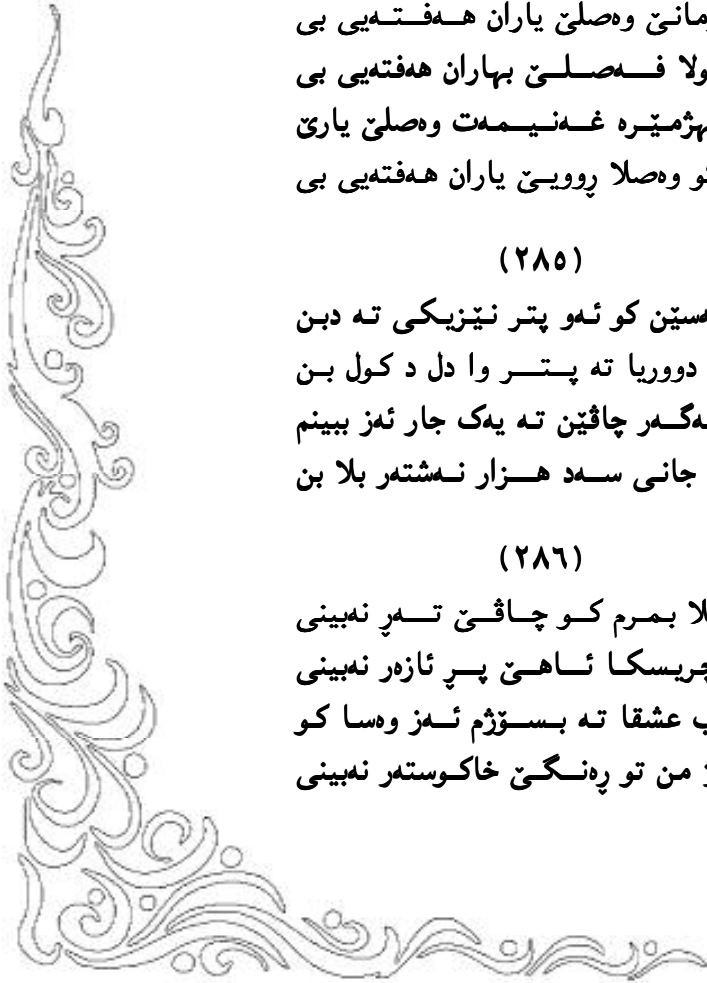
زمانئ وهصلئ یاران ههفتهبی بی
 گولا فهصلئ بهاران ههفتهبی بی
 بهژمیره غهنیمت وهصلئ یارئ
 کو وهصلا پروویئ یاران ههفتهبی بی

(۲۸۵)

کهسین کو نهو پتر نیتزبکی ته دبن
 ژ دووریا ته پتر وا دل د کول بن
 نهگهر چاڅین ته یهک جار نهز بیینم
 د جانی سهده هزار نهشتهر بلا بن

(۲۸۶)

بلا بمرم کو چاڅئ تهپر نهبینی
 چریسکا ناهئ پر نازهر نهبینی
 ب عشقا ته بسوژم نهز وهسا کو
 ژ من تو رهنگئ خاکوستهر نهبینی

(۲۸۷)

دلّم بلبّل صفت حیران گل بی
 درونم چون درخت پی بگل بی
 خونابه بار دیرم ارغوان وار
 درخت نهله بارش خون دل بی

(۲۸۸)

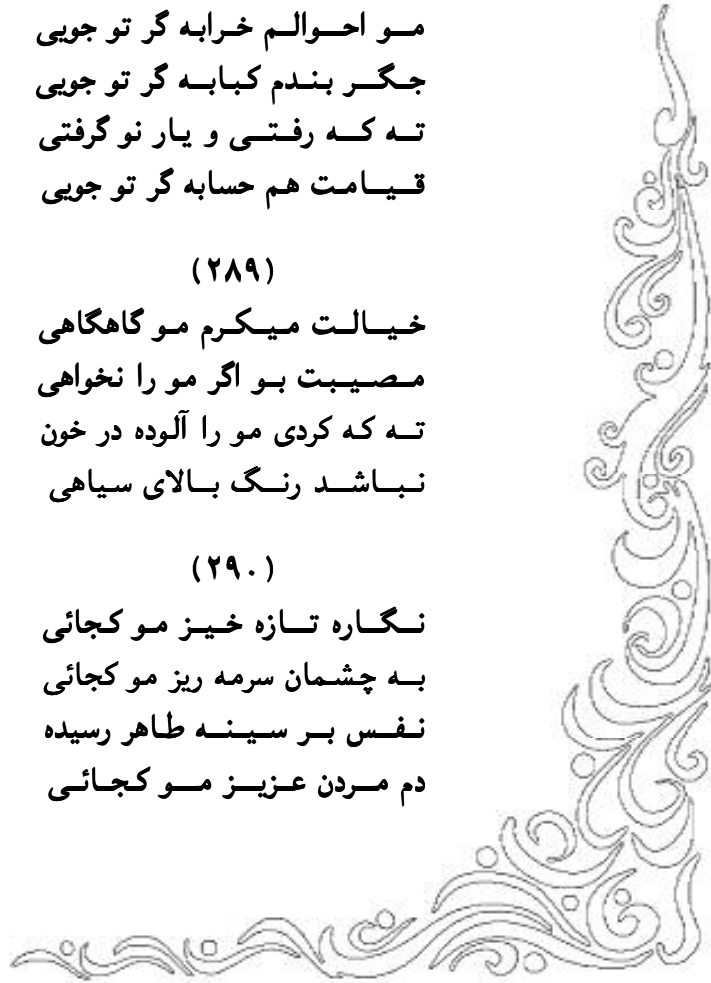
مو احوالم خرابه گر تو جویی
 جگر بندم کبابه گر تو جویی
 ته که رفتی و یار نو گرفتی
 قیامت هم حسابه گر تو جویی

(۲۸۹)

خیالت می‌کرم مو گاهگاهی
 مصیبت بو اگر مو را نخواهی
 ته که کردی مو را آلوده در خون
 نباشد رنگ بالای سیاهی

(۲۹۰)

نگاره تازه خیز مو کجائی
 به چشمان سرمه ریز مو کجائی
 نفس بر سینه طاهر رسیده
 دم مردن عزیز مو کجائی

(۲۸۷)

دلم بلبل صفهت حهیرانی گول بی
 دهروونی من وهکی دارا د گل بی
 م بهر خوینه ژ رهنگی ئه رغهوانی
 درهختا تیهنی بهر خوینا ژ دل بی

(۲۸۸)

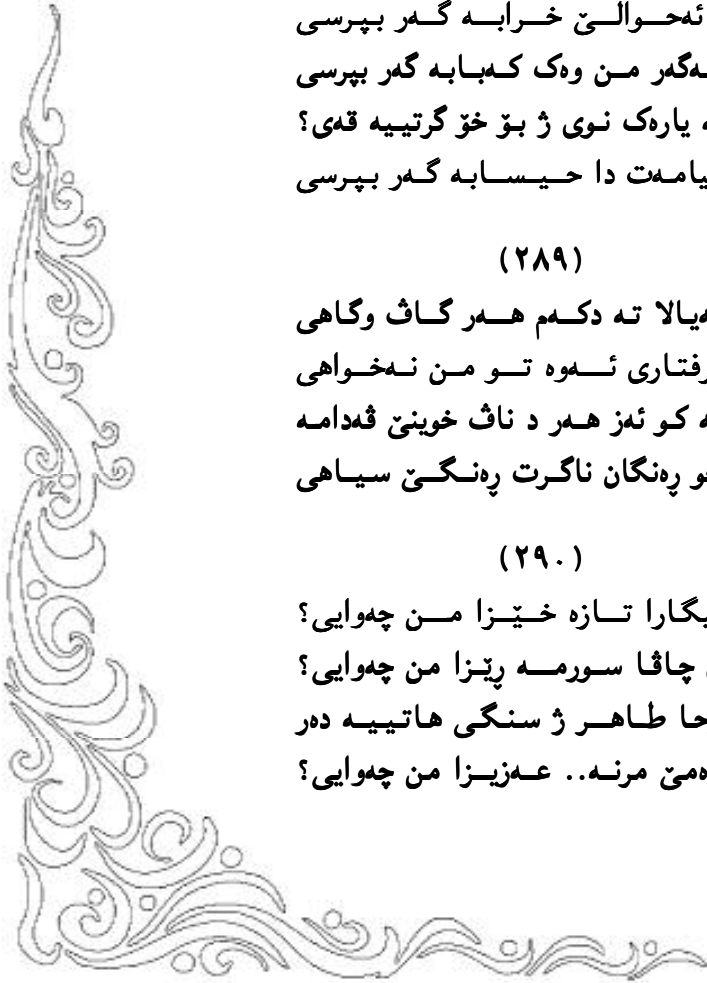
م ئهحوالی خرابه گهر بپرسی
 جهگهر من وهک کهبابه گهر بپرسی
 ته یارهک نوی ژ بو خو گرتییه قهی؟
 قیامت دا حیسابه گهر بپرسی

(۲۸۹)

خهیالا ته دکم ههر گاف وگاهی
 گرفتاری ئهوه تو من نهخواهی
 ته کو ئهز ههر د ناڤ خوینی ئهدامه
 چو رهنگان ناگرت رهنگی سیاهی

(۲۹۰)

نیگارا تازه خیزا من چهوایی؟
 ل چاڤا سورمه پیزا من چهوایی؟
 رحا طاهر ژ سنگی هاتییه دهر
 دهمی مرنه.. عهزیزا من چهوایی؟

(۲۹۱)

زخور این چهره‌ات افروته‌تر بی
تیر عشقت بجانم روته‌تر بی
مرا اختر بود خال سیاهت
ز مویارا که اختر سوته‌تر بی

(۲۹۲)

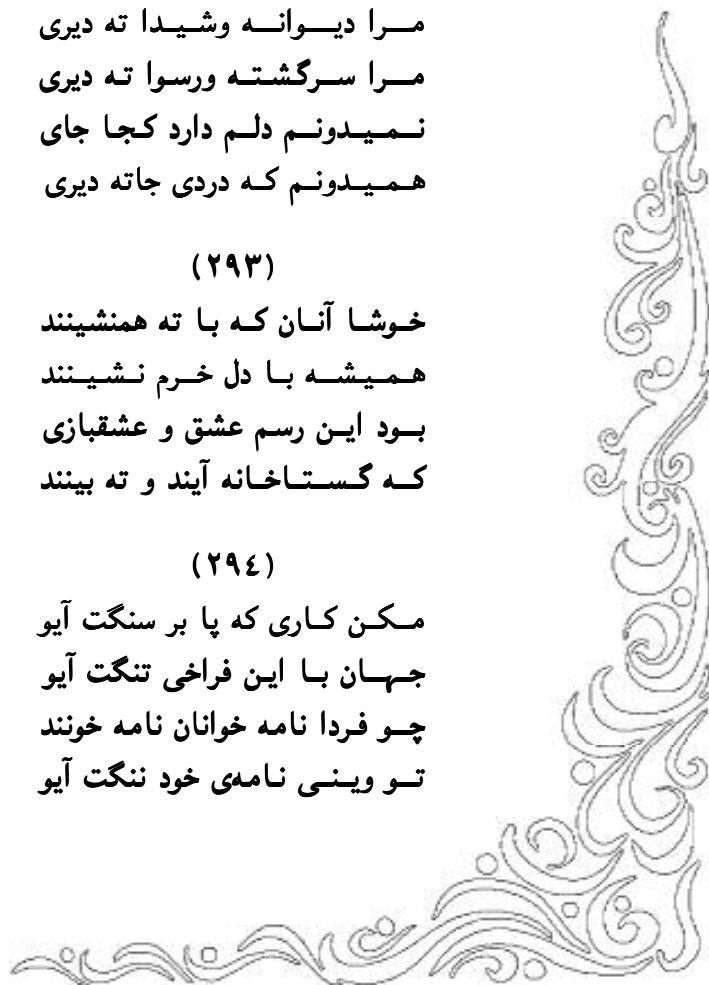
مرا دیوانه و شیدا ته دیری
مرا سرگشته و رسوا ته دیری
نمیدونم دلم دارد کجا جای
همیدونم که دردی جاته دیری

(۲۹۳)

خوشا آنان که با ته همنشینند
همیشه با دل خرم نشینند
بود این رسم عشق و عشقبازی
که گستاخانه آیند و ته بینند

(۲۹۴)

مکن کاری که پا بر سنگت آیو
جهان با این فراخی تنگت آیو
چو فردا نامه خوانان نامه خونند
تو وینی نامهی خود ننگت آیو

(۲۹۱)

روهنتر بت ژ پوژئی سویره‌تی ته
 کو تیری عشقی کویرتر بت د جان مه
 سیهه خالا ل دیمی ته ستیره
 سیهه‌تر بت ژ مه ستیرا رویی ته!

(۲۹۲)

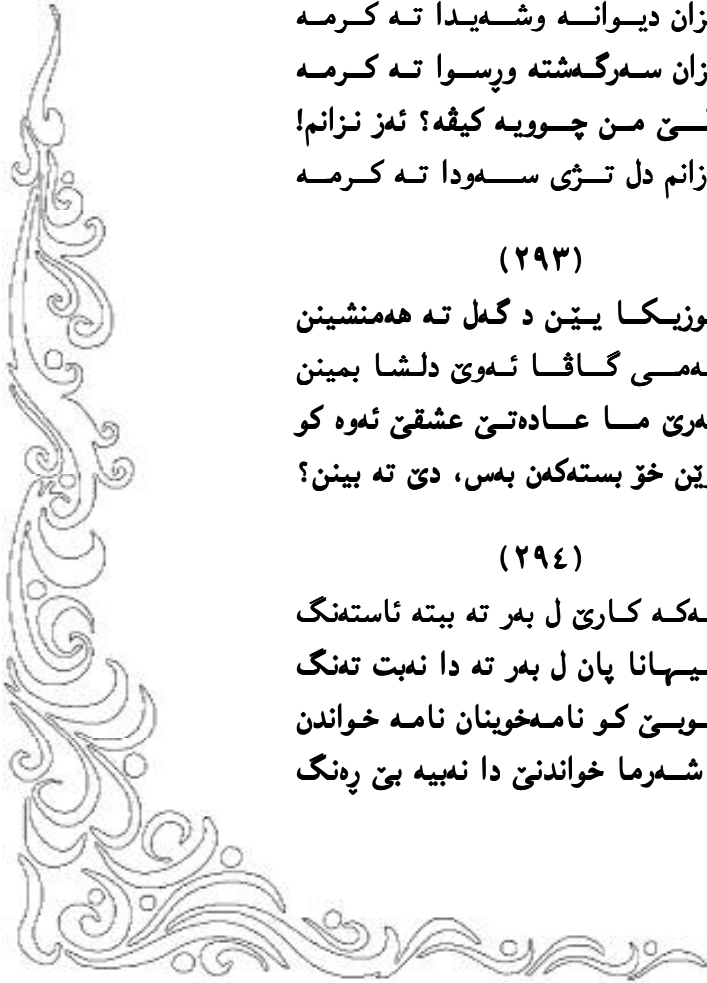
بزان دیوانه وشهیدا ته کرمه
 بزان سهرگهشته ورسوا ته کرمه
 دلئی من چوویه کیقه؟ نهز نزانم!
 دزانم دل تژی سهودا ته کرمه

(۲۹۳)

خوزیکا یین د گهل ته ههمنشین
 ههمی گاڤا نهوی دلشا بمین
 نهوی ما عاده‌تی عشقی نهوه کو
 نهوین خو بسته‌کمن بهس، دی ته بینن؟

(۲۹۴)

نهکه کاری ل بهر ته بیه ناسته‌نگ
 جیهانا پان ل بهر ته دا نهبت ته‌نگ
 سویی کو نامه‌خوینان نامه خواندن
 ژ شهرما خواندن دا نه‌بیه بی ره‌نگ

دوبینی های مشکوک

(۲۹۵)

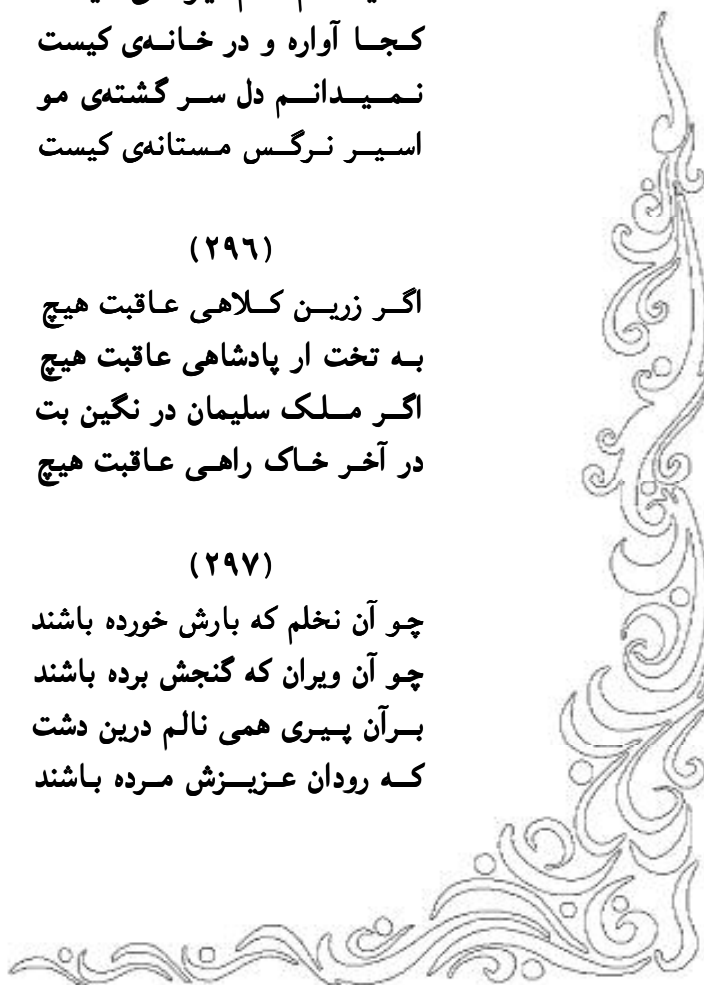
نمیدانم دلم دیوانه‌ی کیست
 کجا آواره و در خانه‌ی کیست
 نمیدانم دل سرگشته‌ی مو
 اسیر نرگس مستانه‌ی کیست

(۲۹۶)

اگر زرین کلاهی عاقبت هیچ
 به تخت ار پادشاهی عاقبت هیچ
 اگر ملک سلیمان در نگین بت
 در آخر خاک راهی عاقبت هیچ

(۲۹۷)

چو آن نخلم که بارش خورده باشند
 چو آن ویران که گنجش برده باشند
 برآن پیری همی نالم درین دشت
 که رودان عزیزش مرده باشند

چارينهيڏن بهرگومان

(۲۹۵)

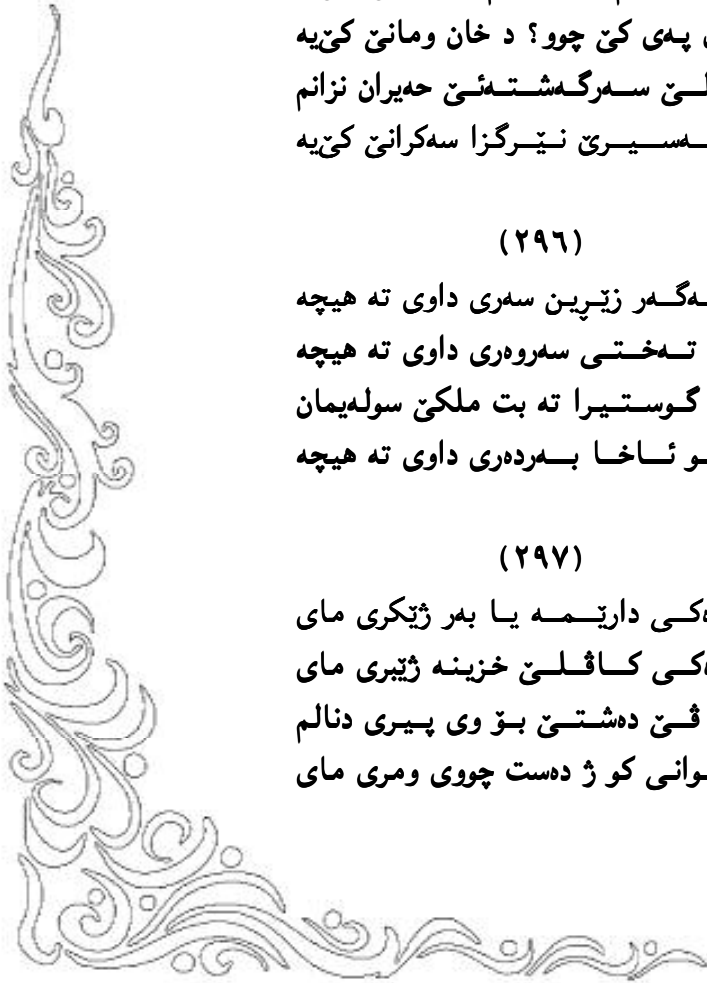
نزانم ڪا دلم ديواني ڪئي به
 ل پهي ڪي چوو؟ د خان ومانئ ڪئي به
 دلئ سرگهشتهئ حهيران نزانم
 ئهسيرئ نيترگزا سهڪرائئ ڪئي به

(۲۹۶)

ئهگر زيرين سهري داوي ته هيچه
 ل تهختي سهروهري داوي ته هيچه
 د گوستيرا ته بت ملڪئ سولهيمان
 ڪو ئاڃا بهردهري داوي ته هيچه

(۲۹۷)

وهڪي داريمه يا بهر ڙيڪري ماي
 وهڪي ڪافلئ خزينه ڙييري ماي
 ل ئئ دهشتئ بو وي پيري دنالم
 جواني ڪو ڙ دهست چووي ومري ماي

(۲۹۸)

خور از خورشید رویت شرم دارد
 مه نوز ابرویت آزم دارد
 بشهر وکوه و صحرا هر که بینی
 زبان دل بـذکرت گرم دارد

(۲۹۹)

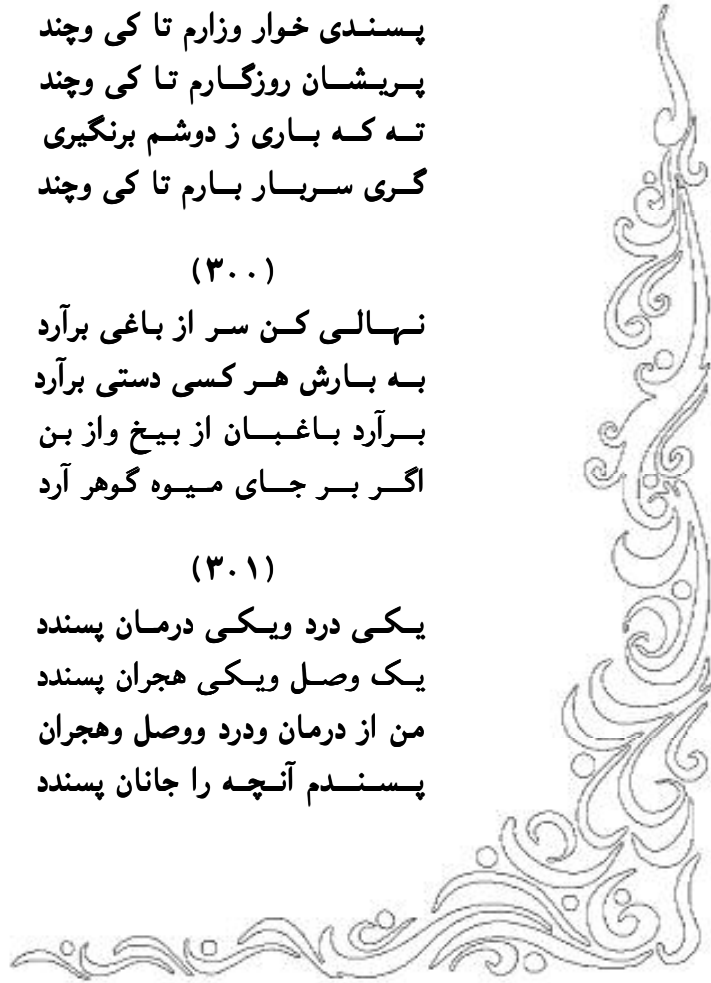
پسندی خوار وزارم تا کی وچند
 پریشان روزگارم تا کی وچند
 ته که باری ز دوشم برنگیری
 گری سریار بارم تا کی وچند

(۳۰۰)

نهالی کن سر از باغی برآرد
 به بارش هر کسی دستی برآرد
 برآرد باغبان از بیخ واز بن
 اگر بر جای میوه گوهر آرد

(۳۰۱)

یکی درد ویکی درمان پسندد
 یک وصل ویکی هجران پسندد
 من از درمان و درد و وصل و هجران
 پسندم آنچه را جانان پسندد

(۲۹۸)

ژ بهر دیمت ته پوژا شهرمزاره
مهها نوو ژ ئه پرووا ته یا ب عاره
ل شار وکۆه وصحرا کن ببینی
زمانت دل ژ بو ته زکرداره

(۲۹۹)

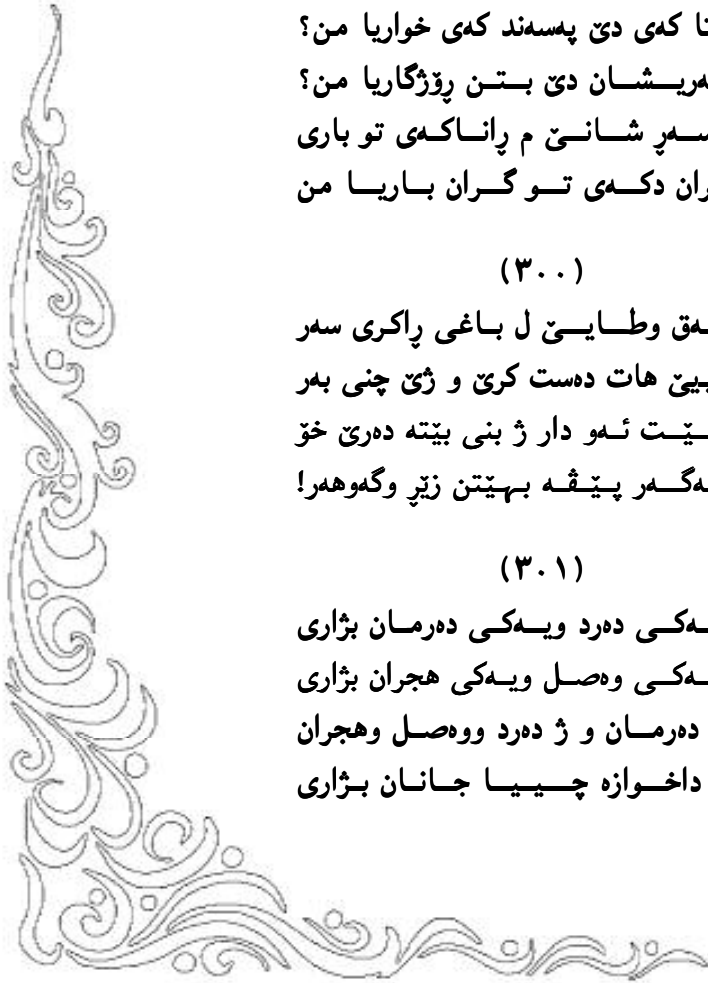
هتا که دت پسهند که د خواریا من؟
په ریشان دت بتن پوژگاریا من؟
ل سهپ شانت م پاناکه د تو باری
گران دکه د تو گران باریا من

(۳۰۰)

چمق و طاینت ل باغی پاکری سهپ
چیپ هات دهست کرئ و ژئ چنی بهر
دقیقت ئه و دار ژ بنی بیته دهری خو
ئه گهر پیقه بهیتن زپه و گهوههر!

(۳۰۱)

یهکی دهد ویهکی ده رمان بژاری
یهکی وهصل ویهکی هجران بژاری
ژ ده رمان و ژ دهد ووهصل وهجران
م داخوازه چیپا جانان بژاری

(۳۰۲)

دلا خویان دل خونین پسندند
 دلا خون شو که خویان این پسندند
 متاع کفر ودین بی مشتری نیست
 گروهی آن گروهی این پسندند

(۳۰۳)

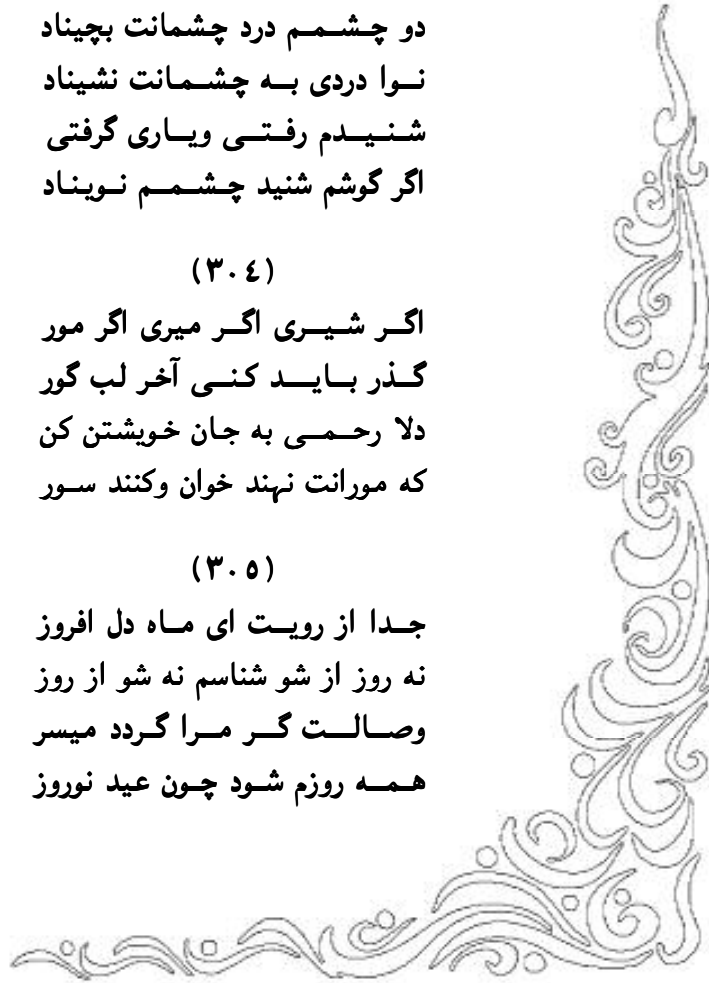
دو چشمم درد چشمانت بچیناد
 نوا دردی به چشمانت نشیناد
 شنیدم رفتی ویاری گرفتی
 اگر گوشم شنید چشمم نویناد

(۳۰۴)

اگر شیری اگر میری اگر مور
 گذر باید کنی آخر لب گور
 دلا رحمی به جان خویشان کن
 که مورانت نهند خوان وکنند سور

(۳۰۵)

جدا از رویت ای ماه دل افروز
 نه روز از شو شناسم نه شو از روز
 وصال گر مرا گردد میسر
 همه روزم شود چون عید نوروز

(۳۰۲)

دلۆ! دلبر دلۆ پىر خوين دخوازن
دلۆ! خوين به كو وئ نارين دخوازن
مهتاعئ كوفر ودينى موشتهرى بۆ
ههنه، هن كوفر وهن ژى دين دخوازن

(۳۰۳)

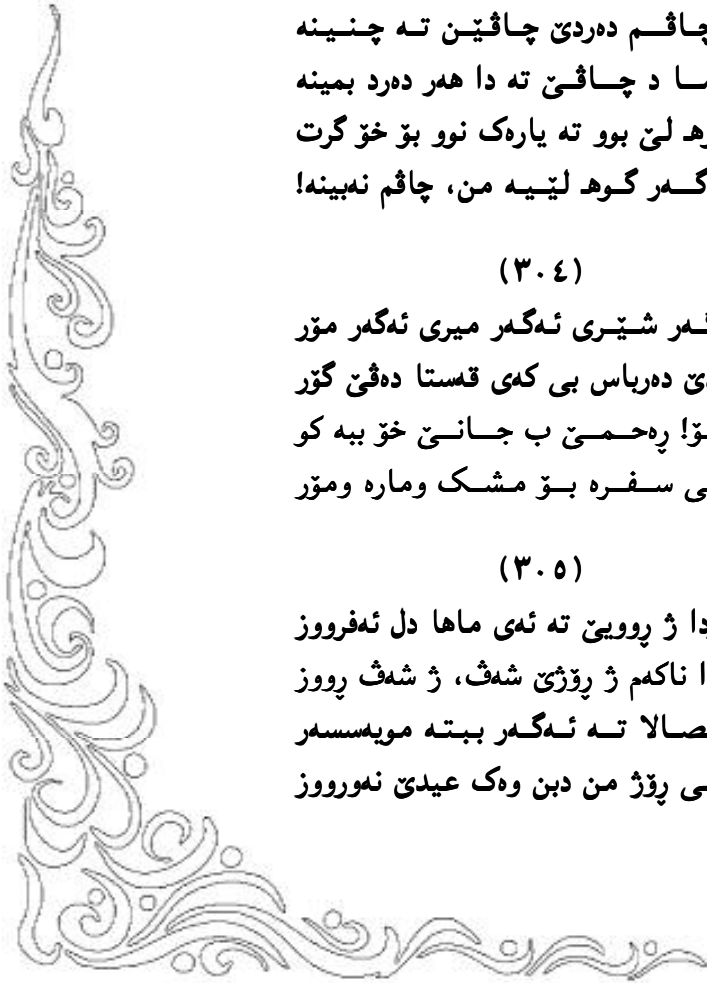
دو چاقم دهردئ چاقئين ته چنينه
نه ما د چاقئ ته دا هر دهر د بمينه
م گوھ لئ بوو ته يارهك نوو بۆ خۆ گرت
ئه گهر گوھ لئيه من، چاقم نهبينه!

(۳۰۴)

ئه گهر شئيرى ئه گهر ميري ئه گهر مۆر
تو دئ دهرباس بى كهى قهستا دهئئ گۆر
دلۆ! رهحمئ ب جانئ خۆ بيه كو
دبى سفره بۆ مشك وماره ومۆر

(۳۰۵)

جودا ژ پروين ته ئهى ماها دل ئه فرووز
جودا ناكهم ژ پۆژئ شهف، ژ شهف پرووز
ويصالا ته ئه گهر بته مويه سسر
ههمى پۆژ من دبن وهك عيدين نهووروز

(۳۰۶)

دلا اصلا نترسی از ره دور
 دلا اصلا نترسی از ته گور
 دلا اصلا نمیترسی که روزی
 شوی بنگاه مار ولانهی مور

(۳۰۷)

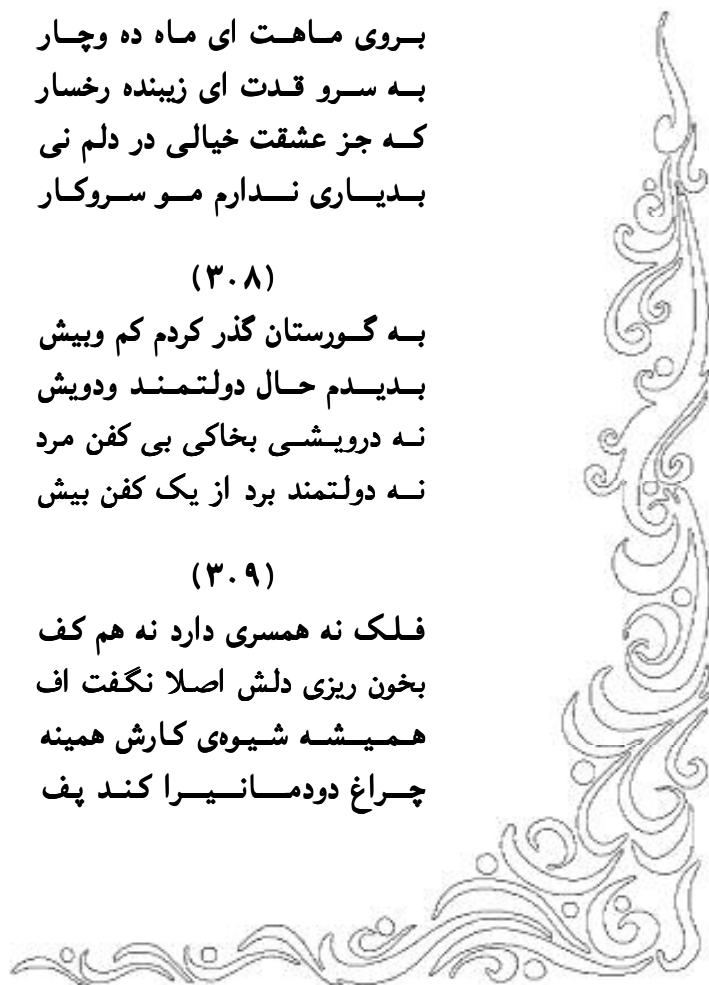
بروی ماهت ای ماه ده وچار
 به سرو قدت ای زببنده رخسار
 که جز عشقت خیالی در دلم نی
 بدیاری ندارم مو سروکار

(۳۰۸)

به گورستان گذر کردم کم و بیش
 بدیدم حال دولتمند ودویش
 نه درویشی بخاکی بی کفن مرد
 نه دولتمند برد از یک کفن بیش

(۳۰۹)

فلک نه همسری دارد نه هم کف
 بخون ریزی دلش اصلا نگفت اف
 همیشه شیوهی کارش همینه
 چراغ دودمانی را کند پف

(۳۰۶)

دلۆ! ما قەى تو ناترسى ژ دوورى؟
 دلۆ! ما قەى تو ناترسى ژ گۆرى؟
 دلۆ! ما قەى تو ناترسى ژ رۆژا
 دى ھىلىنى مشك ومار ومۆرى

(۳۰۷)

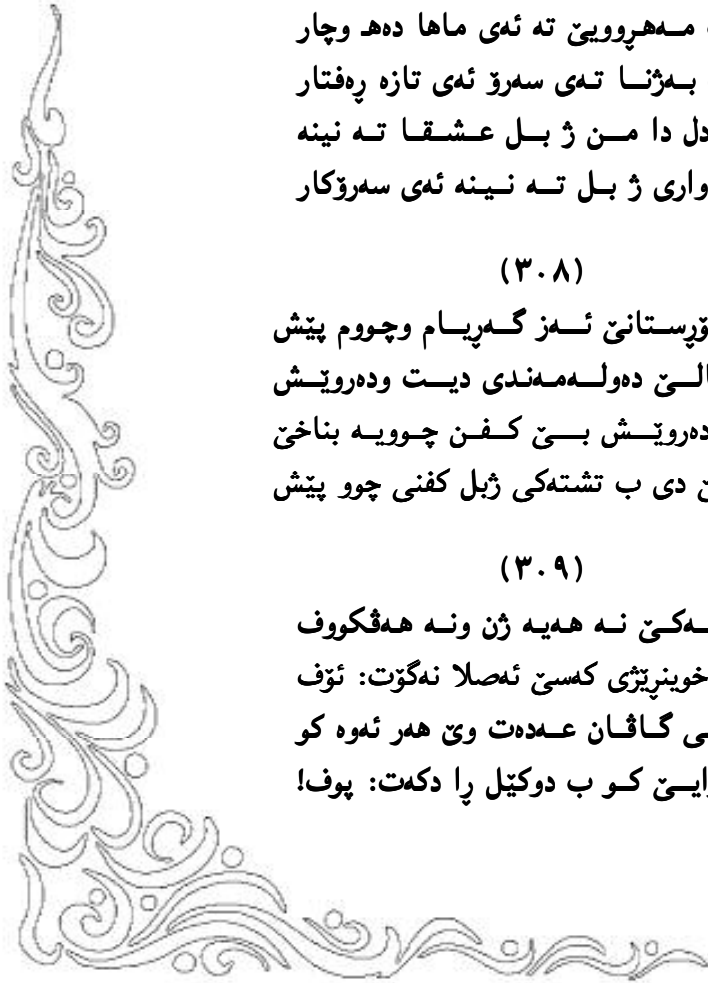
ب مەھرووی تە ئەى ماھا دەھ وچار
 ب بەژنا تەى سەرۆ ئەى تازە رەفتار
 د دل دا من ژ بل عشقا تە نینه
 ل وارى ژ بل تە نینه ئەى سەرۆکار

(۳۰۸)

ل گۆرستانى ئەز گەپىام وچووم پىش
 م حالى دەولەمەندى دىت و دەرویش
 نە دەرویش بى کفن چوویە بناخى
 نە بى دى ب تشتەكى ژبل کفنى چوو پىش

(۳۰۹)

فەلەكى نە ھىیە ژن ونە ھەڭكوف
 ب خوینرپىشى كەسى ئەصلا نەگۆت: ئوف
 ھەمى گاڭان عەدەت وئ ھەر ئەوہ كو
 چرايىن كو ب دوكتىل را دكەت: پوف!

(۳۱۰)

حرامم بی ته بی آلاله و گل
 حرامم بی ته بی آواز بلبل
 حرامم بی اگر بی ته نشینم
 کشم در پابی گلبن ساغر مل

(۳۱۱)

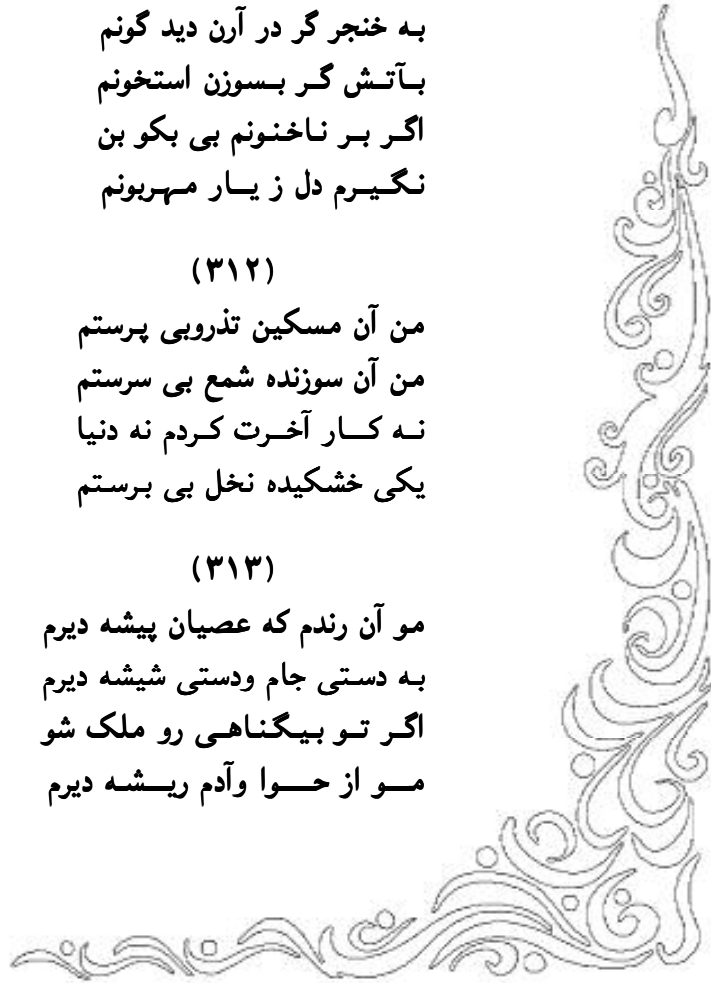
به خنجر گر در آرن دید گونم
 بآتش گر بسوزن استخونم
 اگر بر ناخنونم بی بکو بن
 نگیرم دل ز یار مهریونم

(۳۱۲)

من آن مسکین تدرویی پرستم
 من آن سوزنده شمع بی سرستم
 نه کار آخرت کردم نه دنیا
 یکی خشکیده نخل بی برستم

(۳۱۳)

مو آن رندم که عصیان پیشه دیرم
 به دستی جام ودستی شیشه دیرم
 اگر تو بیگناهی رو ملک شو
 مو از حوا و آدم ریشه دیرم

(۳۱۰)

حەرام بت بی ته بو من لاله وگول
 حەرام بت بی ته بو م ئاوازی بلبل
 حەرام بت بی ته بو من گەر پروینم
 ل باغی ئەز قەخوم پەرداغەکی ژ دل

(۳۱۱)

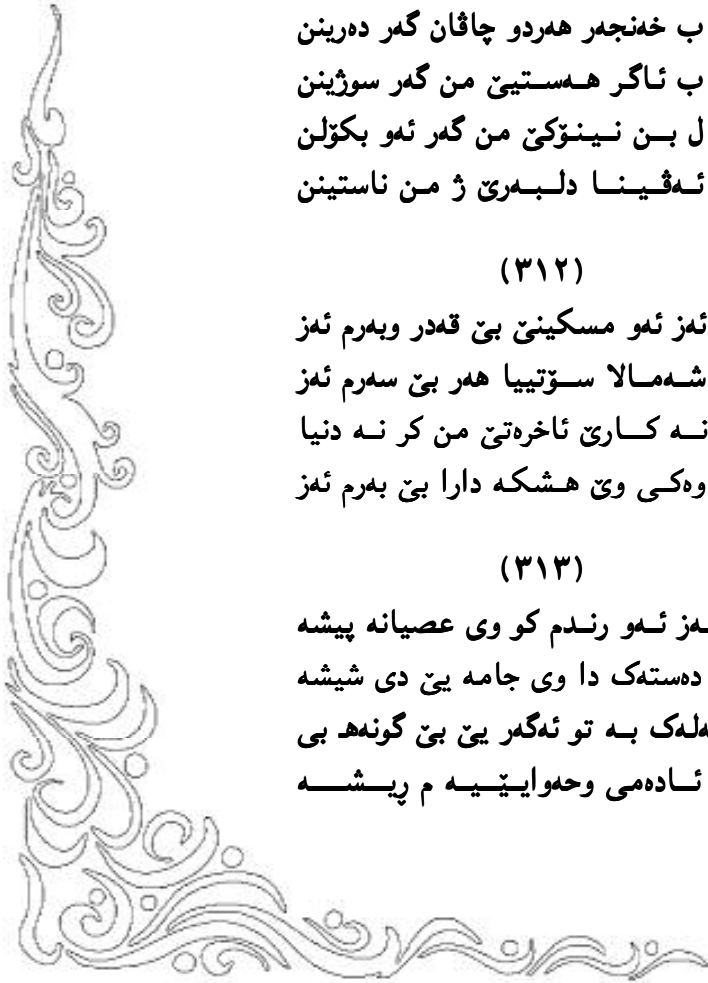
ب خەنجەر هەردو چاغان گەر دەرینن
 ب ئاگر هەستیی من گەر سوژینن
 ل بن نینۆکی من گەر ئەو بکۆلن
 ئەقینا دل بەرئ ژ من ناستینن

(۳۱۲)

ئەز ئەو مسکینی بی قەدر و بەرم ئەز
 شەمالا سۆتیی هەر بی سەرم ئەز
 نە کاری ئاخەرتی من کر نە دنیا
 وەکی وی هەشکە دارا بی بەرم ئەز

(۳۱۳)

ئەز ئەو رندم کو وی عصیانە پیشە
 د دەستەک دا وی جامە بی دی شیشە
 مەلەک بە تو ئەگەر بی بی گونەھ بی
 ژ ئادەمی وەهوایتیە م پیشە

(۳۱۴)

دلا از دست تنهایی بجانم
 ز آه و ناله‌ی خود در فغانم
 شبان تار از درد جدایی
 کند فریاد مغز استخوانم

(۳۱۵)

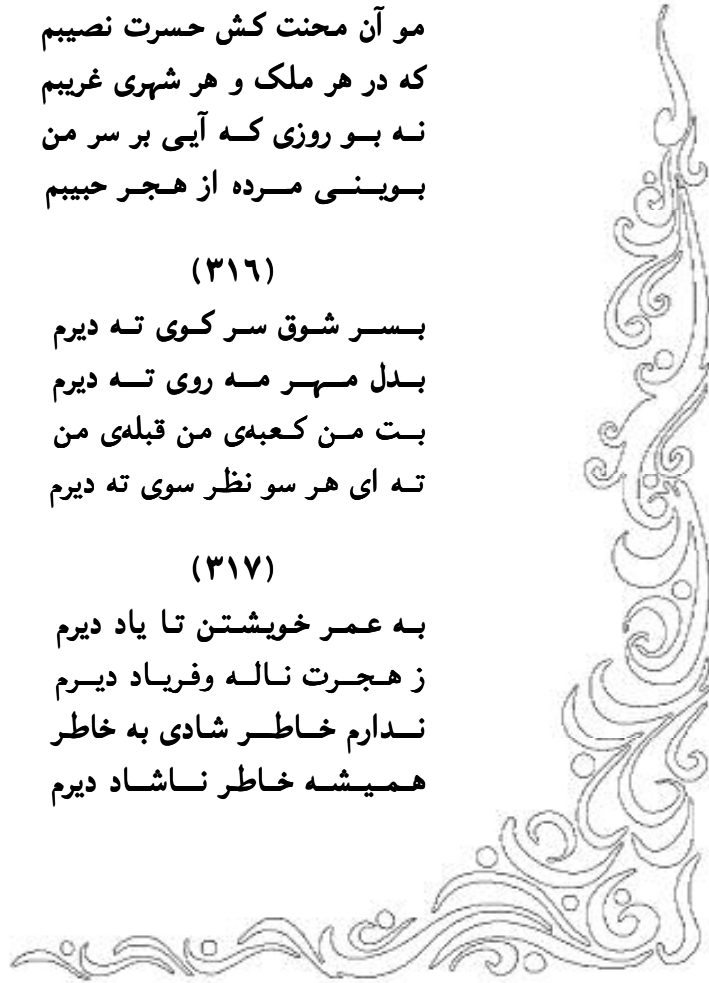
مو آن محنت کش حسرت نصیبم
 که در هر ملک و هر شهری غریبم
 نه بو روزی که آبی بر سر من
 بوینی مرده از هجر حبیبم

(۳۱۶)

بسر شوق سر کوی ته دیرم
 بدل مهر مه روی ته دیرم
 بت من کعبه‌ی من قبله‌ی من
 ته ای هر سو نظر سوی ته دیرم

(۳۱۷)

به عمر خویشتن تا یاد دیرم
 ز هجرت ناله و فریاد دیرم
 ندارم خاطر شادی به خاطر
 همیشه خاطر ناشاد دیرم

(۳۱۴)

دلۆئه ژ دهستی تهنهایی دنالم
ژ ئاه وناله نالا خۆب فغانم
ژ دهردی ئی جودابوونی شهفا تار
مهژی د ههستی ده نالینه.. دزانم

(۳۱۵)

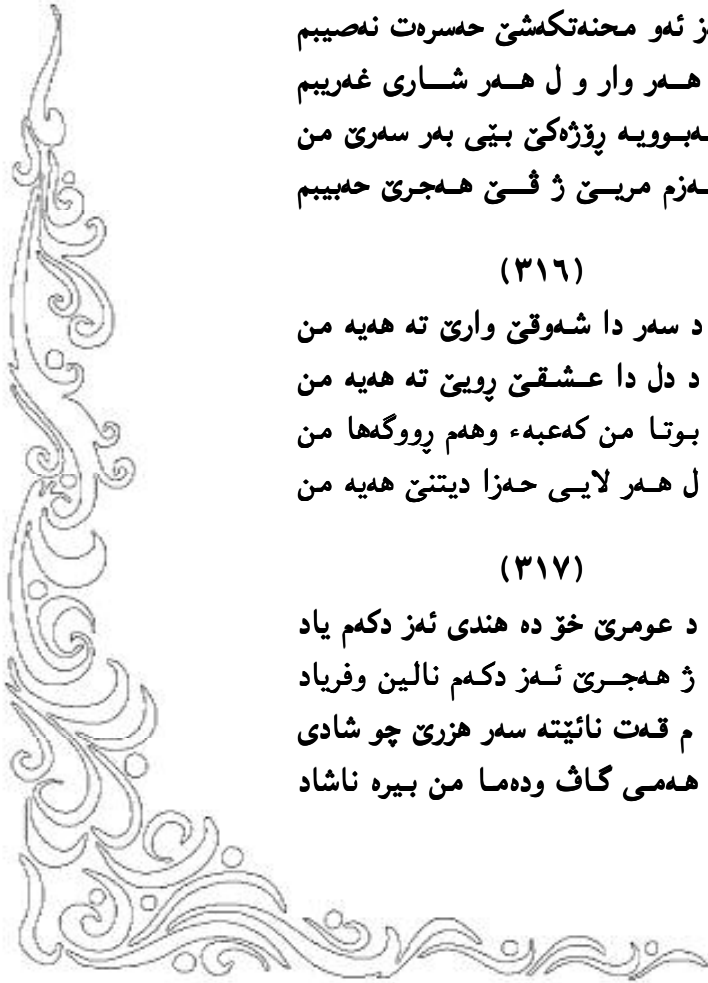
ئەز ئەو محنه تکەشی حەسرهت نهصیبم
ل هەر وار و ل هەر شاری غهریبم
نهبوویه پۆژهکتی بیتی بهر سهری من
ئەزم مریی ژ ئی ههجرئ حهیبم

(۳۱۶)

د سەر دا شهوقی واری ته ههیه من
د دل دا عشقی رویی ته ههیه من
بوتا من کهعبهء وههم رووگهها من
ل هەر لایی حەزا دیتنی ههیه من

(۳۱۷)

د عومری خۆ ده هندی ئەز دکهم یاد
ژ ههجرئ ئەز دکهم نالین وفریاد
م قهت نایته سەر هزری چو شادی
ههمی گاڤ ودهما من بیره ناشاد

(۳۱۸)

بغیر ته دگر یاری ندیرم
 به اغیاری سر و کاری ندیرم
 بدکان ته آن کاسد متاعم
 که اصلا روی بازاری ندیرم

(۳۱۹)

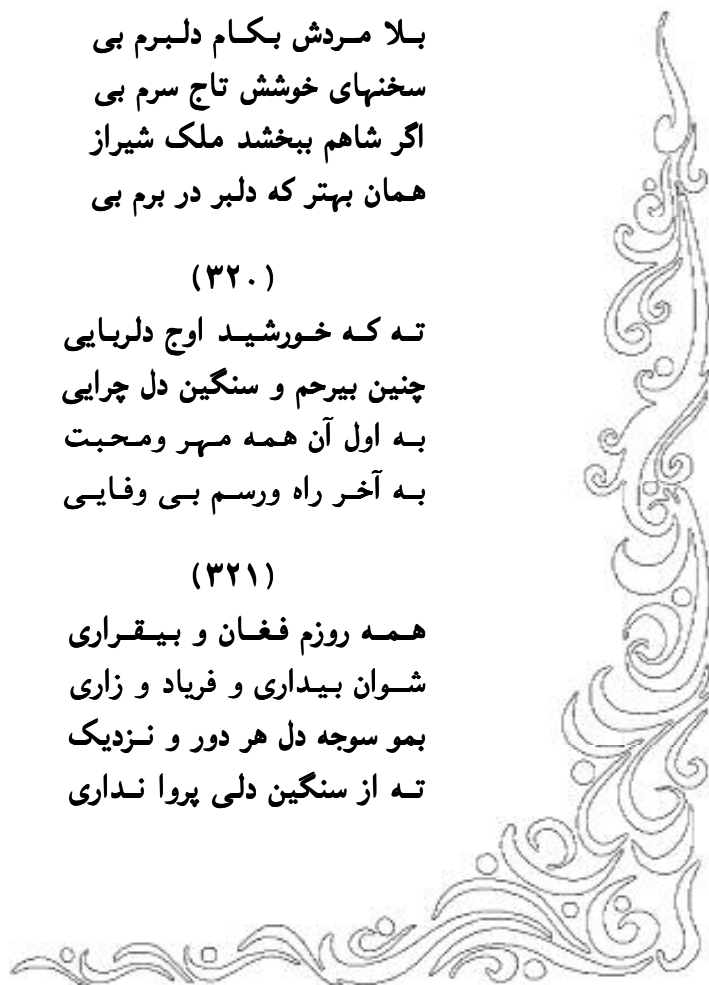
بلا مردش بکام دلبرم بی
 سخنهای خوشش تاج سرم بی
 اگر شاهم ببخشد ملک شیراز
 همان بهتر که دلبر در برم بی

(۳۲۰)

ته که خورشید اوج دلریایی
 چنین بیرحم و سنگین دل چرایی
 به اول آن همه مهر و محبت
 به آخر راه و رسم بی وفایی

(۳۲۱)

همه روزم فغان و بیقراری
 شوان بیداری و فریاد و زاری
 بمو سوجه دل هر دور و نزدیک
 ته از سنگین دلی پروا نداری

(۳۱۸)

ژ غهیری ته م نینه یاره کئی دی
 ب نهغیاری م نینه کاره کئی دی
 ل بازارا ته من پهرتاله کاسد
 کو نهصلا ناچمه بازاره کئی دی

(۳۱۹)

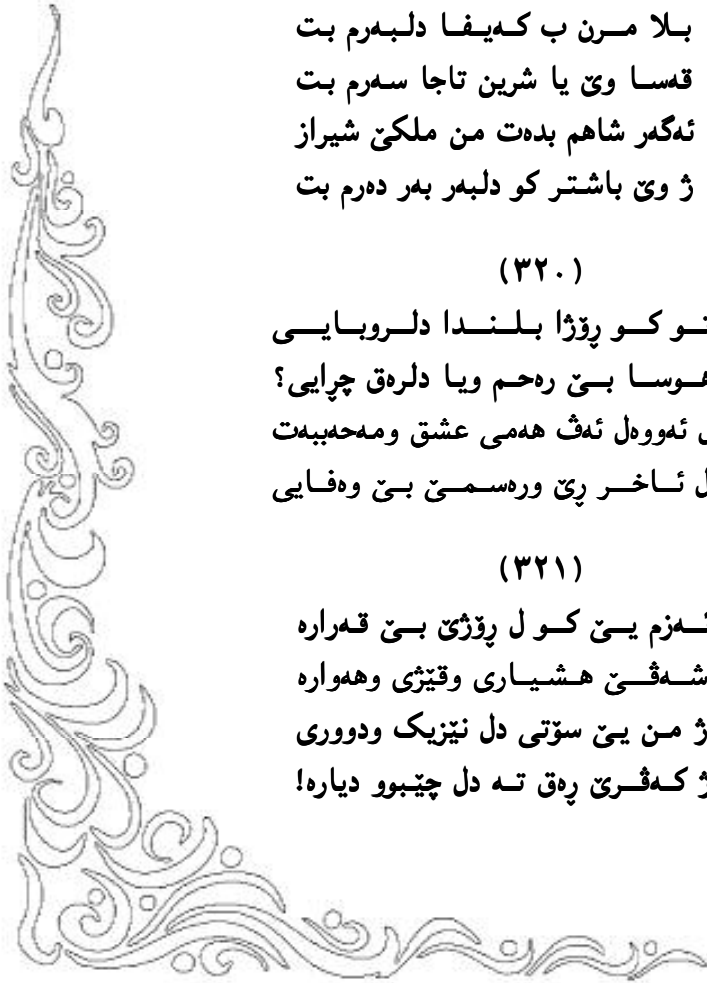
بلا مرن ب کهیفا دلبرم بت
 قهسا وئی یا شرین تاجا سهرم بت
 نهگمر شاهم بدهت من ملکئی شیراز
 ژ وئی باشتر کو دلبرم بهر دهرم بت

(۳۲۰)

تو کو رۆژا بلندا دلروبایی
 هوسا بی رهحم ویا دلرهق چرایی؟
 ل نهووهل نهف ههمی عشق ومهحبیهت
 ل ناخر ری ورهسمی بی وهفایی

(۳۲۱)

نهزم یی کول رۆژی بی قهواره
 شهقی هشیاری وقیژی وههواره
 ژ من یی سۆتی دل نیتزیک ودووری
 ژ کهقیری رهق ته دل چیتبوو دیاره!

(۳۲۲)

ز دل مهر رخ تو رفتنی نی
 غم عشقت بهر کس گفتنی نی
 ولیکن شعله مهر و محبت
 میان مردمان بنهفتنی نی

(۳۲۳)

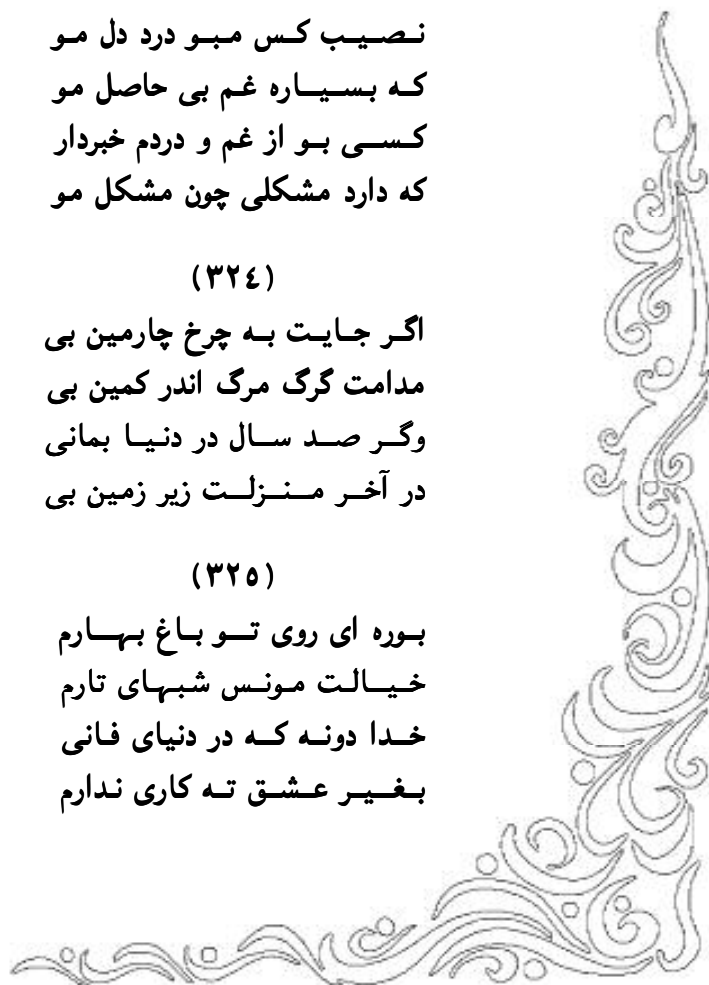
نصیب کس مبود درد دل مو
 که بسیاره غم بی حاصل مو
 کسی بو از غم و دردم خبردار
 که دارد مشکلی چون مشکل مو

(۳۲۴)

اگر جایست به چرخ چارمین بی
 مدامت گرگ مرگ اندر کمین بی
 وگر صد سال در دنیا بمانی
 در آخر منزلت زیر زمین بی

(۳۲۵)

بوره ای روی تو باغ بهارم
 خیالت مونس شبهای تارم
 خدا دونه که در دنیای فانی
 بغیر عشق ته کاری ندارم

(۳۲۲)

ژ دل څینا رویی دهر ناکه څیتن
 غه ما عشقا ته قهت نائیته گوتن!
 بهلی پا شوعله یا عشق وئو څینن
 د ناڅا خه لکی نائیته څشارتن

(۳۲۳)

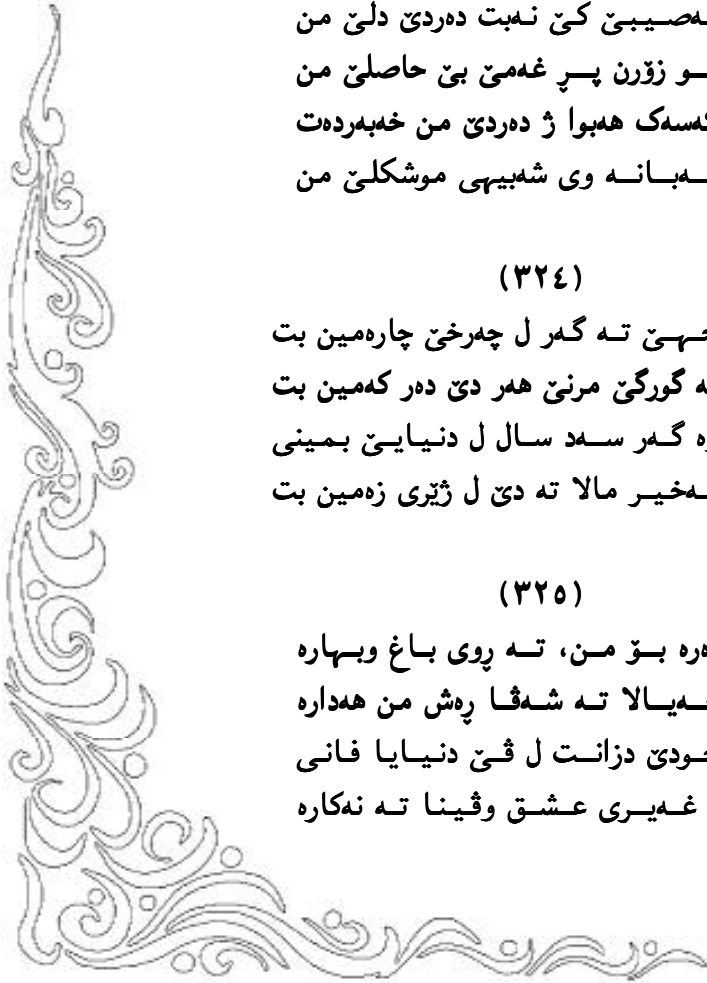
نه صیبی کی نه بت دهر دئی دلن من
 کو زورن پر غه می بی حاصلی من
 که سهک هه بوا ژ دهر دئی من خه به ردهت
 هه بانه وی شه بیهی موشکلن من

(۳۲۴)

جهتی ته گهر ل چهر ختی چاره مین بت
 ته گورگی مرنن همر دئی دهر که مین بت
 وه گهر سهد سال ل دنیا یی بمینی
 ئه خیر مالا ته دئی ل ژیری زه مین بت

(۳۲۵)

وه ره بو من، ته روی باغ و بهاره
 خه یالا ته شه څا پرش من هه داره
 خودی دزانت ل څی دنیا یا فانی
 م غه یری عشق و څینا ته نه کاره

(۳۲۶)

ز هجرانت هزار اندیشه دیرم
 همیشه زهر غم در شیشه دیرم
 ز ناسازی بخت و گردش چرخ
 فغان و آه و زاری پیشه دیرم

(۳۲۷)

خوشا روزی که دیدار ته وینم
 گل و سنبل ز رخسار ته چینم
 بیا بنشین که تا وینم شو و روز
 جمالت ای نگار نازنینم

(۳۲۸)

ژ هه‌جرا ته م ترس وهززه پيشه
 ژ هه‌هرا غه‌م پره هه‌رده‌م م شيشه
 ژ بهختن نه‌دورست وچه‌رخن زق‌پۆك
 هه‌وار وئا‌ه وزارى هه‌ر م ئيشه

(۳۳۱)

خوزى پۆژا كو چاڤين ته بينم
 گول وسونبل ژ روخسارى بچينم
 وه‌ره دا كو بينم نه‌ز شه‌ف وپۆژ
 جه‌مالا ته نيگارا نازه‌نينم

نەزم طاھەر

ئەز ئەو سۆتىيى بىن پىن وسەرم ئەز
 كو دلسۆتییى عشقا دلپەرم ئەز
 ژ گولپروویان ب دل ئەز داغدارم
 د نیشا جان ودل پىر نەشتەرم ئەز
 ژ تە پوی گەر بکەت جەلوه د دل دا
 ب راستییى ژ رۆژى رۆنتەرم ئەز
 وەكى کىشىیى تیری وەرگەپراندى
 د ناڤ تەلها زەمان دا موضطەرم ئەز
 ژ بل تە تەشتەكى دی گەر حەبىنم
 ب حەفتا ودو مللەت کافرەم ئەز
 د ئارمانجا ئەقى دۇنيایا فانی
 وەكى تیریى شکەستی وىن پەرم ئەز
 ھەمى سۆژم ھەمى سۆژم ھەمى سۆژ
 ب گەرمى وەک چرایى ئاگرم ئەز
 ئەزم طاھەرل خۆیانى دنۆشم
 ژ نەحمەد را غولامى حازرم ئەز

